

Collegij S. J. Monac.

METHODVS
CONSCRIBENDI
EPISTOLAS,
IN
VSVM ET VTILI-
TATEM STUDIOSÆ JUVEN-
TUTIS,
AC
OMNIUM POLITIORIS EPISTOLA-
RUM STYLI AMANTIUM.

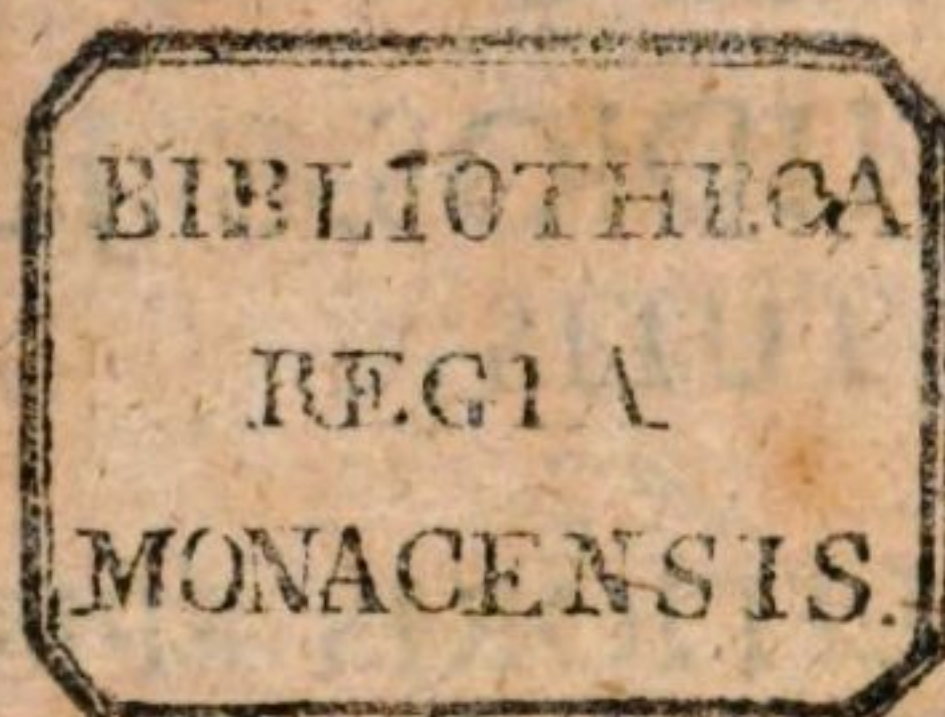
VARIO ARGUMENTO
ELABORATA

à
P. ALBERTO SCHAUER,
Canon. Regul. Rottenbuchij
Professo.

Editio secunda, emendatior
& auctior.

Cum Licentia Superiorum.

AUGUSTÆ VINDELICORUM,
Sumptibus Georgij Schlüter, & Martini
Happach, Anno M DCC IX.

Præfatio

Ad

Candidum Lectorem.

Pistolas scribere diversis
genijs, latinis, & delica-
tis auribus per omnia pla-
cituras, supra quàm dici
valeat, arduum atque difficile videtur:
Siquidem diversi diversas in ijs conte-
xendis ingrediuntur vias. Sunt, qui
oblectantur graviori stylo à pleniori-
bus numeris, sensibúsque longioribus:
Contrà verò alijs arridet modus scri-
bendi floridior, & nonnihil succin-
ctior, cùm propriùs videatur accedere
ad similitudinem discursûs communis,
cujusmodi in quotidiano miscere sole-
mus alloquio.

Non defunt, qui politiori metho-

do suaves reddere satagunt suas lecto-
ribus litteras. Verùm salvo meliori
judicio nativa suavitas omnium maxi-
mè mihi complacet, modúsque scri-
bendi planior, qui nihil supra commu-
nes discursus, & nihil infra nitorem
epistolis debitum continere solet. Hu-
jusmodi, ut dixi, litteras maximi facio,
quæ sunt claræ, illimes, & brevioribus
terminatæ periodis, ubi prima statim
fronte desiderata relucet claritas: Si-
cut enim orexin capimus è nitidi, &
politi elegancia styli, ita è converso
nauseam ex ineptis phrasibus & tropo-
rum phaleris.

Porro tria potissimùm id genus
scribendi deponcit. Primò puram &
terfam latinitatem, ut verbis purè la-
tjis utamur: Secundò requisitam bre-
vitatem, qua magnam rerum copiam
in paucos sensus conferimus citra ul-
lam

Iam obscuritatem: Tertiò denique stylum simplicem & fluidum, qui tamen ut plurimùm variabit, & haud paulò altiùs attolletur supra communes collocationes, sicùm personarum dignitas tum rei argumentum pro sua id decentia exposcere videbuntur: Nam sublimes personæ, & graviores causæ sublimiorem etiam stylum amant.

His quidem, amicissime Lector, requisitis ritè servandis, quoad potui, operam dedi, at verò an assecutus reipsâ sim, quæ volui, tuum desuper iudicium disquiro, méque tibi, ac tuis precibus perdemissè commendo.

Admonitio.

T*Ripartitam placet divisionem institue-
re, nempe in genus Demonstrativum,
Judiciale, & Deliberativum.*

Primi generis Epistolæ erunt

Gratulatoriæ.

Nunciatoriæ.

Eucharisticæ.

Officiosæ.

Laudatoriæ.

Dedicatoriæ.

*His accedent Epistolæ mixtæ, quæ ex va-
rio genere aliquid participant.*

Secundò.

Judiciale genus continebit Epistolas

Accusatorias.

Excusatorias.

Minatorias.

Deprecatorias.

Ter-

Tertiò.

In genere Deliberativo habebis

Epistolas
Suasorias.
Dissuasorias.
Hortatorias.
Dehortatorias.
Petitorias.
Consolatorias.
Commendatorias.
Invitatorias.

Prima

— 100 C 0 1 —

100 C 0 1

100 C 0 1

100 C 0 1

100 C 0 1

100 C 0 1

100 C 0 1

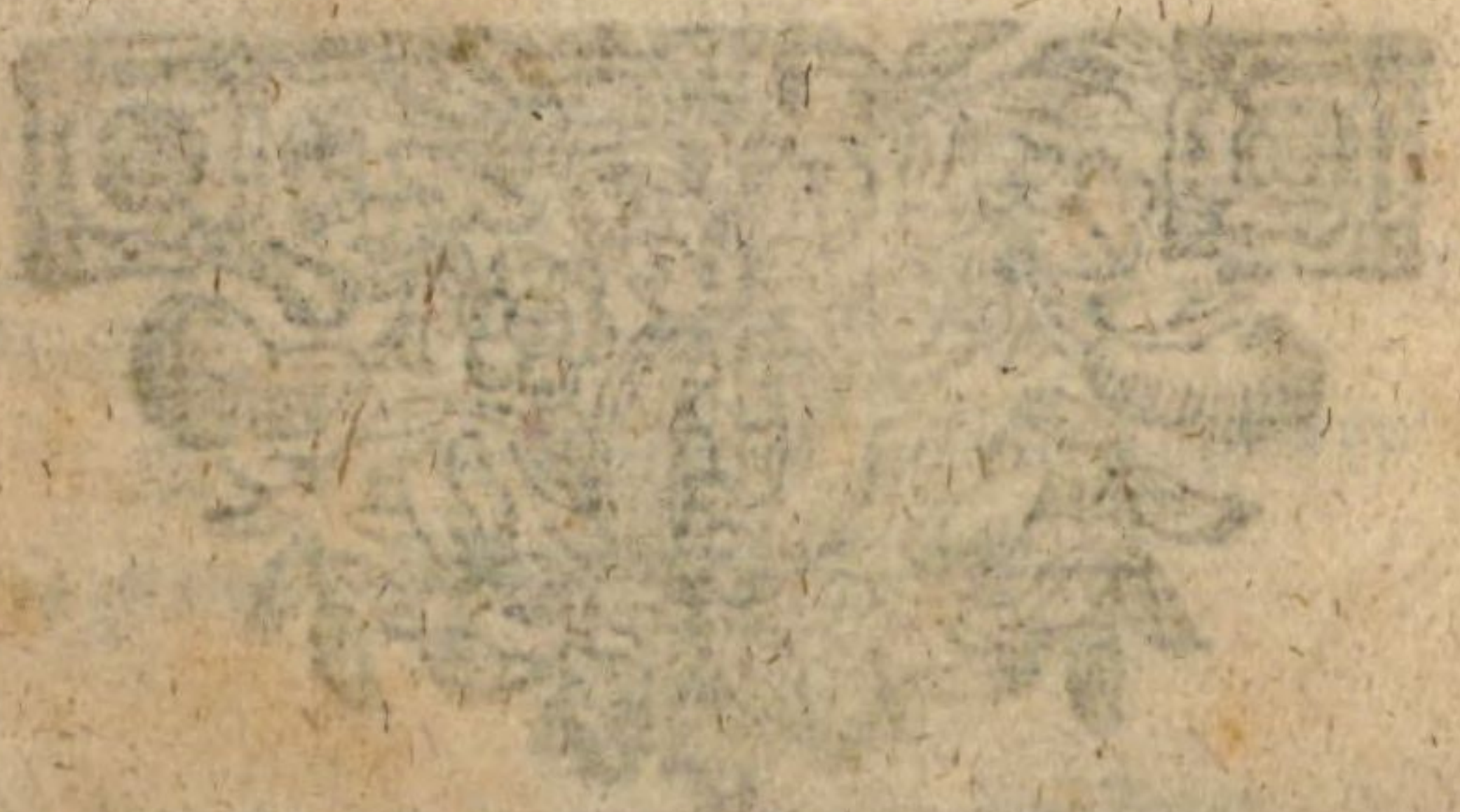
100 C 0 1

100 C 0 1

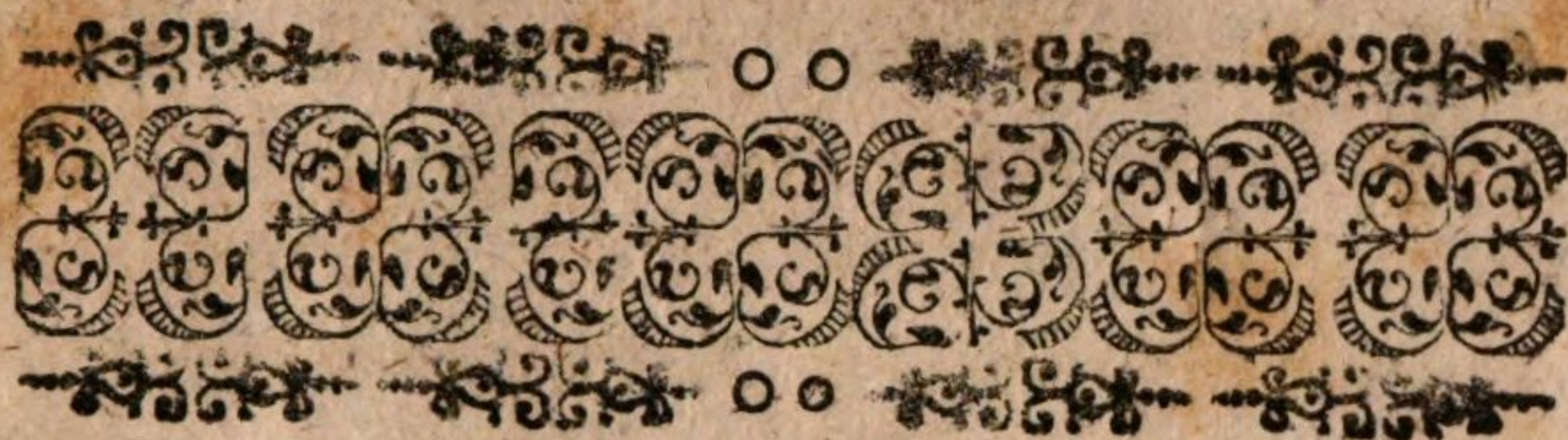
100 C 0 1

100 C 0 1

100 C 0 1

100 C 0 1

Prima Classis.

Demonstrativi Generis Epistolæ.

*Cornelius Æmiliano felicem annum
precatur.*

Am Laudabilis, quàm antiquus mos à Veteribus coëptus ad nostratia usque defluxit tempora, quo ad novi anni auspiciū omnia prospera, omnia secunda, atque proficua familiares sibi mutuò ad precari assolent, nec non in bonorum affectuum in nemnosynon ultro citroque strenas sibi quaspiam missitare in usu habent.

Quid jam ego ad hanc consuetudinem? Certè nec improbare audeo, tam antiquum & laudabilem morem, nec etiam tollere cogito, quum plurimùm faciat ad animos in concordia, in amore

& familiaritate conservandos: Hinc binis, quod ajunt, eum brachijs amplector, ut jugiter in amore tuî, tûque in amore meî mutuo persistamus, arcto charitatis vinculo connexi, quod nullus casus, nullus unquam sinister affectus, qui procul absit, dissolvere poterit.

Itaque ferreo hoc, quod modò vivimus, sæculo, auream tibi exopto fortunam, postmodum verò plurimorum annorum longæuam incolumitatem, & omnis prosperitatis abundantiam.

Verùm quid tanto Viro afferam? vel, ut rectiùs scribam, quid offeram pro grato acceptoque Xenio, quod non sit supra meas facultates, nec etiam infra tua erga me merita? Incidit consilium. Ecce tibi! aureum è digitis extraho annulum tuis postmodum inserendum: hic verissimi inter nos amoris sit tessera, & genuina amicitiae imago. Nec injuriâ: Quemadmodum enim è puro conflatus est auro, & nihil scoriae, nihilque adulterinae continet materiae, ita pariter noster amor ab omni simulatione purus existit, sine fūco sinceritatem mutuam vel in digitis loquetur, Cal. Januarij. Gra.

Gratulatoria secunda.

*Epiphanius gratulatur Hilario felicem
annum.*

SUb finem prisce, & novi exordium
anni ad te de amicis ego meis veterrimū
quatuor legatos ablego, quorum quilibet,
meo nomine faustum annum apprecetur,
& omnia adversa in longinquas Regiones
ultra Thulen faceffere jubeat. Rogas fortè,
quinam hi sint Nuntij? paucis enuntiabo.
Sunt quatuor, quibus integer annus volvi-
tur, tempora: nempe Hyems, Ver, Æstas,
& Autumnus.

Primus legatus canitie venerabilis
canos, & profectam in summa tranquilli-
tate Nestoream pollicetur ætatem. Secun-
dus, nempe Ver, ad hortorum te invitat
viridaria, ubi suaviter cantillant volueres
inter lenes viridissimarum arborum susur-
ros, ut post squalidam hyemem levamen-
tum capias animi, viriūque tuarum in-
crementum. Æstas uberem frumenti mes-
sem & salubrem aëris temperiem spondet:
Autumnus verò meracissima primi nomi-
nis vina, & sapidos gutturi fructus: an-

numque pollicetur quot horarum, tot
 coelestium favorum feracem, ut beatam
 in terris vitam modò agas, & post seros
 demum Soles perennem in coelis, Vale.

Gratulatoria tertia.

*Justinus Poëta suo Germano gratulatur
 de novo anno.*

AD Jani calendas oportet annum gra-
 ti animi censum rependere, & debi-
 tas amantissimo fratri grates : ne benefi-
 cia, quæ indeptus sæpe sum, cum veteri
 anno emori videantur, vel senescere : né-
 ve ob ingratitude vitium novis indignus
 inveniar. Verùm quo munusculo Te ve-
 nerer ? Certè non alio, cùm Poëta sim,
 quàm festivo carmine, & quidem ponè
 posito.

Cùm novus exoritur, priscùmque eliminat
 annum,

Quæ tibi me credis munera ferre ?
 feram,

Exiguum Carmen, quod sit tibi muneris
 instar.

Tu mihi fer munus, Carminis in-
 star erit, Ac-

Accipe fraterna manu hanc strenam,
& aliam, qualem mihi acceptam fore nôsti,
mittere ne velim omittas, Vale.

Gratulatoria quarta.

*Anselmus gratulatur Vito novum
annum.*

Gratulor ex animo felicem anni decur-
sum, ut ex sententia benè & pro-
sperè tibi eveniat. Cæterùm cùm horolo-
gia tantopere ames, & nihil supra; unam
raræ artis machinulam pro novi Xenio
anni offerre impræsentiarum amicè volui,
quæ non diei duntaxat horas, verùm etiam
meum in te affectum accuratè designet,
veterémque benevolentiam.

Eo id opus confectum est artificio,
ut vel de nocte sine ullis luminibus cog-
noscere quis possit solius attactu digiti,
quota tum hora sit.

De cætero Deum, & propitios Cœ-
lites, quoad vixero, impensè rogabo, ut
nulla ex his horis in horologio signatis sit
ultima, sed ut annum feliciter incipias,
& cum gaudio termines, plurimósque a-

lios vivas, donec dierum, meritorumque
satur post seros demum soles ipsemet ad
cœlestia gaudia adspires. Vale.

Gratulatoria quinta.

*Procopius gratulatur Maximino felicem
annum.*

INtimo cordis affectu omnia secunda
quæ tibi eidem vovere potes, amicis-
simè pro nostra necessitudine & antiquo
amore imprecor, verum annos multos,
tametsi quàm maximè velim, suprema
senectus, fractæ vires, & senilibus sulcis
frons caperata non sinunt apprecari: in
irritum quippe vota cadunt impossibilia
optantis. Ferreum quidem est hoc sæcu-
lum, non item ferrea ætas senum: pau-
cos numeramus hujus ævi Nestores. Cha-
rissime Amice, jam grandævus baculo ni-
xus pedetentim gradum moliris, & curvo
in terram capite sepulchrum, in quod mor-
talitatis tuæ exuvias post fata deponas,
circumspicere videris. Quomodo ergo pru-
denter longos adhuc annos comprecere?
Verum mactè animo, solatium inveni, lon-
gissi-

gissimum ævum spondeo :| audi Poëtam,
cujus carmen dulciter auribus illabetur :

Longius hòc vives, baculo quo tardiùs
ibis,

Nam sic ad tumulum tardiùs ire
soles,

Vive igitur felix, vive bona spe ple-
nus in annos plurimos. Vive sospes & hi-
laris, tibi, nobis, & toti patriæ. Ita pre-
catur tuus amicus à sinceritatis nota pro-
bissimè notus.

Gratulatoria sexta.

*Liborius gratulatur Alphonso Abbatiale
dignitatem.*

Disponente supremo Numine, & suffra-
gantibus meritorum tuorum calculis
ad Ecclesiasticæ Prælaturæ clavum es suf-
fectus velut genuina virtutum imago, ter-
fissimum innocentix speculum, omnium-
que scientiarum typus, Reverendissime,
ac Amplissime Præsul. Et quidem jure
quàm meritissimo : Siquidem in ea solum-
modo Capita aptè mytra quadrat, quæ
sunt antea virtutibus conspicua, & scien-

tiis exulta, Injurius esset Ven. Conven-
tus tuæ forti, injurius dignitati & meritis,
si festinam hodiernæ lucis inaugurationem
sine publico, & solenni plausu cœlo rudi-
ter abire sineret. Tantus es, Reverendis-
sime Præsul, ac Gratiose Pater, ut faciliùs
confideremus hortorum flores quàm tua
celsi animi decora ad unum revocare cal-
culum. Unde haud injuriâ ambigui hæ-
remus, tibine potiùs Abbatialem dignita-
tem gratulemur, quies supra omnes dignissi-
mus, an verò dignitati, quòd in subjectû
aptissimum translata sit, an denique no-
bis faustissimam sortem, quòd dexterrimâ
Electione simus nacti novum Ecclesiæ ful-
crum, & in vinca Domini Operarium,
strenuissimum, nec non per omnia peri-
tissimum Oeconomum. Nostra omnium
eapropter intererit mille vota cœlo inten-
dere, ut divina Bonitas Reverendissimum
ac Gratosum Patrem nostrum vivum, ac
sospitem in plurimos prosperrimi Regimi-
nis annos clementissimè conservare digne-
tur. Ita precantur infimi Clientes, &
filij obedientissimi.

Gratulatoria septima.

*Vincentius gratulatur Præsidio dignita-
tem Abbatialem.*

QUantum ex Prædecessoris tui mæ-
stissimo discessu tristitiam, tan-
tam nunc ex tua in Abbatem unanimi
Electione capimus lætitiā Reverendis-
sime Præsul, Amplissime Domine. Nimi-
rum uno sole occiduo, qui omnium men-
tes obtenebravit, alius quantocyus exo-
ritur, qui eadem postliminio suis serenæ
radiis. Profectò verbis facilè consequi
non possum, quàm vehementer cùm in
Ecclesiastica tum in Politica republica Spe-
ctatissimi viri tibi, sibi que sortem sint gra-
tulati, quòd singulari Dei beneficio Anti-
stitem sint consecuti ab incomparabili pru-
dentia, raro ingenio, parique vitæ inte-
gritate, ac Zelo, qui præstabit ingens
emolumentum privato, & publico com-
modo. Atque hinc ad supremam Cano-
niæ nostræ dignitatem es evectus, ut in
ea tanquam in apertissimo campo tua se
virtus exercere, & latissimè unde quaque
suos radios diffundere queat. Deo ter

opt. Max. jugiter & ardentè quâ votis,
quâ precibus supplicabo, ut illustrem,
hunc solem diutissimè lucere jubeat, &
ad omnium solamen benefacere.

Gratulatoria octava.

*Ambrosius gratulatur Fulgentio Abbati an-
niversariam Electionis diem.*

A Urea hodie dies velut roseis exoritur
quadrigis tuæ primùm dignitati, &
nostræ postmodum communi lætitiæ sa-
crata, Reverendissime, ac Amplissime,
Præsul. Eccur autem inquires hodie? La-
conicè dicam, quod res est. Quoniam
magno cum omnium solatio anniversaria
in Abbatem Electionis tuæ dies affulget,
quâ propè unanimi calculo ob vitæ sancti-
tatem, sacrarum litterarum doctrinam,
& utriusque spiritualis, ac profani Regi-
minis aptitudinem tui te Clientes in Præ-
positum assumpserunt.

Et quid aliud voluerunt, quàm ut
ardentissima isthæc candela supra Ecclesia-
sticum candelabrum posita, omnibus lu-
ceret, qui in domo Dei sunt. Atque sa-
nè

nè id affatim præstas, dum incertum relinquis, an tiara in sacrato Vertice posita plus dignitatis tibi conferat, an verò potius tu plus splendoris, eidem attribuas Virtutum & scientiarum præconiis.

Si vel cursim considerem indefessam vigilantiam, ardorem, & Religiosæ Disciplinæ Zelum, fas erit dicere, candellam hanc omnibus ad angustam cœli viam prælucere, virtutum radiis.

Perstiti aliquandiu anxius, utrum citra temeritatis notam auderem gratulabundus in præstantissimorum virorum corona accedere.

Erubui ex una parte rustico silentio faustissimi Regiminis acclamations omittere, ex altera verò vilior calamus veritus est inter tantos Viros comparere. Quid denique conclusum? decrevi in postremo agmine à gratulantium Choro multum sejunctus accedere, & Reverendissimæ Paternitati omnia secunda precari, ut Dei beneficio benignissimum Patrem ac Gratosum Abbatem in hoc celsæ dignitatis fastigio quàm diutissimè Sospitem
venc-

venerari. Et ejusdem in sacra obediencia ductum securissimum sectari longissimè possimus.

Gratulatoria nona.

*Geroldus gratulatur Francisco dignitatem
Sacerdotalem.*

Calendis May, ut ex amicissima invitatione intellexi, primam admodum Rev. Dominus divino Numini hostiam libabit, qui pridem semetipsum Christo in hecatomben, & proximorum saluti devovit in obsequium. Ante omnia Admodum Rev. Paternitati gratulor plus angelicam, hanc dignitatem, ut ad sempiternam salutem cedat, meritorumque incrementum. Talis ac tanta est hæc dignitas, ut nullo sat digno possit extolli elogio; Quid enim quæso præstantius, quàm animas à Redemptore nostro redemptas divini verbi pabulo pascere? quid præclarius, quàm oviculas jam jam intra infernalis lupi dentes miserè ejulantes in libertatem asserere, & ad suum Creatorem reducere? denique, ut brevis sim, quid inscrutabilius prodigioso Eucharistiæ mysterio, quod fuisset Sacerdos

dos manibus pertractat, verbisque conficit, quando mirabili transubstantiatione panis in corpus, & vinum in verum Christi sanguinem convertitur.

Adest totus Deus cum omnibus suis attributis: Adest redemptor cum immenso meritorum suorum cumulo, & cum multivariis gratiis, quas Sacerdoti dilargitur: Habeo proinde sufficientes rationes, cur etiam atque etiam Angelicum id munus Admodum Rev. Domino aggratuler.

Id unum mihi creat molestias, quòd seniles, & propemodum fractæ vires obstaculum ponant, quò minùs præsens adesse queam. Verùm, quò non potero corpus ferre, feram vota, & sacra desideria. Pro munusculo placuit præsentem monetam accludere, nolim verò ad vile munus datum, sed dantis potiùs benevolè voluntatem respiciat pretiosam: meique sub primo missæ Sacrificio meminisse dignetur. Cal. May.

Gratulatoria decima.

Octavianus gratulatur Geminiano Sacerdotalem dignitatem.

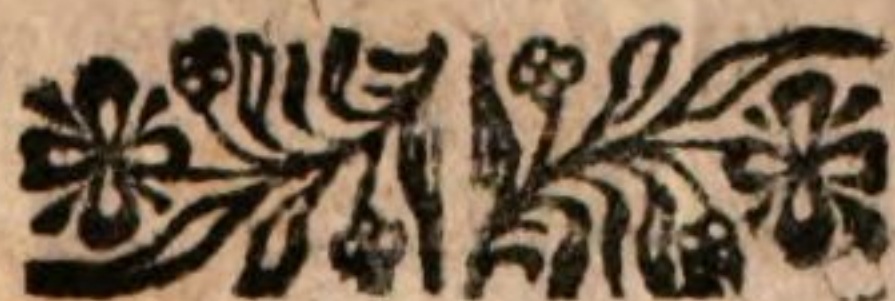
Quantis lætitiis incessem, quantisque circumfluxerim gaudiis certior factus, admodum Rev. Dominum caractere Sacerdotali insignitum primum propediem sacrum Deo ter opt. Max. oblaturum, id perdifficile accidit explicatu, præsertim si spectem tremendum Eucharistiæ mysterium, quod prorsus humanam excedit capacitatem.

Quid enim sublimius, quàm sacrificium Missæ, cui summa cum devotione, & reverentia Angeli adstant velut ecstasi absorpti, Deumque in ara præsentem reverentur? Cæterum quantus in Deum honor, quantus in singulos homines, & in universam Ecclesiam fructus redundet, quoties infiniti valoris sacrificium à sacro ministro offertur, non est, ut explicem, probè id antea novit Admodum Rev. Paternitas. Deinde, quid non boni præstat Sacerdos, quando in continuo Dei servitio jugiter proximorum

rum

rum salutem promovet, Christianis Doctrinis fidelium animos imbuir, à vitiorum putore purgat, & ex Erebi faucibus peccatores eripit? Certè sacrorum, ministri sunt publicæ salutis tutores, & Centoculi Argi, qui diu noctûque vigiliis agunt, ne lupi rapaces dominicum gregem invadere attentent. Gratulor proinde Reverentiæ Vestræ imprimis religiosum statum, in quo procul mundano strepitu divinas in Choro laudes tam attentè, quàm ferventer persolvere potest cum ingenti animæ suæ proventu, & singulari solatio absque curis sæcularibus.

Porro gratulor pariter statum Sacerdotalem, in quo multoties filium unigenitum æterno Patri pro se, & pro totius mundi peccatis immolabit. Id unicè impræsentiarum rogaverim, quò velit tam sub hoc, quàm sub aliis subinde sacris mei suorum infimi habere memoriam, ut alieno suffragio adjutus cœli gaudiis aliquando potiri valeam. Data ex ædibus.

Gra

Gratulatio undecima.

Didacus Nicodemo gratulatur de Sacerdotali dignitate.

VElut noctua ad meridianam lucem cæcutit, qui præfractè vel dubitare, vel asserere audet, esse in mundo honorificentius Sacerdotio officium, generique humano salubrius: per hoc quippe cœlestes thesauri in Christi gregem dispensantur, expiatae animæ virtute Sacramentalis absolutionis redeunt cum Deo in gratiam, & confortantur Eucharistico Epulo contra universas tentationes & fraudes Orcini Panurgi. His accedit, quòd Sacerdos suis quotidie eum contineat manibus, qui secùndum divinitatem Matre caret, secùndum Humanitatem verò Patre: hic ipse est Sacerdos & victima: Principalis offerens, & res oblata. Quid verò Sacerdos? Vicarius ad Deum Patrem per filium Unigenitum, qui in ara pro universo populo tanquam grata hostia immolatur. Quanta dignitas! quantus honor! quàm augustum & præclarum hoc munus! Gratulor Reverentiæ Vestrae hunc statum,

statum, hanc divinæ vocationis gratiam,
atque omnia per totam vitam, & æterni-
tatem proficua, me verò perdemissè fru-
ctibus Sacrificij commendo.

Gratulatoria duodecima.

*Othmarus gratulatur Iordano Sacerdota-
lem dignitatem.*

Quod feliciter ad Dei gloriam cedat &
æviternam salutem tuam, Rev. in
Christo Domine, Charissime nepos: Sa-
cerdotio es initiatus, posteaquam multis
antea annis animum scientiis excoluisti,
& virtutibus, ut dein eò aptius viam ovi-
bus ad cælum sterneres. Oro & obtestor
pro meo in te amore, ut animo tantisper
evolvas, quale tuis supremum Numen
officium imposuerit humeris. Medius
fidius non datur augustius; Quid enim
nobilius, quid illustrius, ac celsius esse po-
test, quàm animas in vitiis sylvescentes
Christo lucrificare, & aberrantes oves
ad suum pastorem reducere? Ipsi Cœlestes
genij de hoc genere officii in cœlo affici-
untur: Adde, quòd non unam, sed tri-
plicem in hoc officio personam sis acturus,

Doctōris, Judicis, juxta ac Medici. Doctōrē
ages in templi exedris, quando fidei dogma-
ta explanabis. Judicem verò in sacro tribu-
nali, quando discerniculum facies inter
leves, & graviores noxas, item quando
dicturus es sententiam, tuæ curæ, tuæque
subjectis jurisdictioni Ovibus. Medici of-
ficio fungēris, cū in seclerum voragine
jacentes denuò in pedes paternâ correctio-
ne erecturus es, vel extremè sauciatos em-
plastris spiritualibus sanaturus.

Enitere summo studio, & purâ divi-
ni servitii intentione, ut tuas oves non mi-
nùs bono exemplo, quàm sana doctrina
ad virtutes allicias, & allectas cœlo afferas.
Vale.

Gratulatoria decima tertia.

*Victorinus gratulatur Vito Sacerdotalem
dignitatem.*

TErque quaterque beatus es Rev. in
Christo Domine. En! divina Boni-
tas è mille hominibus ad sacrosanctam,
& Regalem Sacerdotii dignitatem te voca-
vit. Pernoſce, quanta sit sacerdotalis sta-
tus amplitudo, & quàm peculiaris divinæ

vocationis ad hanc dignitatem gratia; factus enim es divinæ Majestatis instrumentum, per quod animæ redemptæ à Deo ad æternam gloriam tuo labore, sudore & institutione perducantur. Cura, ut officio tuo sublimi, & verè magno ritè satisfacias, ut non propriæ solùm animæ, sed omnium tuæ curæ commissarum salutem opereris. Vale.

Gratulatoria decima quarta.

*Gregorius gratulatur simoni aspiranti
ad Sacerdotium.*

AD Clerum aspiras. Gratulatione dignus es, si Zelus divini honoris & proximi salus ad hunc te statum allectant, vituperio, si *aurei Velleris* oves. Viros exigit hic status per omnia magnos, verbo & exemplo potentes, non autem quorum animos auri sacra fames aut mundanarum illecebrarum ardor accendit. Verùm de te, ut omnia bona ominor, ita omnia salubria comprecor, ut adjuvante Deo tuâ & tuæ curæ creditas animas salvas facere valeas. Vale.

Gratulatoria decima quinta.

Cosmas gratulatur Iordano Natalem.

HAud sanè vulgare piaculum commit-
terem in nostræ officium amicitiaë,
si supersederem in tam auspicato Natalium
ortu mille felicitates adprecari. Verùm,
quid omnium maximè apprecer, in men-
tem non venit? an multas divitias? Cer-
tè non; eæ quippe non felicitant, sed mo-
lestias causant, ut acquirantur, causant
item, ut tutò conserventur, nec non occu-
cant mortales, ut à recto ad cœlum trami-
te aberrant. An fortè provectam ætatem,
& crispas secundùm tempora canos? ne-
que hos exopto; siquidem senectus ipsa
est morbus. Quid igitur? Renascentes
semper vires sine senectute, & placidam
quietem in rerum omnium sufficientia,
ut tempora vivas absque curis, absque li-
tibus, sive domesticis, sive forensibus,
semper quieta & tranquilla. Quod si su-
peri mea vota damnent, & revirescentem
ætatem negent, saltem hoc, ut longâ &
firma valetudine fruaris, impetratum ibo;
hæc enim est illud præclarum Dei donū,
quod

quod tanti habetur ab hominibus, ut constantem valetudinem omnibus fortunis, & omnibus facultatibus jure ante habeant: Quum non diu vivere, sed diu valere in terrena numerandum sit felicitate. Etiam debiles, claudi, cæci, & varijs defectibus obnoxij diu possunt vivere, quin valeant. Quamobrem mearum erit partium, Clementissimum Numen jugiter rogare, ut senescas citra senectutem, vel senex annis, vigore verò juvenis permanas: vel ut constantem in longissimum tibi ævum valetudinem, gratiose imperat. Valc.

Gratulatoria decima sexta.

*Gerhardus Natalem felicem precatur
Adolpho.*

QUod alii ex consuetudine faciunt, id ego ex titulo gratitudinis ad hoc me astringentis, ut tam auspicate illucescenti Natali festivè applaudam, & Genethliacum Numen cum gaudio accinam. Potissima verò sunt hæc, quæ precor: ut annos quàm plurimos compleas: ut pacem habeas cum Deo & hominibus. De-

nique ut nihil unquam sinistrorum patiaris casuum, qui vel levissimè tuum possint conturbare animum. Communia quidem sunt, & vulgaria, quæ evenire colendissimo Domino enixè cupio, sed valde præstantia, adeò, ut in mentem meliora mihi vota non veniant. Vale.

Gratulatoria decima septima,
*Sylvius Huguberto felicem Natalem
precatur.*

NOn à Phœbi dumtaxat, sed à Natalitiae etiam lucis splendore hodierna dies claret. Quando gravida olim mater ter & amplius felici partu Hugubertum præclarum familiae decus enixa est mundo, velut alterum solem id temporis in orbem terrarum invexit, qui omnes suo tempore virtutum radijs impertiret, & scientijs collustraret. Forem sanè crassus aliquis moribus Sylvanus, si elinguem paterer esse calamum, ubi quàm maximè oportet esse disertum. Quamobrem felicem tibi natalem, & plurimos annos sinistris immunes casibus exopto, ut inter fortunarum accessiones, & rerum omnium incremen-

ta ea denuo vivas tempora, quibus in aureo olim sæculo fortunati mortales fruebantur, ut nunquàm non sis felix sine curis & tristitiis, quæ nihil aliud sunt, quàm animi cruciamenta: Semper sanus & ferenus, id enimverò & tua merita, & mea vota unicè precantur. Vale.

Gratulatoria decima Octava.

Antonius Mariano precatur felix Pascha.

Post squalidam hyemem redit apricum & amænissimum Ver, adveniunt enim, quibus nos lætos esse decet, paschalia festa. Suadent hæc, ut cum sepulchrali lapide Christi resurgentis tristes nebulæ, tetricæ curæ, & langvidi Spiritus procul ab unoquoque nostrum amoveantur, atque in mare Germanicum demergantur, vel cum nive colliquefcente in terram diffluant.

Quid jam agimus, ut honestam corporum & animorum relaxationem habeamus? Per dilecte Antoni, prædicta festa festivè in lætitia & hilaritate celebrabimus in paternis cras ædibus: ut verò gaudium utrinque sit plenum, non solùm felix tibi

pascha exopto, verum etiam hospitem, officiosè invito, qui omnium es aptissimus ingenuis leporibus, facetijs, & familiari- bus discursibus ad exhilarandos animos, quibus potissimum, ne torpescant, erigun- tur in lætities. Omnia aptanda sunt tem- pori, alia hora tristitiæ, alia danda est hi- laritati; post esuriales dies pleno jubare, illucescunt paschales, ut post longam, tristitiam tantisper exilaremur in Domi- no. Quàm vehementer igitur eximia, virtute & humanitate præditum te amo, tam certò apud nos tui cupidos compa- rebis.

Gratulatoria decima nona.

*Paschasius gratulatur Claudio de futuro
matrimonio.*

QUod feliciter vertat, faventibus Dijs patrijs matrimonium inire tibi mens est cum Veronica perhonestà puella: pu- tas nempe in sociali connubio humanæ vi- tæ misérias haud tibi paulò faciliores per- latu futuras, si sociam ad latus, & sola- tricem haberes in miserijs. Nihil sum.
con.

contrarius tuæ opinioni, hinc dextro pede ;
ut statum hunc, & bonis, quod ajunt,
avibus ambo adeatis, Hymenæum cano ad
festam nuptiarum pompam : nihil avi-
diùs exoptans, quàm ut in jugi vivatis
mutua concordia ad usque finem vitæ ve-
stræ.

Est sacer & Deo beneplacens hic sta-
tus, assimilatur plerumque frugali horto
in agro Ecclesiæ, ubi pervenuitæ rosæ,
odoriferi flores, & supra nivem candican-
tia enascuntur lilia : si nempe liberi in
amore, & timore Dei, atque morum
integritate educuntur. At verò crescunt
non rarò in hoc viridario lolia, urticæ,
& spinæ : non caret suis hic status mise-
rijs, quod breviter insinuare placet : nam
lolia sunt malè morati liberi : Urticæ va-
ria infortunia : Spinæ denique sunt quo-
tidianæ curæ, dissidia inter conjuges, &
mille alia id genus mala, quæ hunc sta-
tum comitari solent. O beatum illum,
qui antequam connubio se obstringat,
hæc omnia ritè ponderat. Sed quid infau-
sta cano ad festam lætitiæ diem ? non sunt
infelicia timenda, ubi conjugali nexu

B s cha;

charissima pectora associantur. Sponsam fortitus es per omnia bonam, virtutis & fidei amantem: non est superba, jurgiosa, aut imperiosa, sciet in calamitatibus (quas tamen abesse cupio à vestris laribus) solamen adijcere, ut omnia dulcorentur.

Precum mearum summa est hæc, ut unà vivatis in optima animorum consonantia, sitisque unius cordis, unius oris, & in omnibus demum unius voluntatis tam in prosperis, quàm in adversis: nam ubi pax, ibi Christus est cum sua benedictione & gratiarum fluentis. Valete.

Gratulatoria vigesima.

Salustius gratulatur Alexio felix matrimonium.

Matrimonium tibi, Amicissime Alexi, Deus superique omnes fortunent, ut felix sit ad pacem vestris Penatibus inducendam, & salutare piis liberis procreandis. Melius, quod optem, non occurrit. In hanc itaque curam toto pectore incumbite, ut pacificè mutuò vivatis; Concordia conjugum est magnum Dei donum, & singulare in ædibus ornamentum.

Si

Si malum viscera mariti premit, si mæstitiæ nubes animum obsidet, afflictum sublevabit uxor, contrà verò si uxor infirmetur, aliquo malo affligatur, melancholico sit spiritu, aut perturbato animo, maritus medicamentum erit vitæ, partemque ægritudinis per sinceram condolentiam in se suscipiet. Verbo, alter alterius adversa emollire, & amarulenta per compassionem dulcorare solebit: alter alterius honorem tueri, lacrymas abstergere, & angores, qui in hoc statu abesse, nec solent, nec possunt, pro virili levare contendet & sic fortunatum erit matrimonium, Deusque sanctificabit conjugium infinitâ sua benedictione, ut non solum conjuges felices sint quoad se, sed etiam quoad proles suas: si enim verum est effatum Flacci, quòd fortes creentur fortibus, nec imbellem feroces progenerent, aquilæ columbam, pari præfagio probi, ac pij conjuges liberos in lucem edent virtuosos, & optimè moratos, qui progenitoribus suis omni virtutum genere pares futuri sunt. Hæc præfagio, hæc opto. Valete.

Gratulatoria vigesima prima.

Sempronius gratulatur Sebastiano Consularem dignitatem.

Nobilis ac Consulissime Domine. Incredibilem cepi lætitiā, nec mihi diem credo illuxisse lætiores illo, quo communi senatorum suffragio ad consulares falces es elevatus. Superi faxint, ut diu hoc perstes in officio, & singulari prudentiā tuā cuncta ritè gubernes, de quo minimè dubitandum, eā enim es præstantiā ingenij, eā sagacitate, & judicij maturitate, ut ingens emolumentum universæ civitati allaturus tuo credaris regimine, unde non tibi uni, sed toti reipublicæ, quantum ex me est, singulariter gratulor, & pristinæ me benevolentix, eā, quā par est, animi submissione commendo.

Gratulatoria vigesima secunda.

Maroldas Marco Aurelio Mæcenati suo Natalem felicem precatur.

Cogitanti mihi, gratiose Domine, quàm præclara sint tua in me beneficia, quæ

velut è limpido, ac largo fonte profluxerunt partim in me, partim in parentes meos, & quàm parùm hætenus debitas grates rependerim, pudor suo penicillo genas pingit ideo rubicundas, ut ingratitude exprobrent. Pessimum est vitium ingratitude, ab omnium postibus proscrbitur, qui eâ vitiatus est, non tantùm humanitatem, sed ipsum etiam hominem exuit. Quid agam, ut inustam hanc maculam eluam? Nobilis ac Gratiòse Domine Patrone, Quirites æmulabor, qui statis anni temporibus fontes corollis redimire assueverunt, è quibus hausto liquore sitim restrinxerunt. Quod illi in festo Fontinalium fecêre, id ego agam ad festam Natali tuo diem: hoc scerto & munusculo beneficium & propitium fontem coronare firmum fixumque habeo, non ut debitum expungam, quod magnitudine suâ omnem meam facultatem exuperat, sed ut debitam gratitudinem tester. Pignus hoc grati est animi, votis quidem meis, uti & meritis in me tuis omnino impar, nihilominus eo id animo accipe, quo offertur, hoc est, sincero & genuino, nosque omnes,

pa.

parentes, & amicos ulteriùs tuæ benevolentiaë habe commendatos.

Variaë Responforiaë.

Fulgentius ad gratulatorias suæ dignitatis respondet.

UT primùm gratulatoriaë abs te mihi redditæ sunt litteræ, avidè cum gustu omnia legi, quæ in ijs continebantur. Et verò quis non libenter legat tam suaves, & subtiles conceptus? In hoc tamen haud parùm exorbitasti, quod nimis prolixè tuâ suadâ in meas laudes, quas commertus non sum, excurreris: fuit equidem hyperbolica laudatio haud sine assenti-tiunculæ nota: videbaris mihi fluvium imitatus, qui consuetum alveum excedens vastam aquarum copiam in circumjacentes campos effundit. Ita fuisti largus in meas laudes, ita minima quæque supra meritum extulisti acuto & longo præconio, ut potiùs genuinum erga me affectum, & pingue ingenium tuum, quo es præditus, quam solidæ laudis materiam potuerim perspicere. Gratias tamen ago pro tam egregia in me voluntate. Si favorem aliquo
in

in negotio præstare, si beneficium quacunque in re conferre aliquando poterò, propitias aures spondeo.
Vale.

Responsoria secunda.

*Maurus gratias agit pro transmissio
Xenio.*

Nihil acceptius offerri potuit pro xenio, quàm illa tria sacra, quæ Rev. Dominus ad corporis, & animæ sospitatem benevolè in mutui inter nos amoris tesseram legenda spondit cum omnis prosperitatis appreciatione. Amplas habeo grates pro transmissa icone, quæ non tantum pondus litteris, verum etiam pretium amori adjecit. Cæterum omne genus felicitatis velut placida Echo retorqueo, quàm quidquid mihi optatum est, reopto, nihilque cupio ardentius, nihil avidius, quàm ansam, benefacta beneficijs, & reciprocrâ benevolentia compensandi.

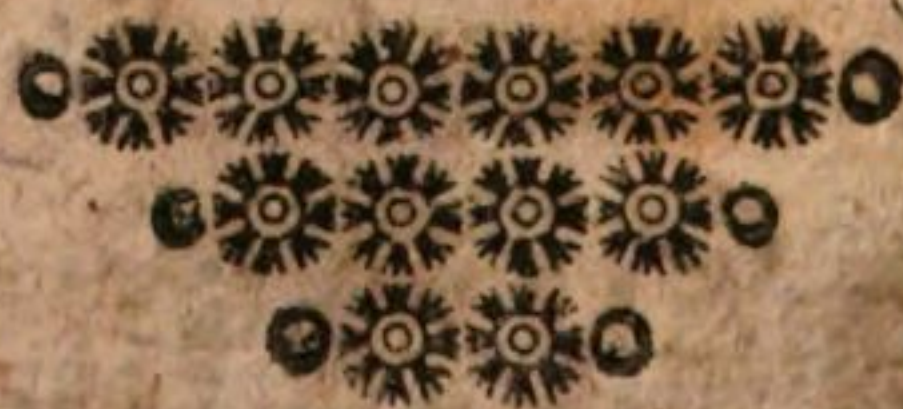
Re-

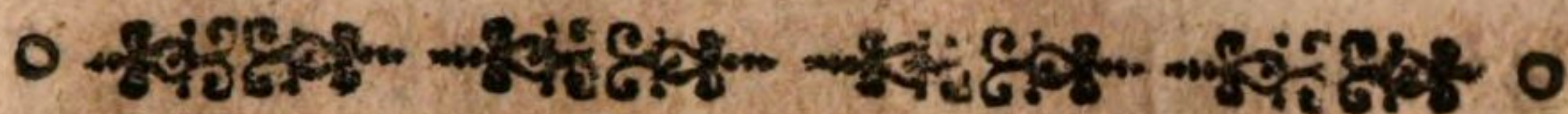

Responsoria tertia.

*Sigismundus respondet ad Gratulatorias
sui Natalis.*

AD pristinum amorem erga te meum,
ingentem cumulum addidisti officiosâ
gratulatione, & pretioso munusculo. Gra-
tias habeo magnas pro utroque. De cæ-
tero retorqueo, quidquid votorum con-
torfisti in me amicorum tuorum infimum.
Veri amici sunt velut tersissimum aliquod
speculum, in quo collecti retro redeunt
radij: Hinc omnes prosperitates, quas
non minùs splendide, quàm sincerè sine
fuco imprecatus es Natalizanti, reciproco
affectu gratulanti reopto, ut à quo orgi-
naliter exierunt, in eundem recidant fi-
naliter, optatùmque ibidem effe-
ctum producant. Vale,

Responſoria Quarta.

*Sebastianus Consul respondet Sempronio
gratulanti.*

A Mabiles acciderunt lectu tuæ litteræ,
quibus de obtento consulatu licet
breviter valde tamen officiosè & comiter
gratulatus mihi es.

Multa officium hoc habet gravamina, quibus portandis impares fortè sunt mei lacerti; eâ nihiloscus vigilantia & solertia illud administrabo, quâ ministrari æquum est: Talémque virum, qualem id officium postulat, exhibebo: Deus vires addat, ut de omnibus benè mereri quâ opere quâ consilijs valeam. Nihil enim est rebus omnibus humanis præclarior, aut præstantius, quàm de re publica benè mereri, ipso Cicerone teste. Cæterùm si quid erit, in quo intra limites juris & æqui gratificari aliquando tibi possim, promptam opitulandi operam spondeo. Data ex ædibus.

Responsoria quinta.

*Franciscus ad Parentes rescribit de statu
vitæ amplectendo.*

BInas abs te, colendissime mi Pater, men-
se Augusto scriptas accepi litteras,
quibus avidè scire cupis, quid absoluto
studiorum curriculo incipere denique
mediter; an in sæculari, ut vocant, sta-
tu vitam agere lubeat, an verò ad perfe-
ctius vitæ genus adspirem, contemptis
mundi illecebris.

Rerum mearum statum jam pridem
coràm exponere intendi, cùm verò com-
modam hætenus coràm colloquendi occa-
sionem nunquam habuerim, agam id nunc
per litteras.

Diu novus Hercules in bivio steti du-
bious, utram ex duabus viam ingredi ani-
mæ meæ foret satius. Jam militiam adire,
& fortunam in bello sectari meam, jam
verò Religionem ingredi, & sanctorum
virorum vestigia premere constitui. Ne-
que verò in hoc gravioris momenti nego-
tio

tio mihi soli fidebam , sed conscientia
arbitrum adhibui , & ponderosis rationi-
bus consultò rem in utramque partem per-
tractavi. Is præ militia suavit Religionem,
quam ob rem in Seraphico Ordine DEO
servire mecum constitui, misso mundanis
delicijs nuntio. Et, quæ DEI gratia est,
jam sum adlectus ad sacram illam familiam;
Antequam hinc discedam, monet natura,
monent plurima, quæ à paterna, & ma-
terna manu accepi, beneficia, ut debitas
vobis gratias, charissimi Parentes, repen-
dam; verùm tot nominibus utrinque ob-
strictus maneo, ut impar solvendo, nihil
nisi gratæ memoriæ affectum pendere,
Deumque mei loco Remuneratorem, ac
velut Vadem interponere valeam, donec
meis saltem precibus vestros labores, curas,
sudores, anxietates, & mille alias mole-
stias pro me exantlatas in sacro ordine
compensem. O si tantam, charissimi pa-
rentes, capacitatem haberem reddendi be-
neficia, quantam habui accipiendi, quo-
modo gestirem ! verùm cum referre gra-
tias vilior modò fors non concedat, age-
re saltem connitar, nihil habens nisi bo-

nam voluntatem, & gratam beneficiorum memoriam profundè animo inculptam.

Quod reliquum est, in divinis precationibus, & quotidianis Sacrificijs certissimè jugiter vestri, uti par est, memoriam habebo, precaborque à Deo omnis fortunæ arbitro, ut centupliciter omnia bona, quæ in me largâ manu contulistis, in hac & in altera vita Clementissimè compensare dignetur. Valete Charissimi Parentes, Iterum dico, iterumque precor, valete.

Responsoria sexta.

Victorinus respondet ad litteras invaletudinem nuntiantes.

COnsternatus legi accuratè non sine animi vulnere tuas litteras subitæ invaletudinis nuntias. Mœrorem concepi, quantum potest filius super morbo sui parentis. Si quid opis in Medicis, & si quid virtutis in Medicinis erit, operam spondeo vel de nocte præstandâ. Jam celeriter me accingo itineri, si non remedium, saltem solatium allaturus. Vale.

Responsoria septima.

Symphorianus respondet Chremeti, qualiter se filius in studijs gerat.

Nihil esto de filii tui in litterario progressu sollicitus, omnem impendit operam, ut in politiori literatura tempus utiliter ad ampliorem profectum collocet. Paucos habet suæ scholæ, quibus palmam in manus cedat: parem eidem conciliat laudem singularis in Deum, & Augustissimam Virginem pietas, quorum auxilium singulos in dies piè & sanctè pro laudabili more suo invocare solet.

Gratulatoria vigesima tertia.

Carbonius gratulatur Castorio de recuperata sanitate.

Non sum dicendo, quis animus, & quæ animo lætitia fuerit, postquam intellexi, opitulante Dei bonitate ex integro te convaluisse, quamquam non sine magna difficultate, nec sine

numerosa in pharmaca & Medicos pecunia. Profectò quantò mihi gravior fuit de fatali tuo morbo afflictio, & de acutis, quos longo tempore perpeffuses, doloribus, condolentia: Tantò nunc major successit lætitia in animo meo, dum te purgantium medicamentorum virtute, & saluberrimis Medicinis salvum factum intelligo. Itaque de restaurata incolumitate tibi gratulor, Deúmque oro, & obtestor, ut te vivum & sospitem quàm longissimè conservet. Cura ut valeas, & ita tibi persuadeas, mihi te charius nihil esse, nec unquam fuisse.

Gratulatoria vigesima quarta.

Sebaldus gratulatur Mutio senatoriam dignitatem.

QUod maturius gratulatus senatoriam tibi dignitatem non sim, inopinatæ magni momenti occupationes causam præstiterunt, quas nec differre potui, nec reijcere. Talem pridem tota civitas desideravit senatorem, qualem effecerunt tua virtus, fœcundum ingenium, & in rebus agendis longa peritia: virum nempe

pe

pe suâ sorte dignum, & huic muneri quàm aptissimè natum. Extra metum verfor, nostram rempublicam ex prudentissimis in omni eventu consiliis tuis magnam utilitatem capturam, & parem ex faustissima gubernatione gloriam. Hanc ego dignitatem tibi gratulor, & aliam brevi tempore obventuram præfagio. Quarto
Cal. Octobris.

Gratulatoria vigesima quinta.

*Pontius gratulatur Timotheo novum
annum.*

X Enium tibi offero aliquam mei in te amoris tesseram, idque est ejusmodi, ut perfectè designet tuam, quæ in omni genere summa habetur, prudentiam. Quale illud? Jani bifrontis caput. Duos, ut nôsti, fingitur Janus habere vultus, unum antrorsum, alterum verò retrorsum. Quibus præterita respicit, futura verò prospicit. Bifrontis Jani caput est simillima prudentiæ tuæ imago, nobilis ac consultissime Domine: Præterita examinas, ut recto ordine omnia disponas ad futura, & sanè prudentissimè:

Consilium enim futuri venit ex cogitatione præteriti, ut Romanus sapiens testatur; & hinc omnia catè & cautè gubernas velut novus nostri ævi Janus occipite & sincipite oculatus: Semper laudabilis & prudens, totique reipublicæ utilissimus. Accipe hoc munusculum tenue quidem aspectu, in hoc tamen valdè pretiosum, quod ingenium, sagacitatem, & prudentiam tuam perfectè adumbret. Cæterùm epitome votorum meorum hæc est, ut Janus, quemadmodum veterem annum clausit feliciter, ita hodie novum eúmque in omni eventu faustissimum, tibi que saluberrimum aperiat. Commendo me antiquis favoribus, & gratiis, quibus nihil mihi antiquius. Cal. Januarij.

Gratulatoria vigesima sexta.

Albertus gratulatur Ambrosio recuperatam Sanitatem.

Semper magnam attulerunt tuæ mihi litteræ voluptatem, hac verò vice haud mediocrem tristitiam: eò quòd significarunt, te in quartanam incidisse. Sub
finem

finem verò , cùm legerem te in dies meliusculè habere , & modicas pristini morbi reliquias superesse , dolorem quanto-
 cyus cum lætitia commutavi. Itaque pro
 veteri necessitudine nostra te rogo quæ-
 soque , ut curam , studium , & solertiam
 quanto maximam adhibeas , ut quàm ce-
 lerrimè ex integro convalescas , quo ni-
 hil optatius nihilque mihi esse poterit gra-
 tius , quam tua mihi sanitas cordi sit æquè ,
 atque ipsa mea. Interea mihi gaudeo ,
 & tibi gratulor de convalescentia tua.

Vale.

Gratulatoria vigesima septima.

*Marcus gratulatur Vito in sua miseria
 sortem prosperam.*

GRatulari me tibi æquum est in miserijs
 tuis : at , inquires , perversum , bonis-
 que moribus omnino contrarium est , in
 miserijs gratulationem scribere : cùm hoc
 aliud non sonet , quàm de alterius malo
 statu gaudere. Minimè verò , mi Vite. In
 miseria gratulor non ipsum , quod pateris
 malum , sed liberationem à majori malo ,

quo immunis es , nempe liberationem ab invidia : Siquidem sola miseria caret invidiâ , quam pati tamen debent summi præstantissimique virorû purpurâ , sceptro , & infulis venerandi. Vive in patientia , & tuâ forte contentus , & brevi convalesce.

Gratulatoria vigesima octava.

Socrates gratulatur sibi de invento amico.

HAud erravit , qui amorem pinxit cum cythara , eò , quòd animos suavi concentu , & grata melodia in amicitiam connectat. Nos ita indissolubili nexu amoris mutui sumus ligati , ut duobus corporibus unica videatur inesse anima , aut si quis plures animas assereret , unam tamen utriusque in omnibus voluntatem concedere deberet. Quo fit , ut mutuus inter nos affectus nullâ locorum intercapedine possit disiungi , nullâ temporum vetustate aboleri ; quid hac unitate præstantius ? si unus peregrè discedit , oculorum hæc non animorum erit jactura : Si unus nostrum lugeat : dolorem ; si gaudet : cum altero solatium

latium partietur. Verbo, ita nobis omnia sunt communia, ut patri matrique communes sunt liberi, quibus, cum duo sunt, non singuli singulos habent, sed singuli binos, ex sensu Senecæ. Gaudeo tam mihi quàm tibi de nostra indissolubili familiaritate, & plus fraternâ concordia, qualem vix Castor & Pollux inter se in astris habent. Vale.

Gratiarum actoria.

Andreas gratias agit Antonio amico suo.

AMplissimas tibi habeo gratias, mi Antoni, quòd in omnibus rebus mihi gratificeris, & egenti consilium suppetas, vel pecuniam, prout necesse esse videtur. Amicum te exhibes non tantùm, quando suavissimi Etesiaë perflant, sed etiam, quando durus Boreas.

Cuperem equidem, aliqua mihi offerretur occasio, non habendæ solùm, sed etiam referendæ gratiæ, ob præstita beneficia, intelligeres profectò me unum omnium esse gratissimum, qui benefacta &
me-

memori mente retinet, & benefactores debito, uti par est, amore prosequitur, occasionemque sedulò inquiri, ut obsequia compensentur obsequijs. Vale.

Epistola mixta.

*Franciscus Ludimagister ad puerorum
Parentes.*

Apprecor Dominationi vestræ felix pascha, simulque grates habeo pro munere transmissio prorsus insigni, cupere id equidem obsequijs, vel alio Paschali ovo, si quod ad manum esset, recipere compensare. Interim offero obsequia, & in omnibus gratificandi promptitudinem: Præsertim extraordinariam in vestris liberis instruendis diligentiam, spondeo. Cæterum Marcus, & Leonardus ita se gerunt in moribus, studijs, & Musica, ut plus ab ipsis desiderare non possim. Natus majorem nuper ad chelyn applicavi propter vocis mutationem. Junior in multos adhuc annos cantabit melos acutum, est amabilis & valdè sonoræ vocis, atque in arte musica non nihil perfectus.

Ut-

Utrumque filium in gratiam parentum habebo mihi meliori modo commendatum, ut sub finem anni Marcus ad syntaxin, Leonardus verò ad Grammaticam Monachij recipiantur, & fortè etiam ad Domum Gregorianam, ut sua commodius studia profèqui istic possint. Commendo me singulariter sacris precibus vestris, & maneo &c.

Nunciatoria.

Adamus significat Patri morbum Narcissi.

NArcissus tuus integro jam octiduo ex morbo laborat. Sævissima eum febris corripuit, qua ita durè primis diebus tentatus est, ut ferendis diutius doloribus sibi impar videretur. Verùm Medicus jubet puerum macte animo esse, spem facit valetudinis intra breve tempus postliminio reducendæ. Interea interdixit Juveni auram liberiores, donec ex integro sanitati pristinae restituatur. Valet modò Narcissus, qui Dei favor est, aliquantò meliùs, sentitque in membris novi vigoris incrementa. Morbum verò contra-

xif-

xisse creditur ex pomorum, ficuum & aliorum fructuum esu. Data decimo septimo Cal. Octobris.

Officiosa.

ET ego rectè valeo, & te ex litteris quàm optimè valere percipio. Itaque utrique nostrum gratulandum, juxta ac lætandum est. Benignissimus Deus conservet nos in longissima vita: Cùm verò hominis vita in hoc mundo mille miserijs sit expofita, & acutis spinis obsita, hinc præter longam vitam etiam longam prosperitatem, & in rebus omnibus felicitatem continuam utrique nostrum ex animo precor. Vale.

Nunciatoria prima.

Urbanus significat servatio tempestatem grandinis.

NOn est mihi sat otij ad scribendum plenioribus litteris ob pleraque negotia, quorum aliud ex alio non tam præter opinionem, quàm contra voluntatem occurrit expediendum, nihilo tamen minus brevibus saltem lineis scribendum duxi, in quantis hic loci versaremur miserijs.

Pridie

Pridie sancti Jacobi Apostoli, sole jam paulatim in vesperum inclinante, tanta ventorum, & grandinis oborta est tempestas, ut omnem spem messis elidere, & eludere, quin ultima quæque minitari videretur. Per integram horam è spissis continenter nubibus grandinabat; validissimi turbines, quorum similes rarò fuimus experti, integras arbores truncârunt, nonnullas stirpitus è terris evulserunt. Ad sex leucas, si fides habenda huc illuc iter facientibus, est misera terræ facies: jacent vastatæ segetes, nulli fructus, & rara amplius visuntur in arboribus folia. Fenestræ præsertim, quæ occidentem spectant, propè omnes sunt diffractæ. Ad hæc multæ quadripedum, sive jam agrestes & feras, sive cicures & domesticas intelligere malis, partim miserè interierunt, partim fædè magno fauciata sunt numero. Deo ter Opt. & Max. instanter & ferventer supplicabimus, suos ut Clientes clementioribus imposterum dignetur oculis intueri, gratiâque largiri ad hanc jacturam cum patientia ferendam.

Nunciatoria secunda.

Maurus Farnesius in exteris terris miserè interemptus est.

NEscio, an lamentabilis & Mauro Farnesio fatalis casus jam alicunde innotuerit. Persuasum mihi non habeo, eum tam celeriter per litteras, Nuntios, aut popularem rumorem ad tuas allapsum fuisse aures, qui rusticaris in solitudine procul hominum consortio. Hinc sequentia prò dolor! accipe. Farnesius jam diu exteras Regiones, & alios orbis incolas videndi tenebatur desiderio. Itineris secum socios accepit Quintinum suevicæ Nationis, & Albanum germani nominis adolescentes, qui peregrinas similiter terras visere cupiebant, & alias linguas condiscere. Cùm bidui abessent venetijs infortunatè in prædones inciderunt, qui & pecuniam, & vitam ijsdem adimere sunt adorti. Post longum conflictum Maurus secundùm tempora adeò periculose sauciatus est, ut postero die extremum suum obire-

obierit, prædonibus hac illac, quâ metus
 suaferat, fugâ dilapsis. Contigerunt
 hæc nudius quintus. Quid de latronibus?
 protinus sunt deprehensi, & hodie sub
 carnificis manu meritas scelerum suorum
 pœnas dederunt, unus laquei, alter ve-
 rò rotæ supplicio. Dum funesta hæc scri-
 bo, nolim mœstum te fieri super injuriōsa
 Farnesij morte, potiùs te etiam atque etiã
 hortor, ut pro lacrymis ad Deum in de-
 functi solatium preces fundas, quibus ad-
 jutus in cœlis vivere occipiat, qui inter la-
 tronum manus tam injuriōsè vivere de-
 sijt. Vale.

Nunciatoria tertia,

Mauritius fit certior de infortunio Patris.

OCto & eo amplius noctes traduxit
 pater tuus insomnes inter continuos
 gemitus: Minimo minus abfuit à mortis
 periculo. Causam exìgis? candidè ape-
 riam. Turonensi Episcopo festâ die in
 vinaria taberna lautius cogitabat pater
 tuus more patrio prandere. Eòdem per-
 venit Lambertus vir miræ dexteritatis, &

ut erat, stomachi fervidioris, intra mensam, nescio, qua de causa, ortum est inter eosdem litigium. A linguis ad gladium, ut plerumque inter vitra fieri amat, ventum est. Charissimus Pater tria pro dolor! accepit vulnera, duo cæsim secundum tempora, tertium verò punctim circa latus. Jacuit tres solidas horas velut exanimis in proprio cruore, voce destitutus, & sensibus. Cæterum cum sensim ad sensum rediisset officia, expiatis animæ maculis, & Angelicâ dape refectus sacro extremum inunctus est oleo. Post medicum animæ affuit ocyus chirurgus, sive medicus Corporis, stitit sanguinem, applicuit vulnerato emplastrum, & varijs adminiculis vires paulatim restauravit. Deo sint laudes sempiternæ, incipit modò parens habere meliusculè, liberiùs spirat, sumit parùm aliquid cibi ac potûs, ob evacuatamen vires gradû sine baculo moliri nondum potest. Medici arbitrato, jam est extra teli jactum, mortisque periculum. Brevi valedicet lecto, quod pro solatio scribere placuit. Vale.

Nun-

Nunciatoria quarta.

*Marianus Parenti Progressum in litteris
significat.*

EXigunt omnino filialis amor ex una ;
ex altera verò parte debita in parentes
observantia, ut qualiter se darent studiorum
initia, per brevi epistolâ colendissimo id pa-
tri significarem. Deo sint laudes, omnia
in prospero sita sunt statu. Rectissime vi-
vo, & studia secundum animi mei succe-
dunt sententiam. Primâ serptione oia-
nium honorificentissimum occupavi lo-
cum, quem per duas septimanas retinui.
Idque mihi ad ampliorem profectum ac-
cendit animum, alijs verò, qui infra me
sunt, ad æmulationem, nonnullis de-
mum ad invidiam. Charissime Pater, non
fraudabo, quam hactenus de filio exspe-
ctationem habuisti. Eò indefessâ diligen-
tiâ laborabo, ut nulli in discendo palmam
cogar cedere. Quod non potero ingenij
viribus, id per solertiam, quæ potior est so-
lo ingenio, evincere tentabo ; Nam Dij, ut

communis parcœmia sonat, laboribus omnia vendunt. Quod reliquum est, si tu, & suavissima mater rectâ valetudine fruamini, maximo id mihi erit gaudio; adeò quippe cordi & curæ est vestra mihi salus, ut eam sub Missæ sacrificio singulis diebus divinæ bonitati impensè commendem.

Nunciatoria quinta.

Orentius Humberto exortum incendium perscribit.

CONSTITUI quàm fusissimè exortum heri incendium perscribere, verùm, ut video, temporis angustia, & communis, quam patimur, calamitas, decuttant epistolam. Ortum est illud sub medium noctis apud coquum aulicum, ex cuius verò culpa, nondum liquet. Intra tempus exiguum in cineres subsederunt sexaginta tres ædes, parùm abfuit periculo, quin tota conflagraret civitas, contrarijs ventis flammæ semper acriùs excitantibus. Incolæ, & accolæ festino quidem pede, ut tempestivum intempestâ nocte auxilium ferrent, celeriter accurrerunt, sed irritò conatu; in-

intolerabilis quippe calor accessum negavit omnibus. Duo senes decrepiti, annosa & longo tempore ægrota fœmina cum septem infantibus vivi miserum in modum eodem incendio absumpti sunt. Ad hæc domestica supellex, frumentum, & multa pecora Vulcano in pabulum cessere. De Parochiali templo, quod pariter flammæ corripuerunt, hæc accipe: Sex campanæ confluxerunt in massam, sacræ vestes affabrè auro contextæ, argentea candelabra, calices, altarium frontispicia, quæ vulgari vocabulo antipendia dicimus, & omnia ornamenta perierunt.

Ultimus denique horror fuit omnium maximus, quis ille? ignis ingenti ventorum turbine armamentarium in extrema urbis parte incendit, quo factum, ut pulvis totam structuram in auras disjiceret, saxa longè latèque dispergeret, & incolas in frusta discerperet. Meis ædibus flammæ quidem non nocuerunt, magnâ tamen ex parte sunt dirutæ, & devastatæ, ut igni subtraheretur pabulum. Et hic demum luctuosus noster

status est, hæc tragica desolatæ nostræ vix
non Trojanæ civitatis facies. Vale.

Nunciatoria sexta.

*Gervasius certiolem facit Protasium de
obitu Patris.*

IN mœrorem non sine animi repugnan-
tia conijcere te cogor, mallemlacrymis,
quàm adeo funesti nuntij calamo paginam
maiefacere.

Verùm quid filere juvat, quod ali-
quando five ferius five citius pandendum
est? Pater tuus de republica quàm optimè
meritus extremum vitæ diem obiit non sine
totius civitatis luctu. In gravi suo morbo
solerter ad mortem sese præparavit, novit-
que perbellè cruciamenta corporis per
Christianam patientiam in animæ suæ lucta
convertere. Cras post octavam eidem ju-
sta funebria more Christiano persolventur,
ad quod ultimum pietatis obsequium & te.
& fratrem, & amicos, qui istic agunt, præ-
sentibus litteris humaniter invito.

Quinto nonas Julij.

Nun-

Nunciatoria septima.

Certior fit Anastasius de morte Febronij.

Usque adeò nulla diu durant sub Cœlo gaudia, nemo non experiri ut debeat, luculentis argumentis, lætitiis, quas stillatim libamus in hoc mundo, partim morbis interturbari, partim verò, quod pejus est, ipsâ mortis falce falcari. Pro exemplo sunt nostri exuvix Febronij. Jacet triste funus in ædibus, jacet ante lugentium oculos, quod lugubri lecto brevè terræ mandabitur inter lacrymas liberorum, amicorûmque, singultus. Nôsse cupis, qua morte ex hac vita migraverit? Respondeo, cum pientissimè exspirâsse sub horam noctis undecimam, decussatim junctis ante pectus suum manibus. Supremis morientium sacramentis ritè munitus est: In ultima lucta præclara semper pœnitentis animi specimina edidit, variósque virtutum actus elicuit cum tanta pietatis significatione, ut exemplum, quod in morte nobis reliquit, meritò in vita imitari deberemus. Denique quando

in agone ad sensuum officia redijt, crucifixi imaginem piè suo appressit pectori, & ita inter crebra in Deum suspiria exspiravit.

Nunciatoria octava.

*Florentius perscribit amico obitum
infantis.*

Quis non accuset duram diramque in homines mortis falcem, quæ ab ipsis infantibus adhuc in fascijs jacentibus mortalitatis exigit tributum? In lucem heri editus est Nicanor cum ingenti parentum & amicorum gaudio; erat quippe aviti stemmatis nobile germen, & pinguium fortunarum hæres ex asse unicus. Hodie versâ lætitiæ scenâ omne gaudium in luctum, lessum, & tristitiæ nebulas desijt. Perdidimus venustissimum florem ex horto, & è familia nobile germen Nicanorem, qui primo die sacro latice tinctus, postero phrenesi correptus extinctus est. Quis sibi à lacrymis, quis à gemitu temperet? Hæc nempe est humanæ conditionis miseria, ad mortem nascimur, quam obire juxta comunem moriendi necessitatem cogimur vel citiùs vel se-

serius. Vale & mortem quotidie meditare.
Cal. Augusti.

Responsorialia prima.

Vitus solatur Crispinum, qui mœrere conficiebatur ob filium suum in adolescentia mortuum.

PONE in cœrorem, & retine lacrymas, nihil est, quod contristeris ob filij tui immaturum ex hoc mundo exitum: Voluit Deus maturè cum his calamitatibus, & humanæ vitæ miserijs eximere, ut eò citius æternis frueretur gaudijs, de quibus nihil velim dubites, mi Crispine, quin ijs jam actu gaudeat: Mors enim probis auspiciū est vitæ melioris: Felix, qui primâ ætate moritur eis percundi pericula positus. Si ætas in hoc adolescente mortis falci, & sepulchro matura non fuit, saltem crede, virtutem ejus cœlo fuisse maturam. Vale.

Responsorio secunda.

*Marcus Andreas ad Florentium amicum
suum.*

SI infans moritur, ejus mors non lacry-
mis, sed júbilo, & gaudijs excipienda
est. Non in sepulchrum, sed in cœlum
cadit ejusmodi venustissimus, juxta ac in-
nocentissimus flosculus. Transplantatur
ex hac lacrymarum valle ad fortunatas æ-
ternorum gaudiorum insulas, & cum sine
luctu expers criminis decesserit, etiam sine
luctu sepeliendus est, Vale, & salutem tuam
cura.

Responsorio tertia.

*Sylvester respondet Sylvio mæsto super
obitu Ascanij.*

SCribis die sublustri ante hîdium præ-
coci fato Ascanium tuum scitissimum
adolefcentem decessisse, & formâ, & mo-
ribus, & virtutibus omnibus comprimis
acceptum. Conquestus es multis, & a-
maris.

marissimis lamentis contra mortem telo minacem, & arcu, quòd obvios more latronum aggrediatur, nullúmque senium inter & Juventam diferimen faciat: Ais, omnem tibi spem cum filij vita decisam, nihil jam parentibus restare præter turpem egestatem, & graves in suprema senectute gemitus. Ad lætiora animum erige. Si Natus tuus, in quem totam spem collocasti, tibi in hac vita opitulari nequit, opitulabitur in altera per fortem intercessionem suam, ut eòdem post fata, pervenias quò ille primis annis: & cùm illustre innocentix sidus fuerit, decuit, æquissimúmque fuit, ut sub auroram evanescens ex hac vita, & omnium oculis ereptus non in terris, sed in cœlo, ut alia sidera luccret. Vale.

Responsoria quarta.

Gabriel Bernardum solatur mæstum super obitu matris.

Misisti ad me nudius tertius litteras & his inclusos gemitus tuos ob defunctam matrem, quæ sexto nonas May ex hoc

hoc mundo ad Elysios alterius mundi Campos migravit. Facile possum cogitatione concipere, cujusmodi gladius tua viscera penetraverit, quantum illacrymatus sis ejusce funeri. Verum quia dolori etiam justo succumbendum non est, ideo in acerbis te luctu versantem per litteras aliquantulum levare volui, cum non detur coram colloquendi facultas. Luctuosum est, non inficior, parentes per temporalem discessum amittere, sed quid quaeso juvat tantopere luctu & mœrore macerari? Augescit, non minuitur malum per immodicum fletum. Felix qui omnia divinæ providentiæ permittit, & qui ab æternæ mentis consilio pendet. Mater tua mortalis nata est, ut iterum donasceretur. Nemo eximitur universali lege: quibus nasci datum, iisdem secundum decretoriam Dei sententiâ mori restat. Mitte angores & gemitus, cogita Mensem Majum ver orbi, tuæ Matri verò aperuisse sepulchrum, & cum sepulchro coelum, in quo per infinitam æternitatem inter Coelites lætabitur. Vale.

Nub-

Nunciatoria nona.

*Eustachius nuntiat Fabio mortem sui
Principis.*

UT omnia sunt mortis inexorabili genio subiecta, quæ sceptrâ cū ligonibus, & purpuram miscet cum centonibus. Proximâ nocte, quæ idibus Septembris successit, splendidissimum Principum decus Ferdinandus Hippolitus, cū colicâ aliquot dies torqueretur, fatis, naturæque concessit. Tanta fuit civium ex ducis nostri decessu moestitia, ut eum plaudu & lacrymis tanquam parentem prosequerentur pientissimum, ac optimum. Luctum auget hostis in hac rerum omnium perturbatione, qui arma intentat, & perniciem minatur.

Quid secuturum sit, vel hoc vel sequenti anno, augurari nescio; vehementissimæ procellæ, tempestatesque impendere videntur, præsertim quòd potentissimus hostis in accinctu & fermè in portis sit. Clementissimus Deus arceat pro sua bonitate omne malum à patria nostra dilectissima. Saluta ex me Marcellum, & amicos communes.

Nun.

Nunciatoria decima.

*Christophorus significat Adalberto hostilem
incursum.*

Quanta sit malorum Ilias, & quanta hinc
loci calamitatum lerna ob continuos
hostium incursum, angustior calamus non
sufficit exprimere, intestinis, & externis
malis undequaque premimur, nec quid-
quam firmi auxilij ulla ex parte adesse cer-
nimus. Hostilia agmina per frequenter in-
gruunt, abigunt pecora, incendunt ædes,
& mille modis pecunias extorquent. An-
te octiduum urbs N. in hostium potesta-
tem, ditionemque redacta est po-
tius stratagemate, quam vi. Milites
tam sanguinis quam prædæ cupidi ir-
ruebant in domos, mactabant utriusque
sexus personas, nullo veniæ loco concessio:
nihil aliud videre fuit, quam stragem, san-
guinem, & occisorum funera. Ita inva-
luit terror, ut fortissimo cuiquam despera-
tionem incuteret. Hectorinus digna He-
roe edidit facinora, medijs se se objecit pe-
riculis, suos quâ voce animavit, quâ manu,
ne urbem dederent, multos eminus tor-
mentis quassavit, plures verò cominus ma-
chærâ clypeoque præcipitavit, donec glan-

de petitis gloriosam denique mortem obie-
rit. Hæc in præsens, propediem plura, Vale.

Nunciatoria undecima.

Valerius significat Aniano statum belli,

OMnia, quæ in oculos, & quæ in aures
incurrunt, in desolata, & afflicta
patria nostra, prorsus funesta sunt, & tra-
gica. Scævitur cædibus absque discrimine
in utrumque sexum. Horrenda ubique vi-
dentur incendia, quibus extinguendis nullæ
sufficiunt lacrymæ. Templà à divino cul-
tu omnino sunt deserta, claustra verò, in
quibus antea dulci psalmodiâ divinum me-
los in Choro decantabatur, equorum jam
stabula fiunt, militumque tabernæ. Ad
cæteras nostras misérias accedunt clades, fa-
mes, & rerum omnium penuria. Homi-
nes metu hostium delitescunt in specubus,
& sylvarum latebris. Reliquas calamitates
non scribo, sed tibi atque alijs cogitandas
relinquo, Cal. Augusti.

Nun-

Nunciatoria decima tertia.

*Benno Brunoni significat grassantem pesti-
lentiam.*

Mors & terror ante nostros nobis o-
culos obversantur, colende, & in pau-
cis dilecte Domine. Pestilentia furor adeo
immaniter grassatur intra & extra urbis
mœnia, ut nullis sedari, multo minus ex-
tingui possit remedijs. Ipsemet Hippocra-
tes, credo, suam in arcenda lue perderet
operam, & oleum. Tota civitas in assi-
duis funeribus dies & noctes consumit:
Intra triduum numero plus, quàm centum
diem suum in sola urbe obierunt.

Virus jam passim infecit aëra, lucanas,
& stagna; Dehinc aves in terras mortuæ
concidunt, homines verò intra viginti qua-
tuor horas exhalant animas cum foetenti su-
dore. Meâ quod refert, hæreo anceps ani-
mi, & inops consilij, quid faciam: si fu-
gero, nuspiam locorum admittar, fame,
& frigore pereundum erit, cum publico
edicto cautum sit sub poena capitis, ne quis
aliò se conferat. Sin mansero inter tot
func-

funera, & inevitabiles mortis sagittas, peribo, & sicut alij urbis incolæ mortis victima ero indubitata. Per octiduum interim manebo, deinde pandam animi sensa, quid incipere mediter. Vale,

Nunciatoria decima quarta.

Adeodatus significat Ferdinando infirmitatem Anselmi.

GRavis infirmitas, medicorum arbitratu fatalis, invasit Anselmum virum virtute, & ingenio præstantem, quo sic familiariter hætenus sum usus, ut nec familiarius ullo, nec libentius. Mortis prodromi sunt crebra, quæ patitur, deliquia, macies, pallor, refugi oculi, & mentis deliria. Heri primo diluculo aliquantulum respiravit: hodie verò concubia nocte infelicibus incrementis morbus invaluit. Commendo charissimum familiarem tuis impensè precibus, ut vel convalescat, vel si moriendum est, felici agone ex hac vita migret. Vale.

Nun-

Nunciatoria decima quinta.

Benno Brunoni significat pestem omnino cessasse.

DEo ter Opt. & Max. infinitæ sine gratiæ, pestilentia, quæ tribus mensibus horrendum grassata est, omnino favire desijt potius virtute divina, quam arte medica. Solenni ritu inter tympanorum & tubarum sonitum celebratũ est heri officium in Sanctissimæ Trinitatis honorem, debitamque gratiarum actionem. Post itum est extra civitatem ad Templum Sebastiano sacrum, ibidem sacrum solenniter cum concione habitum. Quibus omnibus finitis domum reversi sumus. Vale.

Nunciatoria decima sexta.

Describitur Arx à Marco Leopoldo recens exstructa.

PEtijt Dominatio vestra, ut si qua occasio sese obtulerit, arcem perillustreis, ac Generosi Baronis Leopoldi illustrarem,

strarem, & qualiter se illa structura haberet, accurate perscriberem. Obsecutus sum ocyus Dominationis vestræ jussui, inspexi totam structuram, Atria, Diætas, & conclavia, quin & ipsum loci situm, à quo laudationem ordiri placet. Arx situata est in edito colle, præbet curiosis oculis prospectum in hortos, urbes, & nemora. Circum arcem omnia sunt oculis gratiosa; alia frondibus opacantur, alia asperantur rupibus: Haud procul natura editis subinde montibus surgit, subinde depressis vallibus recedit. Ipsa arx denas numerat fenestras, quæ solem orientem excipiunt, & totidem, quæ occiduum: Sunt omnes pulchro ordine ad perpendicularum æquales. Parietes quatuor orgyas alti circa tecturam sunt nonnihil supernè incurvati, partim ut solem excludant, ne radios in mensam mittat, partim, ut cæli injurias arceant, ne pluvia noceat. Porro digressio pater ab uno conclavi ad omnia reliqua: Cænationes & Diætæ sunt Dædalâ manu degypfatae, & varijs picturis insigniter decoratae. Verbo: omnia loquuntur majestatem, & tantam in tota structura venustatem, quan-

tam, qui oculis non subjecerunt, animis concipere non possunt; nullus Angulus, nulla uspiam obscuritas, nulla denique reperitur denormatio; & hinc ipsæ Musæ cum Apolline si Heliconem relinquerent, sedem hic decenter possent figere. Quando sub meridiem cum Pericle, quem mecum habui itineris socium, discessionis mentionem intuli, nulla ratione sivit nos perillustri Baro discedere, sed multa verborum humanitate invitatos apud se in arce retinuit, & sicut perlibenter nos accepit, ita liberaliter tractavit. Nihil ardentius cupit, quàm Dominationis vestræ præsentiam, & conspectum, cui omnia bona precatur.

Nuntiatoria decima septima.

Antonius scribit Antonino de bello.

A Pud nos omnes vivunt in luctu partim ob famem, & rerum omnium penuriam, partim verò ob militum crudeliter agentium proterviam. Omnia Reipublicæ loca invadunt & quid quid in oculos incurrit, in manibus suis rapacibus habent.

habere percipiunt. Segetes magna ex parte proteruntur; vel pro pabulandis equis demetuntur. Tributa præstare cogimur continuo, nulla habetur cum pauperibus clementia. Hæc raptim.
Vale.

Nunciatoria decima octava.

Polydorus laudat humanitatem Patruī.

Superiori mense Martio magna liberalitate, & pari humanitate ab Othmaro Augustæ Vindelicorum exceptus sum; ut primum meus in urbem adventus innotuit, misit continuo unum famulorum, qui peregrinum hospitem officiosè salutatum ad cognatas ædes perduceret. Frugale & opiparum parari curavit convivium, quod iucundo discursu condiebat. Nihil fanè fuit illo sene humanius, nihil suavius, & gratiosius. Omnia benignitatis officia exhibuit, dicens, amplum suis ædibus honorem obvenisse, quòd tam gratus charusque hospes easdem subiisset.

Cum solutâ mensâ die in vesperum declinante profectionem Viennam profe-

qui intenderem, post actas humanitati ejus gratias, machinulam horariam intuitu patris mei dono dedit. Quod eò, mi pater, memoraverim, ut liberalitatem & beneficentiam alia fimillima largitate vel illi eidem, vel ejusce liberis compensare velis.

Nunciatoria decima nona.

Felix ad Eugenium scribit de Fratris infortunio.

Infortunium, quod tuo heri germano præter omnem opinionem obtigit, manum jubet admoveere calamo, & illud celeriter perscribere. Cum à nuptijs vino approbè appotus domum equitare statuisset, equus, nescio, quo strepitu perterrefactus cœpit in altum exilire, & tamdiu mirum in modum sævire, & calces elidere, dum vectorem excuteret ephippio. Miserri-
mus juvenis ephippij loris implicitus tractus est per tesqua & saxa, costam & crus diffrexit medium, vultu fædè sauciato. Jacet ægrotus in meis modò ædibus. Acciri citra moram jussi chirurgum, ut fracta mem-

membra curaret. Nihil deesse patiar dilecto adolescenti, cum quo magnam habeo commiserationem. Data ex ædibus.

Nunciatoria vigesima.

*Fulgentius scribit ad Nazarium Episcopum
lam mixtam.*

TErribilis in nostro hemispherio cometa videtur jam integro octiduo, longū habet syrma ad instar virgæ minacis crispasatum, in metu versamur, ne fortè grandis mali sit prodromus. Roma urbs crebris terræ motibus quatitur: Quadraginta hominum ante mortem in collapsis ædibus sepulti sunt. Multi jam non in urbe, sed sub dio metu mortis habitant. Alicubi, ut audio, terra pariter tam horribiliter contremuit, ut urbium aliæ penitus exterminatæ sint, aliæ graviter vastatæ. De his plura occasione proxima. Ignatius noster sub initium Maij in Hispaniam traiecit. Turca periculosa & gravia bella molitur adversum Christianos, in ultimam eorum perniciem graviter sese ar-

mat: hinc magna undique oritur consternatio: conducuntur apud nos numerosi exercitus equitum, & peditum, ut tanto hosti paribus viribus obvietur. Brevi aliquid memorabile audietur. Hæc in præsens, ut primum certitudinem habebo, rem accuratè, & peculiariter perscribam.

Nunciatoria vigesima prima.

*De reconciliatione inter Fortunatum
& Kilianum.*

Post Vatiniana odia, & longa discordiarum fomenta optata tandem Kilianum inter & Fortunatum coaluit amicitia. Utinam sit durabilis & stabilis; ad quod credendum nullis persuaderi possum argumentis: Novi utriusque calidam naturam ad æstum, iracundiam & furorem pronam. Timeo, ne modica rursus offensa, & inanis imaginatio antiquas discordias & jurgia excitet, præsertim cum soleant compositæ amicitie semper aliquas de prioribus intestinis dissidijs scintillas retinere, sicut curata vulnera cicatrices. Interim tamen meliora sperabimus.

Nun.

Nunciatoria vigesima secunda.

Hector significat Patri, se militiam adiisse.

AN lætum, mæstumve nuntium meis
 è litteris accepturus sis, ignoro, colen-
 de mi Pater. Philosophicam togam exui,
 eamque permutavi cum gladio & chlamy-
 de. In bello sub martis galea stipendia
 mereri, & fortunam deinceps sectari
 meam cupio. Et quid me absterreat à
 concepta mente? an repentinus fortè in-
 teritus? certè non. Omnibus, quotquot
 nasci datum est, moriendi necessitas in-
 cumbit. Et præstat celeri morte in Cam-
 po Martio perire, quàm domi diris crucia-
 tibus, lentisque morbis: in acie, non in
 lecto & in plumis animam exspirare, lau-
 dabile est. An fortè scientiæ me retrahant,
 quæ magnis sumptibus, & multo sudore
 steterunt? Neque istæ. Ea nunc vivimus
 tempora, quibus omnis pœnè honor Mu-
 sis eviluit: Pauci ex doctissimis promoven-
 tur, & donec id fiat, diu currendum, diu-
 que expectandum est. Audisti, quod

nihil à proposito me deterreat. Jam audi,
 quid animet. In bello arridente fortuna
 quivis citò spolijs locupletari, & grandis
 Dominus evadere potest. Sunt, qui uni-
 co generoso in hostem ausu orbi inclarue-
 runt, divitias, & immortalem sibi famam
 pepererunt: An non similis fortuna etiam
 mihi obtingere possit? Animum non de-
 spondeo, bona spe fretus arma capeſſo.
 Valete chariſſimi parentes. Quæſtum
 & sortem in bello, gloriam in conflictibus
 & vulneribus quæro. Valete.

Reſponſoria Patris ad Filium.

Militiam adiſti, chariſſime Fili, utinam
 non etiam vel ad mortem vel ad vi-
 tia ſemitam: cognata prorsus ſunt nomi-
 na Mars & Mors; militia & malitia. Mul-
 ti in bello vitas perdiderunt, plurimi u-
 triuſque tam vitæ, quàm animæ jactu-
 ram fecerunt. Haſtenus Palladis libros
 manibus verſaſti, iam ejuſdem ægidem vi-
 brare cupis in hoſtiles turmas. Brevi ex-
 perieris, an libri, an haſta, ſcutum, &
 Machæra armatæ Palladis graviores
 ſint:

sint : illis in scholis, his in campo utimur. Scribis quòd amor gloriæ, animi generositas, & spes prædæ in bellum te evocent, ea potissimum ratione, quia unico conflictu heroico & dives & gloriosus fieri potest audax & strenuus miles. Verum hoc est, sed altera ex parte meminisse te velim, militem, sicut unico actu inclarescere, ita unico ictu vulnerari, & sterni posse; ita ut funus sit, vel nihil nisi fulcatum vulneribus vultum, & manca cum gemitu membra domum reportet.

Vale.

Nunciatoria vigesima tertia.

Sixtus significat Ludovico quomodo Anicetus valeat.

Sub vespertinum heri crepusculum Anicetum accessi utriusque nostrum amantissimum. Sanè periculosè decumbit. Videtur is mihi indubia mortis victima, decrescunt vires, ægrè spirat, & nauseabundus stomachus nullos amplius recipit cibos. Quin agitur nonnunquam phantasie intemperijs. Ut felicem mor-

rem

tem obeat, cū omnis spes vitæ longioris
fit deposita, tuis eundem precibus
impensè commendo.

Nunciatoria vigesima quarta.

*Henricus certiozem facit Zosimum de
morbo suo.*

Litteras aliena manu hac vice scriptas
mittere cogor, cū propriam ad for-
mandos characteres præ morbi acrimonia
levare haud valeam. Ante quatuorde-
cim ab hinc dies subitum frigus omnia
mea membra invasit, successit calor, pau-
lò post frigus & calor vicissitudine quadam
alternare solebant. Odoratum penitus,
& vim gustandi aliqua ex parte amisi. Nul-
læ sapiunt epulæ, quamquam diligenti o-
pera præparatæ. Vis morbi fit in dies ef-
feratior, actum erit de vita, nî malo per
præsentissima media occurratur citra mo-
ram. Familiares & necessarios meos qui
illic vivunt, perhumaniter meo nomine
saluta, quorum devotioni in sacras preces
animam meam tam in vita, quàm
post fata peculiariter
commendo.

Nun-

Nunciatoria vigesima quinta.

Valentinus ad familiarem suum de statu morbi sui.

A Sperrimæ cujusdam febris paroxismus adeo vehementer non ita pridem me corripuit, ut nihil acerbius unquam sustinuerim in tota vita. Sitis, quæ fuit vehementissima, supra modum me divexavit, corporis verò vires intra paucos dies in tantum sunt extenuatæ, ut desperata salute ultimam horam, qua fracto corporis ergastulo ex hoc mundo esset migrandum, timide expectaverim; sed quæ DEI gratia est, convalescere in dies, & melius habere incipio fugiente dolorum acrimonia, & calore nonnihil temperato. Sapiunt iterum dapes, & incrementum sentio novi vigoris in corpore. Commendo me amicorum precationibus, ut earum virtute eò citius sospes fiam.

Nun-

Nunciatoria vigesima sexta.

*Erasmus certiozem facit Clementem de
profectione sua.*

SPosponendi abituriens de profectione, qualiter successisset, aliquid in patriam rescribere. Superest modò, ut meis promissis, & vestris satisfaciam desiderijs. Navigationem satis infaustam habuimus, cùm in Angliam traijceremus, siquidem bis præsentissima subivimus vitæ discrimina. Prima vice celox in voraces navium gurgites vehementi turbine, parique conjecta est impetu, ut mergi jam cœperit, velùmque ventorum violentia perruptum sit, fuimus tum toti in exhauriendis aquis, & in rate dirigenda. Nonis Julij rursus incurrimus pericula, quandoquidem navis in editam & è fluctibus emergentem petram tanto impegit impetu, ut nemo non interitum vel metuere potuerit, vel meticulosè prospicere: De omnium salute actum esse opinabar, ita in altum attollebatur celox, rupique tenaciter ad hærebat.

bat. Divina tamen bonitate etiam secundum hoc summum periculum incolumes evasimus, & in Angliam feliciter appulimus. Fruimur hic rerum omnium annona & mira aëris temperie: post unius alteriusve hebdomadis commorationem placet in Galliam profectionem profequi. si quid rarum, & calamo dignum obtigerit, celeriter habebitis litteras novorum nuncias. Deus secundet nostra cœpta, ut benè prosperèque hoc itineris mihi eveniat. Commendo me singulariter vestris precibus.

Nunciatoria vigesima septima.

Columbus Columbano perscribit profectionem suam.

GRatularis mihi præsentibus, quas ad manum habeo, litteris, de prospero in Italiam adventu, gaudeo similiter & ego mihi gratulabundus, quòd ex tot in incerto navigationis cursu periculis incolumis vivusque evaserim. Fortunam habuimus terrâ pelagóque adversam. Venetijs piratas vix eflugimus, in quorum
manus,

manus, si pervenissemus, aut moriendum nobis fuisset, aut quod morte tristius est, in servitute vivendum, nihilque aliud, quàm fames & labor venditis impendissent. Deinde Octavo idus Junij nautæ cum lembo suo impingebant in scopulos, attollebatur celox reciproco fluctuû allisu ad rupes; tetrīs nubibus cœlum, animi verò nostri metu & horrore involuebantur. Tantus fuit maris tumor, navis jactatio, tantique ventorum turbines, qui tribus continuis diebus durârunt, ut ipsemet Navarchus asseruerit, haud esse in tali se discrimine vel unquam vel usquam versatum, qui tamen ætatem contriverat inter marinos fluctus, & nauticos labores. Nihilominus, quæ Dei clementia est, ex tot & tantis periculis omnes ad portum feliciter appulimus. Vivimus modò in florentissima civitate N. Habemus suavissimum otium, & rerum omnium copiam, morabimur hîc, donec peregrinas linguas, leges, & mores aliquantulum condiscamus, cum aliò nos conferre fixum habemus. Claudio jam litteras, & illis includo meum erga nos amorem antiquum,

afse.

affectumque sincerissimum. Denique
parentes, fratres, & sorores quàm optime
diutissimeque valere jubeo.

Nunciatoria vigesima octava.

Xistus ad Norbertum.

R Eddita mihi sunt abs te litteræ optatæ
illæ quidem, & gratæ, utpote amore
fraterno, & humanitate plenissimæ, volu-
ptatē tamen, quā ex epistolis tuis alioquin
capere soleo, & animi serenitatem, quam
habui antea eripuit indignissimus interi-
tus Ferdinandi, qui quot vulnera ab ho-
ste suo infensissimo accepit, totidem mihi
influxisse videbatur: Amavi hominem istū
amicissimum ab eo usque die, quo pri-
mum nosse eundem cœpi, suspexi doctri-
nam, ingenium, morumque suavitatem
summā, qua potui, reverentia, extulique
laudibus ad cœlum. Usque viximus unā
semper conjunctissime. Jam verò igno-
miniose tractatum & crudeliter ab Assasi-
no extinctum abs te audio. Quis non
moveatur? Quis non contristetur? mo-
veor equidem haud aliter, quàm si meo pa-
renti,

renti, vel fratri simile malum obtigisset.
Vale.

Nunciatoria vigesima nona.

Florentius ad Marcum Antonium.

QUOD dolore me poene conficit, ac ma-
cerat, luctuosissimum hæ litteræ
tibi nuncium afferunt: Pancratius amicus
noster, qui pancraticè semper pugnavit,
qui que in subeundis periculis semper in-
trepidus, & in exantlatis dilecta pro pa-
tria laboribus incomparabilis miles fuit,
heri die sublustri glande ab hoste trajectus
est, cum excursiones facere, & illatam ur-
bi obsessæ vim stratagemate repellere ten-
taret. Ejus tu animam Deo commenda,
simile christianæ pietatis obsequium pro
charissimo amico nostro præstabo. Vale.

Laudatoria prima.

Laudatur apud parentes Crescentius.

OMNIA præclara, quæ benè moratum
ornant Juvenem, de Crescentio tuo
narrantur. Supremo Numini, Deiparæ,
& Coelitibus tenerum exhibet cultum, suis
verò superioribus debitam in scholis ob-
fer-

servantiam. Moribus ejus nihil suavius,
 nihil ornatius. Parcè loquitur & circum-
 spectè, ne ullum inconsiderato offendat
 verbulo. Quid verò de litterario progres-
 su scribendum? id, quod summam lau-
 dem meretur. In scholis quippe nulli se-
 cundus est, constanter primum, aut à pri-
 mo proximum occupat locum. Amo
 Juvenem mirum in modum, ac singulari
 benevolentia complector, eúmque sicuti
 meretur, parentibus de optima nota
 commendo.

Laudatoria secunda.

Orentius laudat Firminum apud Parentes.

Singulari Firminum vestrum benevolen-
 tia, quantam jure exigere potest, com-
 plector. Est puer scitus, comis, & appri-
 mè honestus: Totus in tenella ætate sci-
 endi avidus, ex quo omnia bona ominan-
 di occasionem capio: Siquidem si à præ-
 nuntijs auroræ radijs diem metimur, cur
 non pari jure virum ab ætate, & genio pue-
 rili? tales quippe sæpe esse solemus viri,
 quales olim fuimus pueri sub initium au-
 roræ, quando vel parùm sapere incepimus.

Deus conservet filiolum vestrum talem, qualis modò est, & incrementum addat, ut alacriter atque constanter pergat in virtutum & scientiarum semita. Unum monendum occurrit, ut puerum decentiùs vestiatis, ne in conspectu viri honesti erubescere debeat; nam vestes longo usu omnino sunt detritæ. Accedit, quòd non solùm formosi mores, sed etiam decens vestitus Juvenem ornare, acceptumque reddere soleant. Vale.

Laudatoria tertia.

Eugenius laudat Emmeramum studiosum.

Magni facio Emmeramum ob insignem, quam adhibet, diligentiam & ob egregios virtutum atque scientiarum spiritus. Ita è centum condiscipulis eminet in hac alma, & celeberrima Universitate, ut paucos sit reperire, qui illi sint similes, nullos verò, à quibus se superari patiatur. Non novercam, sed benignam sese matrem natura exhibuit, quando ingenij subtilitatem conjunxit cum maturitate judicij, quorum alterutrum paucis, utrumque verò paucissimis obtingit. In
Theo.

Theologia disertè solvit, quæ adversarij intorquent, argumenta, & nervosè premit, quibuscum litem habet scholasticam: in admirationē omnes rapit, ad æmulationē verò non paucos sui studij Theologos, cum quibus palmam partiri renuit.

Laudatoria quarta.

Liborius laudat festivos lepóres Adriani.

Sumoperè innoxios lepóres, & ingeniosos amo supra mensam discursus, ipsa epularum condimenta superant, cū non corpus, sed animum, qui potior est corpore, pascant. Ingenui sales sunt sapida bellaria, sunt pretiosæ, & exquisitæ cupiditæ. Unum tamen non rarò deesse notatur. Quid illud? debitum moderamen, prudentia, & cauta circumspectio, ne in jocis excedatur: si vel unus convivantium ridiculis dicterijs tangatur cum aliqua erubescencia, statim facetiæ in probrum, & festivi sermones in convitium vertuntur. Sales quidem sunt, sed non cum sale misti. Crassioris judicij, & linguæ protervioris ejusmodi homines æstimandi sunt, qui hospites cum honore in-

vitant, vel ut affabiles cum ijs discurrunt,
denique verò cum erubescencia convivas
fædè traductos dimittunt. Artis est, quam
pauci rectè nòrunt, ludere sub mensa,
quin offendatur Deus, quin homines. Cur
tanti te faciam, mi Adriane, & cur tam li-
benter te videam in convivijs, in con-
gressibus, & alicubi, ubi familiares
discursus habentur, potissima, & fe-
rè unica hæc est ratio, quia nempe omnes
discursus tui sunt amæni, recreativi, &
honesti, neminem lædunt, omnes recre-
ant. Ludis velut catuli, qui molli dente
sui vulnere, & sine ullo nocumento cum
sivi similibus certant. Et hoc maximam
meretur laudem, ubique acceptum
te mirèque gratum reddit.
Vale.

Laudatoria quinta.

Sempronius laudat Hermannum Iuvenem.

Incomparabili amore, studio, & bene-
volentia Hermannum vestrum magnæ
spei Juvenem complector eo potissimùm
ex capite, quod parentum expectationi,
& pijs præceptoris sui conatibus in omni-
bus

bus abundè respondeat, nec non præclara diligentia edat specimina. Meus calamus id apud colendissimos parentes in præfenti efficere laborat, ut filium altioribus scientijs imbuendum curetis. Suo non deerit ingenio, nec spebus de se conceptis, toti perhonestæ familiæ præclarum aliquando decus, & ornamentum futurus.

Laudatoria sexta.

Franciscus laudat Hieronymum studiosum.

Hieronimus nepos tuus ita se gerit tam in studijs, quàm musica, ac morum integritate, ut plus ab eo desiderari non possit. Nihil supra meritum exaggero parcus laudum, & hostis adulationis. spes est non exigua, puerum sub scholastici anni finem uno alterove donatum iri præmio. Ob laudabiles, & integerrimos mores est professori suo singulari solatio, cæteris verò suæ scholæ condiscipulis non modico exemplo. Interea commendo me sacris Dominationis vestræ precibus. Dabam Oeniponti

26. Julij.

Responsoria.

Alexius rescribit Francisco ad superiores litteras.

CUrta quidem in hoc tamen sat longa fuit epistola, quòd omnia cum solatio ritè percepi, quæ in laudem Nepotis mei scripsisti. Faxint superi, ut eo, quo pede cœpit, sine nutatione constanter pergat. Cæterùm si qua scribendi occasio erit, crebriores mittere, ne velim omittas. Hæc raptim.

Gratiarum actoria.

Gregorius gratias agit Raymundo pro munere natalitio.

NEscio, quo fato mihi contigerit, ut Dominatio vestra Natalem meum tam liberali munere celebrârit, certè id non meo merito sed Dominationis vestræ benevolentia adscribendum haud injuria existimo, pro qua eas habeo grates, quas sincerus in me affectus, & grati animi debitum

bitum exigere videntur. Conabor proin-
 exiguis meis obsequijs, & quacunque
 gratificandi promptitudine me suæ Do-
 minationi sistere, ut experiatur benefi-
 cium hoc in ingratum non cecidisse. Non
 sinam apud me emori tanti recordationem
 affectûs, cùm eorum è tribu non sim, nec
 esse cupiam, qui beneficijs utuntur ceu
 floribus tamdiu gratis, quamdiu recenti-
 bus. Rependam ad recursum Natalis Do-
 minationis Vestræ id munus alio: at uti-
 nam dono remunerationis pari, & quàm
 simillimo inservire possim. Interea
 me commendo.

Renovatoria fœderis Mariani.

Alphonsus Sodalitatis renovat fœdus Marianum.

MUndus undosum est mare turbinibus
 minax, & naufragijs infamatum,
 nemo citra vitæ discrimina illud enavigat.
 Ut secundo navigationis cursu ad felicitatis
 portum appellere liceat, quorsum diri-
 genda ratis? Ad Augustissimam Virginem.
 Hæc diriget inter scopulos ratem, tuebi-
 tur à piratis Clientem, & à doloso Sirenum
 allectu. Hanc solemni hodie Sacramen-

to in Dominam, Matrem, & Protectricem
 eligo unicam : Hanc mihi desponso fi-
 liali devotione & vinculo arctissimo. Ad
 propositum serviunt duo, quos Moyſes
 confeciſſe fertur, annuli. Unus ut Corn.
 à Lap. teſtatur in c. 2. Exod. *vim memorie*
 habuit, alter verò *oblivionis*. Annulum
 oblivionis apud me reſervo, ut nihil poſt-
 hac amplius ſciam de mundi illicijs, &
 blanditijs, niſi de ſirenum cantu. An-
 nulum verò memorie tuiſ, ô Auguſtiſſima
 Patrona, Virgineis digitis devotè infero,
 meque in hodierni fœderis innovatione in
 perpetuum Clientem conſecro: Eſto pre-
 cor, ô Mater DEI ! perpetim mei memor
 in tentationibus, & periculis, ſuſcipe
 gratioſo annutu ſupplicem peccatorem in
 tuam pro totius vitæ curſu clientelam. Eſto
 mea mater, ero tuus, licet indignus ego
 filius.

Jam ad Reverendam Paternitatem
 laudabilis, & devotæ huiusce Congrega-
 tionis Præſidem me verto, partim, ut hu-
 millimè manus deoſculer licet abſens, par-
 tim ut accluſam monetam ad cultum Divæ
Virginis applicandam in manus tradam
 tan-

tanquam naulum, ut post caducam vitam propitia Virgo trans Cocytum ad Elyfios cœli campos transvehere me gratiose dignetur. Commendo me Admodum Reverendæ Paternitatis Vestræ sacrificijs impensissimè.

Renovatoria Mariani fœderis.

Vitus renovat Marianam formulam.

Quandoquidem grandiuscula negotia, & itineris longitudo Marianæ fidelitatis homagio præstò adesse non sinunt in Parthenio Coetu: Hinc pro virili conabor, ut hodierno festivæ solennitatis die indignus Cliens saltem ardentibus adsim desiderijs, & mente devotissima. Hodie non tantùm Marianam formulam, sed nova etiam sanctioris vitæ proposita, quibus misericordiæ matrem quotidianis obsequijs demerebor, devotissimè ad aram pono, ut magnam Protectricem mihi propitiam reddam, & ut cœlestium thesaurorum per majorem præparationem, & ardorem particeps fiam. Pro Mariano Catalogo, & sacris menstruis præsens honorarium cum demissa mei recommendatio-
ne

ne offero, obnixè rogitans, velit subinde
 Admodum R. P. Præses sub SS. Sacrificiis
 mei sodalium minimi piam habere me-
 moriam, cui iterum iterumque
 me commendo,

Renovatoria fœderis Mariani.

Marianus renovât homagium Marianum.

SI serenissima Venetorum respublica so-
 lenni plausu & aureo annulo Adriati-
 cum mare quotannis sibi desponsat, æqui-
 tas suadet, & Marianus amor urget, ut
 annulum in hoc mare Gratiarum conij-
 ciam in hodierni fœderis innovatione, il-
 lûdque mihi devotissimo affectu despon-
 sem. Ut verò Augustissimæ huic virgini,
 & cœli Regina placeam, studiosè in om-
 nibus altissimas ejus virtutes æmulabor,
 nihilque per totam vitam aggredi tentabo,
 quod vel Dei, vel Deiparæ præsentiam de-
 decere unquam posset. Commendari me
 cupio Admodum Reverendæ Paternitatis
 SS. sacrificiis modo, quo possum ardentis-
 simo, ut voluntas stet firma, & nec unquam,
 nec usquam tentatione nutare, vel
 mutari possit.

Re-

Responsoria prima.

*Adamus Pedagogus respondet parentibus
Francisci, qualiter proficiat
filius.*

A Ccepi gratissimas Dominationis vestrae litteras aureo dono graves, quod ego meritus non sum; studebo tamen, quantum potero, ut studiis, & officiis pro virili compensem tantam in me liberalitatem. Franciscus quidem constanter se benè gerit in moribus, & litteris, quamvis in his non videatur adæquare vires ingenij. Sed quis juvenum est, qui vires semper sumas intendat in litterarum studio? non desinam tamen urgere Juvenē suomet ingenio ad omnia bona pronum. Antoninus consanguineus Dominationis vestrae, quē in ingenuis artibus profectum faciat, id equidem non scio, rariū enim incurrit in meos oculos, habebo tamen eum cordi ex commendatione vestra tanquam filium.

filium. Commendo me demissè sacris
precibus Dominationis vestræ, & summas
pro dono gratias ago. Viennæ 27. May
Anno 1708.

Responsoria secunda.

*Symphorianus respondet Chremeti roganti
quomodo se filius in studijs gerat.*

Nihil esto de filij tui litterario progressu
solicitus, omnem impendit operam,
ut in politiori literatura tempus utiliter ad
ampliores profectum colloget. Paucos
habet suæ scholæ, quibus palmam in ma-
nus cedat: parem eidem conciliat laudem
singularis in Deum, & Augustissimam
Virginem pietas, quorum auxilium singu-
los in dies piè, & sanctè pro more suo
laudabili invocare solet.

Officiosa prima.

*Pontianus scribit ad Umbertum Epistolam
officiosam.*

Litteræ tuæ, quas pridie nonas Januarij
accepi, pergratæ mihi, perque jucun-
dæ acciderūt lectu benevolentiae notis in-
signes.

signes. Sub earum lectione visus ego ipse mihi sum dulci præsentia, alloquio, & tuâ, quæ summa est, humanitate perfrui. Ea mihi inciderunt tempora, quibus nuper & me, & fratrem & patrum dapiliter & opiparè in villa tua excepisti: Pro qua hospitalitate eas iteratò tibi ago gratias, quas debeo: hoc est, maximas & amplissimas: Spondeoque ejusce me beneficij memoriam nunquam ex animo deleturum. Forem enim, si obliviscerer, agrestis Mopsus nullo dignus amplius hominum consortio, potius ad ultimam Thulen amandandus, quàm ad tam lautum, ac frugale convivium admittendus. Nihil vehementius, nihil intensius opto, quàm occasionem, quâ si non simili apparatu, saltem simili benevolentia argumento, & simili amoris affectu inservire possim.

Vale.

Officiosa secunda.

Virgilius scribit officiosas litteras ad familiarem suum.

Non sum oblitus humanitatis erga me tuæ, neque verò unquam obliviscar, quam-

quamdiu in vivis agere dabitur: quam
 quam multis modò parasangis distemus,
 ista tamen locorum distantia duntaxat ex
 oculis, non verò ex animò amicū te
 meum eripuit. Scio recenti memoria, qui-
 bus officiis, & benevolentiae signis me
 semper prosecutus fueris, quæ obsequia
 præstiteris, quidve amore mei in varijs
 negotiis sustinueris. Utinam tui aliquan-
 do videndi haberem copiam, quantis læ-
 titijs incederem! certè haud aliter oblecta-
 rer, quàm si Pylades suum Orestem diu
 desideratum, & longo non visum tempo-
 re salutandi, amplectendique occasio-
 nem obtinuisset. Da igitur id mutuo inter
 nos amorì, da hortatibus meis, & pristi-
 næ id benevolentiae. Revise familiaris
 tui lares, ut antiqua fœdera, amorem,
 consuetudinem, & benevolentiam reno-
 vare, atque confirmare possimus
 Vale.

Officiosa tertia.

*Marcellinus ad Gelasium familiarem
suum.*

Litteræ tuæ, ut amici & obsequiosi hominis summam attulerunt nobis voluptatem, & ingens tui videndi excitant desiderium. Quid enim amantium corda aliud volunt, quàm uniri velut magnes, & ferrum? Dices, itane verò, non sumus amore conjuncti? sumus equidem non verò corpore. Ut jam & sic jungamur, tuam poscimus præsentiam magis, quàm litteras. Venies igitur ad nos decimo septimo calendas septembris, quod si obtemperaveris (obtemperabis autem) non tuæ tantùm humanitati, sed etiam exspectationi nostræ secundùm animi sententiam respondebis. Vale.

Officiosa quarta.

*Joannes scribit ad Marcum Antonium
urbanas litteras.*

TAnti facio tuam comitatem, & urbanam morum modestiam, ut tamen
G met-

metſi epiſtolæ argumento prorſus caream, committere tamen non poſſim, quin ſcribam aliquas ſaltem lineas ut ut breves, & inanes: neque credo inanium lectione litterarum tædio affectum te iri, ſed potiùs gavifurum ex ea præſertim ratione, quòd ſint teſtes amoris, & mutuæ inter nos animorum conſonantiæ. At nihil memorabile continent, vel craſſiori Minerva præproperè è calamo profluxerunt? nihil, refert quid tum? ſufficit, quod amorem ſpirent, & genuinum affectum. nam præſtat amicitiam litteris colere licet inanibus, quàm earum intermiſſione fidem dubiam reddere & ſuſpectam. Litteris conſervatur familiaritas, taciturnitate verò aboletur. Fac ut valeas, & quàm valde me amas, tam ſæpe ſcribe.

Officioſa quinta.

Pampinianus Hermenegildo ſua obſequia defert.

Quirites verum Amicum in forma venuſti Juvenis adumbrarunt ſuo olim penicillo cum epigraphe: longè & propè:

pè: hyeme, & æstate: idque ideo, quia genuinus sincerusque amicus semper manet idem, præsens & absens, ridente & adversante fortuna. Nulla temporum vetustas, aut mutatio, nulla locorum intervalla ullum ponunt obstaculum, quin veri amici se mutuò ament, quin sibi ultro citroque consilio vel auxilio in necessitate auxiliatricem manum supponant. Talem me crede amicum, de quo omnia tibi utilia polliceri queas. Dehinc omnia obsequia mea perhumaniter tibi deferro, vel quidquid est virium, amantissimè dedico, felicitatis loco semper habiturus, si quid deinceps conferre liceat, quod sincerissimo amico meo potuerit unquam esse acceptum. Itaque tuum est jubere, si quid cupis, meum verò ad nutum jussa capeßere, quocunque tempore, & quacunque fortuna. Has litteras sincerissimus in te amor, quo me totum tuæ fidei & antiquæ benevolentiaæ dedo, atque ex asse confecro, scribendas dictavit.

Officiosa sexta.

*Emirtius scribit ad Iuonem jus civile
petentem.*

PEtis à me multa verborum humanita-
te Jus Civile, ocyus id mitterem, si
ad manum foret. Jam integro semestri
detinetur apud Sebal dum Jure Consultum,
qui eo plerumque pacto libros commoda-
tò accipit, ut eos restituat ad calendas
græcas, hoc est, nunquam. Nemo est fa-
nè illo ad mutuandum pronior, & rursus
nemo eo ipso difficilior ad restituendum.
Ut humanis petitis tuis ex æquo faciam
satis, connitar omni modo, ut Codicem
humanitate, vel, si nequit aliter fieri, jur-
gio extorqueam. Deinde citra cuncta-
tionem ad te veterem amicum meum mit-
tam, cui omnia obsequia mea ad nutum
parata offero, quando cunque ijs uti
dignaberis.

Officiosa septima.

*Joannes officiosè excusat intermissas
litteras.*

Sinistra suspicaris de amico tuo ob intermissas longo tempore litteras, verum, ut diutius vera inter nos amicitia stet, sinistra cadere debet ex corde tuo suspicio, subverendum enim, ne cor-dium fiat divisio, ubi cor unius occupa-verit sinistra suspicio. Interim scias ve-lim, me tanto tempore scribere non po-tuisse ob tempestates procellásque bello-rum, quibus ad destinata loca omnia æger-rimè perferuntur, cùm passim intuta sint itinera. De cætero reveoreo te, non eo duntaxat nomine, quòd optimè sis de me meritus, sed etiam, quia dignus es, quem omnes viri boni colant, & vene-rentur. Nuper de novo me obstrinxisti, cui proin amplas habeo grates pro sub-misso munere, majores relaturus, quan-do propior conveniendi dabitur occasio. Cupio me obsequiosè commendari Chri-stophero familiari meo in paucis dilecto.

Officiosa octava.

Marcellinus ad Vedastum consanguineum suum.

QUòd meum ex Italia reditum jucundissimè acceperis, ex amicorum relationibus exploratum abunde habeo, pro quo affectu haud vulgariter gavisus mihi sum, intelligens, meam tibi salutem in votis esse, perinde ac tuam. Quid novi ex peregrinis terris domum attulerim, hauries coràm propediem ex me occasione commoda. Cæterùm, quid boni Romæ impetraverim, si nōsse vis, hæc breviter accipe. Fortuna non respondit consilio. Primo mense Proceres ad dignitatem, ad quam eniti cupiveram, ingentem spem fecêre, postero, suavi allectu, vafritie, & pollicitationibus marsupium excantarunt: denique spe & dignitate frustratum ad patrios penates remiserunt, ita ut & sumptuum me pæniteat, & longi itineris.

Vale.

Offi-

Officioſa nona.

*Januarius monenti, ne inimico fidat, gra-
tias agit.*

Ferdinandus communis familiaris
meus tuis me verbis hortatus est,
ut mihi à Mauritio caverem hoste planè
infensissimo, eum in omnem nocendi oc-
casionem intentum esse, struere infi-
dias, & occultis consilijs mihi mortem
machinari tantò fraudulentius, quantò
tectius. Habeo tibi gratiam honoratissi-
me Vir, qui mihi benè consultum cupis,
amplectar tua consilia, rectaque monen-
tem auscultabo. Circumspectè velut
Centoculus Argus inimicum ego meum
posthac observabo, nunquam solus fo-
ras exibo, congressum verò cane & an-
gue pejus evitabo, ut nullus deinceps lo-
cus insidijs struendis relinquatur.

Vale.

Dedicatoria

Thesium Theologicarum.

Tuo gratioso Nomini, Reverendissime
Præsul, Amplissime Domine, Theo-
logi-

logicum hoc nostrum & studium, & stadium, cuius favore cœptum est, debita cum submissione, ac reverentia dicatum, consecratumque volumus, nec, ut piè conjecturamus, pauculas hæc de Natura DEI ejusque attributis aspernabere lineas, qui largo sinu oppidò ardens, in ejus te amorem effundis, binarumque alarum remigio, ut vel tua alati cordis insignia testatum faciunt, elevatum visionis intuitivæ statum affectas, quum aliter intueri Deum natura neget, cœlumque volatui pro meta fit, ubi requies perennis. Biennio abhinc nondum integro conspirantibus Eligentium calculis ad Ecclesiasticæ Prælaturæ clavum es evectus, ut scilicet in alto posita virtus emicaret clarius, uberiusque prodesset. Et jam optimè respondes opinioni de te habitæ: animo quippe non minus provido, ac generoso initium das Regimini, cum non satis tibi foret materialium ædificiorum exstructione collegium tuum munire, ni mystico etiam sublimiorum scientiarum fulcimento stabilires. Neque verò, dum hæc memoramus, animus est in laudes
tuas

tuas uberius excurrere ; pertimescendum siquidem foret , ne animi tui candor modesto rubore suffunderetur. At inquires, quî stabitis pugiles adversus Academicos oppugnatores & usu & ratione longè acerrimos ? materia insuper , cùm sit planè illud mare magnum , & spatiosum , imò sine fundo profundissimum , quî tandem stabitis ? Reverendissime ac Amplissime Domine, impavidè, intrepidè : si enim & mergi contingat, erimus tum demum terque quaterque beatiores Palinuri, quia feliciter patitur naufragium, quisquis hoc mari mergitur. Accipe ergo Clientum tuorum offerentiũ affectum benigno oculorum obtutu, & gratiofo animi annutu, faventibúsque Superis diu superstes diúque sospes vive, donec virtutum, dierúmque satur illam tandem beatificam Dei faciem in perpetuas æternitates non jam in speculo, & ænigmate, sed facie ad faciem cum plenissima satietate valeas contemplari.

Gratiarum actoria.

Jordanus gratias agit Eleutherio ob collata beneficia.

TAntæ sunt gratiæ, quas gratioſo Mæcenati ob plurima beneficia debeo, ut exuberante multitudine nec verbis poſſint explicari, nec mente ad unum revocari calculum. Si vices exigantur, ingenuè fateor, ſolvendo non ſum: ſi verò grata memoria pro cenſu ſufficiat, eam ex aſſe conſecro, nunquam paſſurus, ut tot favores in me velut ingrato homine oblivione ſepeliantur, indignus enim accipiendis beneficijs jure cenſetur is, qui oblivioſus eſt acceptorum, beſtijsque inferior, utpote, quæ ingrati tudinis vitiū omni modo averſantur. De reliquo, cū exiles fortunæ gratias referre non ſinant, ſaltem agere non negabunt gratioſo, ac clementi Benefactori meo, quin jubebunt, & Mæcenatem largiſſimum, & ingentia, quæ ſæpe numero indeptus ſum, perpetuâ panegyri dilaudare beneficia, Deūque rogare, ut eundem Mæcenatem

tem

rem diutissimè in prosperrimo semper statu sospitem conservare dignetur. His omnibus ego non contentus Socratem æmulabor, qui cùm parem facultatem beneficia remunerandi non haberet, exclamasse fertur: Socratem pro beneficijs accipe, ô Plato. Ita similiter, beneficentissime Patrone, cùm nihil præter bonam voluntatem habeam, accipe pro minerali meipsum, accipe studiosam voluntatem ad omnia obsequia promptam, & mille nominibus tibi obligatam. Datã idibus Februarijs.

Officiosa.

Martinus scribit epistolam officiosam & mixtam ad Xaverium.

Prolixa laude, & hyperbolico encomio mea superioribus litteris extulisti obsequia, & ita exaggerasti, ut videris auri bracteatores æmulari, qui viles nummos in longas lamellas dilatant, ita tu mea merita, quæ vel nulla sunt, vel supra, quàm meruissent, abs te laudata, in prolixas laudationes deduxisti. Quod feci, id fecisse me cogita ex varijs obligatio-

tionum titulis, quibus tibi tuisque paren-
 tibus obæratum me ingenuè profiteor.
 Quod reliquum est, habes hic fasciculum à
 ternis litteris, quarum primæ Joanni Fran-
 cisco patruo sunt reddendæ, idque occa-
 sione proxima. Miro teneor desiderio
 jam à multis annis cum illo coràm collo-
 quendi, cum verò id his potissimùm tem-
 poribus bellicis fieri nequeat, istius modi
 solatij genus ex litteris quærendum est :
 prorro alteræ litteræ tradendæ sunt Geor-
 gio Guilielmo Cancellario : ultimæ de-
 mum Othmaro Leopoldo, Caroli Regis
 Medico; nihil es mihi facturushoc tempo-
 re gratius, quàm si operam adhibueris, ut
 hæ omnes epistolæ quàm celerrimè tra-
 dantur. Firmissima spe sum, te huic pe-
 titioni meæ locum relicturum. Heri tua
 soror sub auroram felici partu prolem
 mundo enixa est, cui in memoriam avi
 Wenceslai nomen impositum. Jam ni-
 hil restat scribendum, nisi ut antiquæ be-
 nevolentia impensè & peculiariter
 me commendem.

Officiosa.

Leovigildus ad Theotonium scribit epistolam officiosam & mixtam.

Litteras tuas, quamquam breves & curtas, legi perlibenter, utpote humanitate, amore, & comitate plenissimas. Vix dici potest, quantum me teneat desiderium tui videndi, & amplectendi, tanto enim in te studio sum accensus, ut nemini unquam concessurus sim, quò alius ardentius te diligat, aut majore cultu præclarissimas Virtutes tuas prosequatur, quàm ego. Quòd, locis modò disiuncti colloqui unà non possimus, id litteris præstandum, & crebris ultro citroque scriptionibus. In præsens accipe hanc brevem epistolam animi mei testem. Cùm primùm otium dabitur, uberius scribam de omnibus rebus, quas scire tuâ intererit. Vale.

Mix-

Mixta.

*Ambrosius ad Lambertum de valetudine
sua, & de silentio novorum.*

BInis jam litteris scire ex me cupis, qui
vaileam, ad hoc Atticè respondeo,
cum universa familia rectissimâ me uti va-
letudine, meâque fortuna contentum vi-
vere: pauca enim appetenti pauca suffi-
ciunt. Quod de bello, & de novarum
rerum contingentijs, quæ hinc & hinc
accidunt, his bellicis tumultibus, prorsus
nihil memorem, non debes me accusa-
re socordiæ, multumve mirari; ea modò
non aguntur tempora, ut scribere cui-
quam, quod sentit, liceat, aut propalare,
quod obscuro rumore audit. Malo ita-
que abs te negligentia accusari, quàm ab
alijs stultitiæ, quod omnia litteris credam.
Non sum adeo obtuso cerebro, & obnu-
bilatis sensibus, ut quid me scribere de-
ceat, vel dedeceat, non intelligam, in pe-
riculoso hoc afflictæ patriæ statu, ubi ple-
ræque litteræ ab hoste intercipiuntur.
Quam ob rem amicè te rogo, fer æquo
animo

animo meum silentium ; cùm commodiùs
licuerit , tuas aures litterarum proli-
xitate ad fatietatem usque
opplebo. Vale.

Officiosa.

*Chrysostomus scribit officiosas litteras ad
Leandrum.*

QUòd obsequia mea , quæ levia sunt ,
supra merita tantopere extuleris ,
méque prolixo præconio laudaveris , fe-
cisti amicè potiùs quàm verè. Videris hac
in re Poëtarum figmentum veritate donâs-
se , qui fabulantur amorem carere oculis ;
æque enim amicus fallitur de recta amici
habenda æstimatione , quàm inimicus de
inimici ; hunc livor occæcat , illum amor
nimius , ut neuter aurum ab auricalcho ,
aut verum à falso ritè internoscere queat.
Amicus quidem sum (in hoc non errasti)
usque ad aram sincerus ; sed non tanti fa-
ciendus , quanti me æstimas , sufficit mi-
hi , si in ultima tuorum classe numerari
merear , & infimum servum agere possim.
Cæterùm cùm ex amoris abundantia pro-
fectus sit hic error , non modò ferendus ,
sed

sed summè amplectendus est ; nihil quippe homini est insitum amore dulcius , nihil datum hac gratiâ suavius. Itaque quemadmodum valde lætor de tuo in me studio , & amore, ita nihil avidius ardentiusque opto , quàm ut inter nos & constans permaneat , & semper magis ac magis crescat. Vale.

Gratiarum actoria.

*Bernardus gratias Vito benefactori suo agit,
colendissimo Patrino.*

IN dies novis me tibi obstringis beneficijs , ut facultatem addicendas gratias parem non reperiam ; tantum enim tibi uni optimè de me merito Patrino ac Patrono debere me profiteor , quantum ulli alteri. Quid jam ego ? an emori finam tantam beneficentiam , & summi recodationem affectus ? minimè verò. Absit à me procul pessimum ingratitude vitium , quo , qui infectum se reperit , non modò humanitatem prorsus omnem , sed ipsum etiam hominem exuit infra bestiarum conditionem deprimendus , quum & illæ ingratitude vitium averfentur
insito

infito naturæ dictamine. Cuperem fanè, ut totus lingua fierem ad prædicandam ubique gentium liberalitatem tuam, dein ad gratias saltem agendas, cùm referre paupertas neget. Id de me certum habeto, nihil mihi fore in vita acceptius, nihil gratius, quàm tuis servire utilitatibus. Si quâ operâ meâ quocunque tempore uti dignaberis, habebis servum ad omnia promptum obsequia. Vale.

Officiosa.

EX Mauri litteris cognovi tuam erga me benevolentiam, & amorem planè singularem: vehementer lætatus sum, tuo etiamnum in animo veteris inter nos necessitudinis hæerere reliquias, & quòd humanissimum patristui imiteris ingeniũ, viri fanè humanissimi & sapientissimi, nec non de republica quàm optimè meriti, cum quo tanta mihi fuit familiaritas, ut major cuiquam esse possit cum nemine: utinam, quòd partes grati animi exigunt, vices rependere possim vestræ humanitati, amoris, & studio. Id agam meis ad Deum precibus, ut parens jam pridem vi-

tâ functus æternæ felicitati vivat (si fortè
eâ nondum potitus sit) tu verò diutissimè
huic sæculo , donec hujus vitæ fatur æter-
nam ipsemet demum expetas.

Vale.

Excusatoria.

Urbanus excusat tarditatem litterarum.

QUod nihil ad te scripserim post meū
istinc discessum , domūmq̃ue redi-
tionem, quotidianæ occupationes causam
præstiterunt diuturni silentij: adeo quip-
pe in multis ferè semper versatus sum ne-
gotijs, ut nullum mihi fuerit otium ad scri-
bendum. Persuasum tibi habe meas inte-
rim cogitationes loco litterarum ad te fre-
quenter ijsse. Posthac vel parū occupationibus
vacuus refarciam meam litte-
rarum tarditatem, & novo fœdere antiquā
amicitiam renovabo. Interim me habe
excusatum, & ulteriori fidei, ac favo-
ri tuo commendatum.

Vale.

Officiosa.

*Remigius scribit officiosas litteras ad Ubal-
dum familiarem suum.*

ACcepi heri cum fratre tuo cœnans i-
dibus Augusti datas abs te litteras
cùm illas humanas quidem, & suaves, tum
ornato, ac perpolito stylo scriptas, amoris
verò, & benevolentiae plenissimas, sen-
sa enim cordis, & sincerum sine astu & fuko
affectum veraciter mecum communicasti,
obtulisti operam pro libitu utendam, in-
vitasti me præterea perhumaniter ad tuas
ædes, omnem honorem, comitatem ac
possibilem te mihi humanitatem exhibitu-
rum pollicitus. Quid humanius ab homi-
ne amicissimo, cujusmodi tu es, expecte-
re? ago gratias pro genuino amoris argu-
mento, quanto maximas & amplissimas
tibi que vicissim significo, si quid in omni-
bus meis rebus usui esse poterit, id in tua
haud secus utendi potestate esse positum,
atque in mea: omnia quippe mea tuo ser-

vitio ex asse dicata, & consecrata sunt.
Vale.

Officiosa.

Hilarinus ad Hilarium.

Litteras colendissimæ Dominationis
pridie nonas Februarij exaratas octa-
vo idus ejusdem currentis accepi, quæ
planè tot gaudiorum manipulos secum at-
tulêre, ut earum aspectu toto exilirem ani-
mo. Xenium argentei annuli & pretiosi
cujusdam rosarij testes mihi fuerunt non-
dum extincti erga me amoris incendij. Deo
gratias pro munere! Coronam precato-
riam multoties texam, ut clementissimus
Deus neo aîi auspiciû jubeat esse faustissi-
mum, & complures alios ejusdem tenoris
clementissimè concedat. Deinde cùm
annulus & annus cognatam compellatio-
nem habeant, Deum jugiter implora-
bo, ut quemadmodum annulus circulum
facit, & fine caret, ita anni tui, quos cupio
esse quàm plurimos, à nativitate ad usque
finem vitæ vestræ circulentur cum nexu
coelestium benedictionum. His Domi-
nationis Vestræ favoribus enixè me de-

vo-

voveo, iterumque pro insigni utraque
strena grates habeo, ut par est,
amplissimas.

Officiosa.

Anacletus ad Andream familiarem suum.

PRo hac vice nihil habeo, quod scri-
bam, cum nec de bello, nec de publi-
cis privatisve negotijs quidquam memo-
rabile occurrat, non tamen committam,
ut argumenti inopia à scribendo me deter-
reat, malo hinc inanes scribere litteras
quàm omnino nullas, ne silentio obmutes-
cat amicitia, néve putes ex negligentia lit-
terarum Commmercium omitti. Vale &
salutem tuam cura diligenter.

Officiosa.

*Victor scribit tabellarij verbis fidem haben-
dam esse.*

Qui meas tibi litteras reddit, jam mul-
tos mihi annos est admodum familia-
ris, & addictus, cujus fide & benevolentia
nihil equidem habeo exploratius. Ita-
que nō sum veritus huic uni omnia com-

mittere, quæ abs te curari, & in secreto
servari cupio, ne in vulgus dimanent.

Quæcunque meis verbis tibi coram ex-
ponet, ea velim haud secus accipias, quàm
si fluxissent ex ore mei præsentis, vel cala-
mo absentis. Hodie prolixius scribendi fa-
cultatē permolestæ occupationes eripiunt,
hinc omnia, quæ scripsissem, huic Nuntio
tibi oretenus exponenda narrandá-
que credidi. Vale.

Officiosæ.

*Zacharias officiosas litteras scribit ad
Hermannum.*

QUoties abs te litteras accipio huma-
nitatis, & doctrinæ notis insignes,
toties patrem tuum præstanti ingenio vi-
rum (quem tu per omnia refers) coram ad-
spicere videor, eúmque mutuò & audire, &
alloqui, quæ quidem res summam mihi affert
voluptatem, captas enim obsequijs me be-
nevolentia, & doctissimis discursibus, scri-
bis tam humaniter, & officiosè, ut ipsa pa-
gella amore erga me tuo redundet, offers,
ut dilectissimus Parens est solitus, tua stu-
dia, & pronam in omnibus opitulandi vo-
lun-

luntatem, pro qua tam egregia humanitate, animique propensione maximas tibi gratias habeo. Vale.

Officiosa.

Sylvius cupit ab amico crebriores Litteras.

Desideravi jam sæpe numero tuas litteras, rursúmque desidero, tu verò per integrum annum perbreve quidem epistolam ad me efficere unquam soles. Ego verò id fieri judico, quod plerumque apud omnes fortunatos homines fieri amat. In secundis rebus, & prosperis successibus non tantùm amicorum, sed etiam suarum obligationum obliviscuntur. Diuturno silentio tuo suspicandi ansam præbes, te animum erga me tuum penitus immutasse, ut amplius non sis, ut olim, mei amans, sed ex amico inimicus modò factus. Si vis hanc suspicionem ex mente mea eripere, debes solito crebriùs scribere, ut reciprocus utrinque inter nos amor conservetur. Vale.

Secunda Classis.

Epistolæ generis judicialis.

Accusatoria prima.

*Blasius & Quirinus conqueruntur adversus
Herum & Heram.*

Nuper ego, & germanus meus de litterario progressu perbreve effecimus epistolam. In præsens de victu, mi pater, hæc accipe. Herus & Hera in cibo & potu nimia utuntur parsimoniâ, rarò in mensam sufficientes carnes apponunt, diebus verò esurialibus pauxillum casei, aliquot poma rancida, & frustillum panis, quod sane nimis plerumque est gracile: sed quis murmurante præ fame stomacho studere, viresque ingenij intendere poterit? Ad hæc sunt ambo valde austeri, & inhumani, truces quotidie vultus, minaces & torvos oculos, nullam verò unquam experimur benevolentiam. Si levis noxa committatur inter contubernales, protinus vibrant convitiorum ingentem catalogû, id quod
nobis

nobis peracerbum, & diutius videtur intolerabile. Denique, quod magnum addit gravamen, in vicinia habitant opifices, fabri ferrarij, dolarij, & lignarij, qui integros dies pulsibus perstrepunt, & animi facultates adeo distrahunt, ut non liceat collecta mente Musis vacare, quæ secessum postulant à strepitu populari. Si nos amas, charissime pater, uti revera hætenus tenerè amâsti, fac nobis hanc, quam precamur gratiam, provide nobis de alio contubernio, ubi procul promiscuo strepitu & populari tumultu ac plaustrorum stridore quietiùs studere liceat. Erimus pro novo hoc beneficio longè obstrictissimi. Sub hæc impensè paterno affectui nos unà commendatos rogamus. Suavissimæ Matri, & sorori nostræ, cui Terentiæ nomen, salutem plurimam impertimur, & omnia fausta (eadem dilectissimo Patri) animatus comprecamur.

Accusatoria secunda.

*Marcellianus accusat Marcum Antonium
apud Parentes ob pravos mores, & lepi-
dum vestitum.*

Licentiosam vitam agit Licentiatus Ve-
ster totus in alium mutatus est homi-
nem, ex quo in alma hac Universitate ver-
satur. Primis annis extitit eximium per-
illustriſ familiae ornamentum, & praecla-
rum honestatis exemplar. Exutis modò
bonis moribus fit prò dolor! probrum &
dedecus. Crebriùs in tabernis spectatur
vinarijs, quàm in scholis, templisve A-
cademicis. Chartis ludit continuò, &
quod maximè dolendum, etiam amoribus
vetitis cum sexu dispari. Nî maturè ad-
hibeatur remedium, ruet is brevì cum ir-
reparabili damno in apertum nefas. Hæc
de moribus: Jam de vestitu. Propè om-
nium oculos, & ora ridentium in se con-
vertit ob lepidum & huic sæculo insuetũ
vestitũ. Incedere plerumque solet tota ve-
ste splendidus, & ad instar psittaci multico-
lor :

lor : à capite ad mediam usque faciem gestat cirros, parvum galerum, qui vix medium tegit caput, & barbulam de more Hispanico cuneatim tonsam. Caligæ demum ita sunt astrictæ corpori, ut agglutinatæ credantur. Hæc fido calamo cum genuina condolentia ad perillustres parentes partim ideo scribere placuit, quia ex longiori silentio peiora essent timenda, partim quia in mandatis mihi datum feriis autumnalibus, ut accuratè omnia in patriam, quæ audiuntur, & videntur de filio, perscriberem. Optimum, & consultissimum erit meo iudicio, si consortium cum illis personis, quibus cum hætenus versatus est, velut uno ictu discindatur, & sub gravissimis pœnis prohibeatur.

Accusatoria tertia.

Adrianus accusat Sylvanum studiosum.

NUdius tertius, cum non nihil otij indulgerem litterarijs exercitationibus foras exeundo in Sylvanū offendi. Suaviter allocutus sum puerum, mecum tantisper in suburbanos ambulatum exiret hortos. Placuit periclitari ejusce scientiam atque
pro-

profectum, quantum in latinis, & græcis artibus profecisset: Verum ad utramque perdiscendam ineptum esse experiebar. Rectius hinc ages meâ sententiâ, si puerum, antequam magnis stet sumptibus, à Musis avulsum ad quodpiam artificium applies. Deest illi ingenium, deest etiam discendi voluntas: nihil valent adhortationes tametsi sint crebræ & severæ, aptior videtur ad mechanica instrumenta quàm ad calamum.

Accusatoria quarta.

Diodorus accusat pravorum hominum maledicentiam.

IN omnibus miserijs, cruciamentis corporis & animi afflictionibus secundum Deum, & Cœlites, ad amicos confugio, quorum operâ adjutus consilium, solamen, & auxilium percipiam. Cùm igitur charissime Anselme, non amicum, sed amicissimum, meique cordis delictum te venerer, & in utraque hætenus fortunâ ceu parentem veneratus semper fuerim, constitui eapropter meam tecum miseriam per litteras communicare, ut in tantis,

tis,

tis, quæ patior, malis, consolationem, & remedium invenirem.

Mentis tranquillitatem eripuerunt maledici homines, qui vafro figmento innocentem Civem urbis proditorem protervè proclamare sunt ausi. Testes produxerunt nefarios, quibus perinde est falsa pro veris testari, dummodo ad id pecunijs conducantur. Infimulor jam criminis proditorij, & per omnium ora mea fama vapulat, quam hætenus apud omnes illæsam servavi. Per integrum decennium pro reipublicæ incolumitate non opes modò libenter exposui, verùm etiam vitam, & sanguinem fundere paratus semper fuissẽ, nihilominus malevolorum hominum nequitia ex vanissimis suspicionibus, quæ nullum habent veritatis fulcrum, apud magistratum nefariæ modò prodicionis infimulor, quod tanto dolore me afficit, ut ipsa vita, quâ nihil alioquin dulcius, in visa demum reddatur. Et profectò succumberem dolori, nisi abste, cui nihil adeo cordi est, quàm, ut afflictorum iniquæ forti succurratur, suppetias sperarem adversum falsos delatores. Quod, ut

eò celerius facias, etiam atque etiam rogo,
tibi que omnia bona, domum, familiam,
& præcipue me ipsum impense in his in-
juriarum procellis commendo.

Responsoria

Ad superiores litteras.

INtellexi cum amaritudine, quanti sce-
leris invidia, & inanis suspicio apud
magistratum te accusaverint. Quoniam
verò in probationibus nihil firmum, nihil-
que solidum iniqui delatores afferre potue-
runt, quod fidem tuam suspectam faceret,
hinc nihili facias Theoninos dentes, &
iniquas inimicorum accusationes. Ca-
nibus sunt similes, qui lunam ceu furem
allatrant splendescente forma con-
spicuum, sic enim malevoli viros præ-
stantes, morsibus adoriuntur, quorum
virtutes, nec pati queunt, nec imi-
tari: Falsis accusationibus suppressere
tentant, quos supra vulgus eminere con-
spiciunt. Esto vir fortis, ride procellas in-
fra pedes collidentes, innocentiae rupi in-
fidens. Sufficiat tibi, mi Diodore, quod
tua te conscientia reum in ijs non agat, in
qui-

quibus tam nequiter accusaris, & quod vitæ hætenus actæ optimum tibi patrocinetur testimonium. Itaque decoque injuriam pacato animo, indigni sunt adversarij, cur ijs multum indigneris, & succenseas. Mane in antiqua malacia, mentisque serenitate. Deus, qui innocentum jura tuetur, non te deferet.
Vale.

Increpatoria prima.

*Faustus Castulum increpat filium suum
degenerem.*

Solent Medici ab initio malagmatis, collirijs, & cerotis velut levioribus medicamentis mederi, tum verò, quando vis morbi sic exigit, amarulentis potionibus, cauterijs & sectionibus. Capis degener fili, quorsum hæc colliment? Hætenus connivente oculo ad vitia quædam indulgentissimus Parens tacui, aliqua verò tantum leniter carptimque perstrinxi, cum magna discretionem, vitæ melioris auspicia sperans. Jam verò cum turpiter deceptum me videam, morbusque infaustis incrementis invalescat, leniora pharmaca respici-

spuenti fortiora tentanda sunt media, antequam præcipitem casum, ruinam & exitium in filio experiar, sectionibus mercede utendum. Priusquam verò id faciam, tua, degener fili, vitia in digitos numerabo. Primum est, quòd ludiones, bibones, & lurcones in familiaritatem admittas, cum ijsdem Baccho & Cereri lites, lusibusque in seram usque noctem vaces; alterum, quod hinc nascitur, vitium est, quod plerumque in clarum usque diem aurium tenuis in plumis stertas, vestibus dein raptim indutus impexis capillis turgentibusque somno oculis ad sacrum serò advenias, in scholis verò è memoria reddere nescias, quæ domi tuæ ediscenda fuissent. Tertium denique flagitium est, quòd inconsultis parentibus æs alienum conflaveris, magnos sumptus in lusus, potationes, & (cum sublimi spiritu incedas) in vestium parerga facere non dubitaveris. Deinceps nisi citissimè ad frugem redieris, Medicum, quin & severissimum noxarum tuarum Rhadamanthum habebis, hoc est iudicem & vindicem scelerum tuorum sine ulla commiseratione inexorabilem.

Hæc

Hæc in præfens.

Increpatoria secunda.

*Marcellus increpatur ob immoderatum
lusum.*

MInacissimis litteris, & sanè acerbis-
simis reprehensionibus jam sæpe-
numero in te animadverti ob immodera-
tum lusum, tibi que uni quàm maximè no-
xium: nec minis tamen quidquam effe-
ctum, nec objurgationibus. Litori lo-
cutus sum, & Marpesiæ cauti. Perrexisti
pertinax in tua ludendi insolentia, parùm
anxius de paterno luctu, & justissimo su-
per immorigerum filium planctu. Sympo-
sia frequentare, atque cretata (quod ajunt
illic nomina facere, id tuū solenne. Ita usu-
venit, naturam citiùs exuerent hujusmo-
di lurcones, quàm inolitam ludendi con-
suetudinem, noctes jungunt diebus, &
dies noctibus, desiderijs dum satisfia
suis: nesciunt sibi modum vel metam po-
nere, ubi lusibus aliquando incaluerunt.
Aut enim faventem fortunam habent? &
gliscente cupiditate magis ac magis inar-
descunt. Aut sinistram experti marsu-
pio

pio emunguntur? Et tum cruciatu jacturæ,
 nec non spe brevì vertendæ alex omnia
 exponunt discrimini, ut suas in partes for-
 tunam attrahant. Quid verò demum fit?
 cò infelices deveniunt, ut dilapidatis pe-
 cunijs, & malè actò tempore serò suam
 damnent stultitiam. O Marcelle ! quot
 amaris aliquando lacrymis, & irritis su-
 spirijs grandior factus tuam lamentaberis
 insaniam. Heu quantùm ejulaberis, quòd
 parentes viribus, senectute, & laboribus
 exhaustos propè vivos in sepulchrum con-
 jeceris. Pater, ut nòsti, plurima terrâ
 marique adiit discrimina, modò in Galliã
 profectus, modò in Italiam, ut liberis,
 quorum magnam habet copiam, provide-
 ret suis. Quid jam tu ad hæc? an vitam
 ijs ademptum ibis, qui illam post Deum
 impertierunt? erubescere dilapidator, re-
 sipisce tandem Phryx, ut ex emendatio-
 nemorum tantundem parentes solatij ca-
 piant, quantùm antea mœroris ex perver-
 sâ tuâ vitâ. Certè, si vel micam sanæ men-
 tis haberes, non tantis curis parentes one-
 rares, quantis hæctenus. Vale.

Increpatoria tertia.

Sulpitius Severus Publium Crassum culpatur.

NÆ officiosus, & oppidò urbanus tu mihi homo es! arcta civilitate & multis me tibi devinxisti benevolentiae titulis, quando tam rusticè tenellam opem negasti extremè indigo. Pudeat te ingritudinis, & exutæ humanitatis. Ad incitas combustis ædibus misellus Codrus redactus sum, inclamavi cognatum auxilium, mutuas petij abs te pecunias, aut si id fieri nequit, saltem frumentum. Quid tu? nec pecunias, nec frumentum dedisti, nec bona denique verba. Surdis auribus exceptæ sunt preces. Scio posterum, quæ gratiarum postes accedendæ, si exaudiri nolim. Verùm & tu noveris mi Crasse, si repulsâ mulctari cupias, meas tum ædes esse accedendas. Vale.

Increpatoria quarta.

*Increpatur Lucilius ob philautiam aliquam,
& animi fastum.*

Æ Qui bonique consule, mi Lucili, si animi tui nævos paulò acriùs tibi ponam ob oculos, & quibus potissimùm labores vitijs, dilucidè commonstrem. Æquo nimium proclivis es in tuasmet laudes, & aliorum vituperia. Facilè jactis convitia in quosvis demum viros: infulsis sermonibus, & proterva loquendi licentia multos laceffis ad jurgia, timendum, ne aliquando ad pugnas tuomet sanguine cruentandas. Rectiùs ageres, si propria taxares vitia, priusquam aliena vocares ad censuram: indecorum enim est aliorum nævos redarguere, suorum verò oblivisci. Consule itaque tuis rebus, disce maturè sapere, ne scutum post vulnera sumas, & serò demum damno proprio cum Phrygibus sapias. Scio quantæ parentur in caput tuum insidiæ. Si me imò si te ipsum amas, patulas aures da meis hortatibus, tui verò similibus bona verba,
imò

imò meliora, quàm hactenus. Vale.

Increpatoria quinta.

*Increpatur Marcus Antoninus scientiam,
stemmata, & propria vitia jactans.*

Magnificentius, quàm veriùs in con-
gressibus, convivijis, & colloquijs
tua animi decora crepas, quorum tamen
nultum hactenus datum est experimen-
tum. Si arroganter scientiam & erudi-
tionem extuleris, erunt, qui aptam ex re
nata occasionem captabunt eam suppri-
mendi, pauci tuis verbis fidem adhibe-
bunt, siquidem suspecta plerumque sunt de
veritate, quæ in propriam laudem magni-
ficè proponuntur. De vetustis avorum
ceris, & prisco stemmate, si quid supra
nucis faperes, nullam prorsus mentionem
interferere deberes; splendor enim generis
bonum quodpiam est à majoribus accep-
tum non nostra virtute partum. Porro
multa blateras, tuisque ornamentis ad-
numeras, quæ alij pro dedecore haberent.
Siquidem, dic fodes, quid laudis? alios
stricto gladio in arenam provocare, ambu-
latiunculis nocturnis tumultus ciere, & in-

nocentum capita cruentare? Quid hero-
ici facinoris, amyftide hoc est unico ductu
integros crateres posse exficcare? quàm
pulchra hæc è turpi facto gloria! si vis ve-
rè nobilis haberi, debes cum nobilitate
stematis virtutem confociare, ut Progeni-
toribus tuis virtute, sapientia, & bellica
gloria nobilibus æqualis denique fieri
possis. Vale.

Increpatoria sexta.

*Victorinus increpat Henricum morbi dolo-
rúmque impatientem.*

AD quid mi Henrice in morbi tui to-
lerantia tot ejulatus & querimonix,
quid commodi inde refers, si omnia gemi-
tu, & querelis impleas. Putas fortè, vim
mali & dolorum acrimoniam eapropter
illico cessaturam? minimè verò. Mise-
riam non minuis, sed geminas: Et dome-
sticis per impatientiam tuam multivarias
facis molestias. Deinde quæro ex te,
sunt ne leves vel graves toleratu, quos pa-
teris dolores? si leves? pudeat Christia-
no nomine insignitum non posse levia per-
peti amore Dei ac Redemptoris sui. Si
gra-

graves sint, iterum nullam habes conquere-
 rendi causam; Siquidem vehementes &
 intensi dolores haud diu cruciabunt, brevi
 tempore vitæ, & cum hac omnibus miserijs
 imponent finem. Quid quod ingentem
 thesaurum, si ritè ferantur, ægroto in cæ-
 lis comparabunt, satisfacient pro gravissi-
 mis pænis, quæ noxis debentur in igne lu-
 strico sustinendæ: ad hæc in ultimo mor-
 bo datur ultimum merendi tempus: Felix
 qui patienter cum fructu perfert, quidquid
 ferendum Deus immittit, infelix verò, qui
 per impatientiam novas pænas meretur
 tamdiu in altera vita luendas, dum
 penitus eluat. Vale.

Minatoria.

*Alcuinus scribit minatoriam ad filium, tem-
 poris, & pecuniarum dilapidatorem.*

Quid iterum consternatus audio fru-
 giperda? an nondum ad frugem?
 itane verò in cassum tot paterna monita?
 Tunc ausis mendacijs, figmentis, & falla-
 cibus melioris vitæ promissis paternas au-
 res onerare? senties denique, (per supe-
 ros juro) justam parentis iracundiam ideo

gravem, quia extremæ levitatis, & petulantiaë vindicem. Scribitur fida manu, otium te denuo sectari, ludendo crumenam argento, ingenium verò bonis artibus defraudare, in popinis patrimonium abligurare: inscijs denique parentibus æs alienum contrahere. Hæc si vera sint, uti nullus dubito, quin omnia ita se habeant, uti scriptum mihi est, tunc aliquid aliud statuat, segnem & desidem à Musis avocabo, fordido opificio destinabo. Sit hæc admonitio postrema. Brevi inexpectata experieris. Vale.

Excusatoria,

Et responsoria ad superiores litteras.

QUis obsecro charissime genitor falsis criminationibus tuas aures oneravit? quis tam audacter contra me mendacia exere, famam denigrare, & tam nigris me carbonibus describere est ausus? conscientia me mea nullatenus reum agit in ijs, in quibus tam fraudenter accusor. Sex florenos quidem à noto patriota mutuos accepi, uti non diffiteor, eos tamen ad emendos libros, non ad ludendum, vel com-

comestandum impendi. Chartas luforias (conscientiam hîc meam testor, & omnium fidem, qui mea consuetudine utuntur) nunquam vidi, nedum in manus sumfi. Neque popinam ab ultima prohibitione unquam amplius frequentavi. Denique, quod animi causa in vicina subinde nemora exiverim, aurêsq; commodaverim luscinijs, atque pennigeræ turbæ phonaſcis (ſit verbo venia) quis improbabit? alterna enim amant Camæ-næ, modò ſtudium, modò otium ſive mentis laxamentum: Dandum aliud tempus corpori, ut ſanitas conſervetur, & ad ſtudia fervor, aliud verò animo, ut laſſæ vires reparentur. Cæterùm humillimè rogo, colendiſſime Pater, ne poſthac nimium credulas delatoribus aures præbeas. Meâ, quod intereſt, in hanc curam, cogitationemque unice incumbam, ut optimorum parentum exſpectationi in omnibus fatiſfaciam. Valete.

Excusatoria.

*Valerius excusat se, cur longo tempore
non scripserit.*

QUamquam mihi dubium nunquam fuit, quin tenerè, & singulariter abs te amarer, duriusculè tamen in veteranum familiarem tuum novissimè invectus es ob litterarum raritatem. Laudasti tuam in scribendo diligentiam, meam verò non leviter objurgasti in respondendo oscitantiam, tanquam sic exolesceret mutuus inter nos amor, animorùmque conjunctio sinistris suspicionibus in amaras tandem dissensiones desineret. Mi Crescenti, pone metum & anxietatem, frustra affligeris, nihil est, quod horum metuas, sum idem quoad affectum, qui olim, nempe tuū amantissimus. Quod omissionem litterarum concernit, nihil in amicitiam peccavi, quamquam longo tempore non scripserim. Articularis morbus in causa fuit; nodosos quippe digitos adeò incurvavit, ut integris duobus mensibus nec cochlear

cochlear, quo cibum sumerem, prehendere potuerim, nec calamum, quo scriberem: toto illo tempore manuum, pedumque usu captus jacui in lecto: Abfuit corpori quies, & animo solatium. Vides jam, quod expers sim culpæ, at utinam etiâ tuæ culpationis! Imposterum quamprimum integram sanitatem recuperavero, haud otiabor ocyus dare responsorias. Ero sanè in scribendo diligentior, & in omnem occasionem intentior, ut meum in te affectum manifestiùs probem, tuum verò erga me diutiùs conservem. Vale.

Excusatoria.

Modestus excusat omissum officium.

Longum, non eo inficias, interuallum est, postquam nihil ad te litterarum dedi, id verò non factum est ex oblivione tuâ, aut inobservantia obligationis meæ. Scio equidem, quot nominibus amico meo amantissimo obstrictus sim, qui paria, ut ut etiam velim, acceptis referre nequeo. In culpam, si qua est, pertraxêre me, occupationes arduæ, & continuæ, quibus impeditus alia quoque officia intermittere

coactus sum. Quamprimum vel parùm
vacui temporis habebo, debitam erga in-
timum amicum observantiam solito cre-
brioribus testabor litteris. Habe me inte-
rim obsecro excusatum, donec post supe-
ratos labores meum in te genuinum affe-
ctum luculentius testari & opere &
operâ valeam. Vale.

Responsoria.

Cajetanus respondet Modesto.

Nullis opus fuit, mi Modeste, excusatio-
nibus ob intermissum litterarum of-
ficiū: Amici enim veri, quando calamis
nequeunt, mutuis invicem colloquuntur
affectibus. In ipsis occupationibus dulci
memoriâ circumferuntur; alter alterius
vivam repræsentat imaginem. Habeo
humanitati tuæ gratias. De cætero erit
mihi pergratum & acceptum, si tuis cum
parentibus aliquando ad me diverteris,
plurimum oblectabor vestrâ præsentia &
alloquio. Saluta ex me Parentes,
amicos communes, & fa-
miliares.

De-

Deprecatoria.

*Ambrosius precatur veniam à parentibus
ob multos errores commissos.*

Scribis, amantissime Pater, tristitia te absorptum vivere ob pravos filij mores, negligentiam, & frustra impensam pecuniam. Fateor, fui hactenus in studijs remissior, & in moribus non nihil corruptior ac jure vituperabilis. Veruntamen seria ductus poenitudine veniam humiliter precor, emendationem in studijs, & moribus spondens. Eum deinceps exhibebo me filium, qui optimorum parentum expectationi, & pijs Præceptorum conatibus abunde in omnibus satisfacturus est. Jungam diligentiae probitatem, & vitæ innocentiam, ut totus alius fiam, quàm fuerim hactenus, & ut veniam, quam humillimè flagito, non tam sperare, quàm mereri possim. Quinto nonas Julias.

Increpatoria.

*Albuquerqueius increpat Ernestum, quod
equum non restituat.*

JUre in malam partem accipio supinam negligentiam tuam, quòd tanto tempore Neapolitanum mihi equum non restituas. Ad septimanam eum concessi, quem tu ultra mensem apud te servas, tam obligationis tuæ, quam meæ libertatis in eo utendo oblitus contra omne jus humanitatis, & amicitiae. Mitte proxima occasione equum, ni inimicum habere me velis. Vale.

Excusatoria.

Antonius excusat se apud Marcum de litterarum raritate.

PURGARE me debeo de epistolarum mearum raritate, ne fortè putes, ex oblivione tui me rariùs scribere, ac antea sim solitus. Tui mehercule officiosissimi, ac optimi amici oblivisci non possem, tametsi quàm maximè vellem, ita quippe
cre-

crebris me officijs, & benevolentiae significationibus affecisti, tantamque non modo humanitatem, verum etiam genuinam mihi jam millies benignitatem ostendisti, ut jure merito ceu patrem te observem, ac venerer. Cur longo jam tempore nihil litterarum ad te dederim, unica haec est ratio, quia nimirum plurima negotia bellico hoc tumultu me circumsepiunt, ut planè nec ullum quidem vacui temporis punctum ad scribendum concedatur. Habe me itaque pro tua humanitate his potissimum temporibus excusatum, ero, ubi alia tempora inciderint, in te humaniter salutando frequentior.

Vale.

Increpatoria.

Andreas increpat sostenem eb pravam vitam.

Miseret me tuae fortis! in Charybdi & Scylla navigas proximo pereundi periculo expositus, miserande Juvenis. In libidinem fræna laxas pudicitiae, ab Amasia tua obsequiosis insidijs verborumque melle turpiter circumventus. Annis Ju-
veni-

venilibus, & paternis opibus, ac fortunæ bonis in luxum, & luxuriam abuteris, utinam non etiam in æviternum animæ tuæ exitium. Omnem Dei memoriam, & infernalium tormentorum metum deposuisse videris, cum sine horrore, & erubescencia omnia flagitia patrare ausis: De illo autem nulla, vel perexigua tantum emendationis spes superest, qui in vitijs frontem perdidit, imo verò perijsse putandum, cui pudor perijt. Vale, ut sis corpore fospes & animâ.

Tertia Classis.

Suasoria prima.

Reginaldus suadet Fabio, ut discat modum scribendi litteras.

NON desistam crebris, & propè quotidianis hortatibus aures tuas percellere, humanitérque rogare, ut studio, quanto potes, maximo, epistolas exarare condiscas. Majus inde emolumentum capies in totam vitam proficuum, quàm juve-

juvenilibus fortè annis persuasum habere queas. In quo pretio sit habenda ars conscribendi epistolas, ex necessario & creberrimo id usu potes facilè animadvertere. Quid enim sunt epistolæ? nihil aliud, quàm absentis, cum absente scriptum colloquium de rebus, quas alteri notas volumus. Quemadmodum ergo cum præsentibus linguâ, ita cum absentibus colloqui ultro citroque solemus calamo, unumque est ipso usu tam frequens, tamque necessarium, ac alterum. Quàm igitur turpe, & probrosum erit, non posse honesti viri vultum, oculóque per litteras subire citra erubescentiam? quam fœdum, epistolas scribere ad æquos rerum æstimatores propriæ inscitiae testes. In utramque partem laudis, & vituperij magnum præjudicium facere possunt epistolæ, prout nempe eleganti, vel rudi scriptæ sunt stylo. Amantissime Fabi, si tuo nomini & utilitati consultum vis, operam impende quæstuosæ huic arti ritè addiscendæ: nulla subibit impensi laboris pœnitudo. Itaque assume præstantem aliquem auctorem, versa tuis eum identidem manibus, junge

lectioni exercitium scribendi, & habebis rem factam: eò siquidem brevi tempore devenies, ut cuique scribendi artificio vix non par esse possis.

Vale.

Suasoria secunda.

Albertus commendat Zosimo stylum epistolarem.

QUod crebrò præsens suasi, id nunc repeto per epistolam, ut si homo es ingenuo sanguine, & magno animo, totū quantū te dedas ad scribendas latini idiomatis litteras: & ut ludum posthac frequentes musicum, ne alioquin (quocunque demum prospera te fors vocaverit) graculus esse debeas inter olores, aut passer inter luscinias. In utroque studio indefesso velim conamine continuo te exerceas: Nam sine exercitio nihil egregium addiscitur ullo in artificio: exercitium, ut communi fertur adagio, facit magistrū artis suæ gnarum, facit homines præstantes, & supra vulgus emergentes.

Præ omnibus autem auctoribus singulariter suadeo Ciceronem, ut eum accurate

ratè

ratè in omnibus æmuleris, cujus dictio plena est succi, plena suavitatis, æqualiter fluens aptis illigata numeris, & latinis auribus miram concilians gratiam, legendique orexin.

Si me amas, sectare mea consilia, amplectere litterarum & musicæ studium, si labor fortè à proposito abstertere te insistat, noli succumbere terriculamento, sed quantum una ex parte labor absterret, tantum te ex alterâ allectare debet ad alacre exercitium maxima, quæ hinc efflorescit, utilitas: nam diligentia & studium pariunt scientiam, & efficiunt viros dignitate aliquando dignos.

Vale.

Suasoria tertia.

Raymundus suadet Vincentio, ut Mundum deserat.

A Dolefcentiam, & humaniores modò scholas es egressus, monet paulatim tempus, monet ætas, ut statuas, quorsum vela pandere, & quam viam vitæ ingredi velis agenda. Certè si ulla res, hæc omnium maximè seria est, cùm totius vitæ ratio,

tio, quin & æterna salus ex deliberatione
 dependeat. Victorini nomen in sacro Ba-
 tismate tibi haud sine omine inditum, im-
 positumque fuit, ut nempe grandior factus
 egregiam de te ipso victoriam reportares,
 Christi que castra sequereris in aliqua Re-
 ligione, repudiatis vitæ mollioris illecebris,
 ubi diu noctumque sacra in choro carmina
 concinuntur cum certissima spe post fata
 bravium æternæ coronæ consequendi. A-
 mabo te ! ruminatantis per, quanta sint in
 sæculo Acroceraunia, queis allisæ æter-
 num pereunt animæ : perpende tecum,
 quòd non solum in Veneris hara, sed etiã
 in mundi consortiis, symposijs, jocis, &
 risibus toxicon misceatur eò periculosius,
 quò tectius. Et quòd nulla vera in mun-
 dō sint gaudia, nec diu, ut constat, dura-
 tura. Profectò verus Religiosus in ipsis
 austeritatibus suis centuplo maiorem dul-
 cedinem persentiscit, quàm Mundi man-
 cipia, & vanitatis idololatræ in universis
 deliciis, & male suadæ voluptatis oblecta-
 mentis. Quorsum verò hæc scribo ?

Non aliorum, quàm ut me suafore
 & virtute auspice Mundum deferas, Deo
 per

per religiosa te vota consecrans; sic quippe fiet, ut felix in terris, & æternum felix in cœlis aliquando sis futurus.

Suasoria quarta.

*Cælestinus suadet Conrado constantiam in
sacro Ordine.*

E Pistolæ tuæ, quamquam fuerint longæ, amabiles Etamen, & etiã perbreves mihi sunt visæ, eò, quòd cum solatio ex ijs perceperim, post generosam resolutionem ad Divite Francisci institutum adiecisse animum, jãnque ad laudabilem illam ordinis familiam pro futuro tyrone adlectum. Laudavi caducarum rerum contemptorem, & generosum Athletam de Mundo triumphantem. Quid enim sunt, amabò te! mundi illecebræ, divitiæ, honores, & voluptates? quid antiquæ ceræ, negotiationes, & mercimonia? nihil nisi crepundia, & pestilens, quod animas inficit, venenum. O quàm felix ille, qui è mundo velut omnium vitiorum volutabro ad religiosum quempiam cœtum dif-
fugit, spreta mundi vanitate, ut suæ solius negotium salutis agat. Esto vir fortis sine

motibus inconstantia sub divini servitij
 jugo. Satage ordinis austeritates, & dia-
 boli fraudes heroicè vincere sine ulla nu-
 tatione. Sunt subinde tyrones, qui primo
 fervore pro Deo, & salute Neronianas
 persecutiones sustinere exoptant, verùm
 sensim ita tepescunt, ut mallent in sæculo
 mansisse, quàm in Claustris vivere. Re-
 trospiciunt ad nugas, quas reliquerunt, &
 non ad bravium, quod strenuos mundi
 contemptores in cœlo manet. Alium te
 Athletam exhibe, perge in sacro propo-
 sito: nihil valeant malæ suggestiones, nihil
 mundus, Dæmon, & Caro: stude per to-
 tam vitam in austeritatibus, & sacra obe-
 dientia soli Deo servire, cui, si non mille
 vitas, certè millies vitam in acceptis
 referre debes. Vale.

Dissuasoria prima.

Placidus dissuadet certum matrimonium.

Consulis me jam binis litteris, an
 Euphrosina filia natu maxima in ma-
 trimonium sit elocanda. Ais, esse permul-
 tos tam probitate, quàm divitijs excellen-
 tes, qui eam in sponfam habere velint.
 Con-

Consilia, ut verum fatear, nec unquam, nec usquam dare libenter soleo ad quodcunque demum matrimonium, cùm res sit incertæ aleæ, & sub utraque fortuna connivendum, donec denique mors faciat divortium. Multæ in conjugio devorandæ sunt molestiæ, multa mutuò portanda sunt onera. Hunc premunt infortunia, alium rerum penuria, & annonæ caritas: tertium zelotypia, quartum varij morbi. Subinde maritus ducit uxorem fastuosam, imperiosam, & per omnia sui juris fœminam: contra verò uxores nubunt haud rarò viri stemulentis, lusoribus, & fortunarum dilapidatoribus. Convivunt in perpetuis litigijs, & discordijs. Sequuntur gemitus, & lacrymæ, sequitur pœnitudo, sed fera. Quid miserius, quid lamentabilius? Et hoc potissimum est motivum, cur prudentes non nisi lentè & anxie suadeant nuptias: verentur nimirum infelices eventus, malam sortem, & ut fieri amat, querelas, atque discordias inter conjuges. Ad me, quòd attinet, si filia nubere, & alium amplecti statum velit, per me licet, non sum contrarius: precor à superis

ris, virum industrium, & fidelem acquirat, qui in utraque fortuna sibi similis æquo animo onera connubij comportare sit paratus. Quòd autem conjungi cupiat cum viro, cujus genium, mores, & consuetudinem, vitia & virtutes non scit, hoc omnino suadere non possum. Quoties enim post contractum matrimonium infelices conjuges feris lacrymis suam fortem damnant, quòd inconsultò sine prudentia conjugij vinculo sint ligati? esto, quòd dicatur fortè, esse virum laudabilem, noli id credere, donec ejusce mores experiaris, deinde tametsi sit dives, quid tum? potius juxta mentem Themistoclis vir sine pecunia eligendus, quàm pecunia sine viro. Itaque, ne filia infau- stis avibus nubat, consideratiùs & pens- culatiùs omnia maturo ruminanda sunt judicio. Vinculum enim matrimonij per- quam forte est, & adamantinum, sola mor- te solvendum: & conjugium nihil aliud quàm jugum, & quidem gra- vissimum.

Dissua-

Dissuasoria secunda.

*Eutropius dissuadet matrimonium Am-
brofio.*

SI nullam majoris momenti rem sine consilio Quirites aggredi sunt soliti, curâ erit opus longè maximâ, ne matrimonia cæco ineantur impetû : rarò enim successus fortiuntur felices, quibus pro ratione stat voluntas, aut à consilijs sunt effrenes cæcutientis animi impetus. Magna & rara felicitas est reperire uxorem probam, industriam, & rei familiaris fatagentem. Multæ fæminæ modestissimo incessu, oculorûmque dejectione angelum referunt, re ipsa verò sunt Medusæ anguineis spiris plenæ, aut Junones, quæ dominium arroganter in ædibus affectant. Deinde matrimonia plerumque sunt plena miseriis & curis. Athenienses id inter solennes nuptiarum ritus ita significârunt. Puer sponsum in nuptijs antecedebat spinosis folijs redimitus, panem in canistro præferens. Jam dic fodes, quid aliud spinosum

in pueri capite fertum indigitat, quàm meas curas, & aculeatos dolores? quid in canistro panis? quàm uxorem & liberos, mariti sudore alendos? si tam juvenili & immatura ætate puellam thalamo jungere concupiscis, pessimè ages, & vinculis te implicabis, nec Macedonico gladio dissolvendis. Lacerti non erunt pares tot tantisque portandis oneribus, cujusmodi inveniuntur in conjugio, nec ætas sat matura regendæ domui. Monoculus es, non ex rationis consilio, sed ambitionis arbitrio, & propriæ mentis libitu ad matrimonium aspiras, oculos conjectas ad formæ venustatem, ad divitias, & dominatum in ædibus: enim verò debes etiam, si homo es ingenuo sanguine, considerare spinosum fertum, curas & molestias, tricas & dissidia, quæ in hoc statu intercurrere solent, quin morbos & infortunia.

Divitiæ incertæ sunt aleæ, brevi potest fieri Codrus, qui paulò ante Cræsus erat, mille id testantur experientiæ. Venustas sponsæ non erit longi temporis: evanescet ad instar fumi, & ut flos agri emarcescet, erit tum uxor aurium & oculorum

rum

rum nausea. Quid si insuper futura sit duræ cervicis ad imperata facienda? Si imperium domesticum affectatura fastuosa sua indole? si continuo lites & rixas excitatura? heu quàm miser tum eris! si me audis, exspecta maturiorem ætatem, antequam huic jugo te, & his nodis Gordiis astringas. Vale.

Dissuasoria tertia.

Falconius dissuadet Antonino otium.

DAnda est omni homini à laboribus aliqua respiratio, ut fessum studijs caput, vel lassæ laboribus membra refocilentur, sive id fiat per amicabile colloquiũ cum sociis, sive per honestam ambulatiunculam in campos, & sylvas. Ejusmodi recreamentum ego & præceptor, morumque præfectus libentissimè indulgemus: Sed, quòd toto tempore otio torpescas, nihil agas, & nihil moliaris, hoc connivente diutius oculo ferendum sanè non est: Qui enim sectator est otij, is interitui, & præcipitio proximus. Otium omnium vitiorum est pestilentissimum: ad omnia reliqua vitia aperit januam, & vulgari vocabu-

cabulo vocatur pulvinar diaboli, idque non eo nomine, tanquam Diabolus super illo dormiat, sed quia folerter in perniciē vigilat otioforum, ut malè feriatos litterarij otij decoctores in retia illic agat, & tum in barathrum damnationis æternæ. Si salutis tuæ consultum provisumque velis, fugere debes otium & ejus affeclas.

Vale.

Dissuasoria quarta.

Maximinus dissuadet Ernesto familiaritatem cum sexu dispari

Amantissime Erneste.

Marina monstra sunt Sirenes, pubetentus referunt Virginem, infernè verò piscem, blandè caufant, ut navigantes in fomnum pertrahant, pòst verò in scopulos, & interitum. Ejusmodi Sirenes sunt fœminæ, cum quibus tu plus nimiam habes familiaritatem. Sed quæso cave, ne incautus pereas: Sirenes, dum suaviter cantillant, mergunt in luxuriæ Charybdi: in voragines aquarum dicam, an flammarum deducunt. Noli fidere, licet in modum stagni æquor arrideat, hic periculum

in

in ipsa malacia, quando vix summa elementi terga crispantur. Qui cum his familiaritatem ceperit, aut lubricas occasiones non devitaverit, quæ in propinquum peccandi periculum inducere queunt, desperatis hunc meritò annumerandū censeo. Per animam tuam, quam unam habes, te rogo: cum hujusmodi Sirenibus blandisque Musis ne sedeas *sedeas* ne pereas *per eas*. Vale.

Dehortatoria.

Cornæus dehortatur Casimirum ut, sibi temperet à nimio potu.

INter ea, quæ nomini tuo officiunt, primas sibi vendicat vitium ebrietatis. Rarò es sobrius, & quando potu plusculū incalescis, turbas & rixas ciere pro more tuo soles omnibus molestas. Pauci sunt, qui in temulentia abs te non vapulant, aut verbis, aut verberibus. Scisne quid nudius tertius apud cauponem inceperis? reducam nobile factum in memoriam.

Cum Ferdinando jurgium incepisti, quem arrepto pugione horrendum in modum vulnerasti, & ne lingua esset manu
me-

melior, etiam dicteria & scommata in eum jecisti, mortem & vulnera minitans. Monuimus blandis verbis, ut cessares à rixis, & malis imprecationibus. Sed omnia in cassum. Æthiopem lavimus. Quid jam commodi refers? in proprio capite exhalata per somnum crapula vulnera sentis, & quæ alijs inflixisti, tuis sumptibus curare debes jussu Judicis. Duceris quidem pœnititudine. Sed semper ferâ, nunquam feriâ. Quoties jam concionatus tibi sum, quoties etiam atque etiam exhortatus, ut popinas devitares, & ab immodico potu tibi caveres, cùm semper soleas in ebrietate stomachum exonerare, & alios ad iurgia & pugnas laceffere. Resipisce Phryx, & mane posthac domi. Vale.

Dissuasoria quinta.

Cyprianus dissuadet Sylvano lusum.

Ludere suo tempore recreatio est, non suo vitium. Multi vacant lusibus tempore laboribus debito, in id unicè intenti, qua ratione suam lucrando bursam impleant, alienam verò emungant pecunijs etiam astu & fraudulentia, hujusmo-
di

di lufores inter variantis fortunæ jocos facile in lites & inimicitias delabentur, quū ludant magis lucri, quàm animi cauſſâ. fieri plerumque amat, optimos amicos data inter luſum occasione ad diffidia, & lites devenire, idque ideo, quia fraudibus lufores circumveniunt, fallacijs & dolis utuntur, aut inter ludendum immoderatum impetum cohibere nequeunt. Chariffimè Sylvane, ſi quid conſilij & ſi quid antiqui in me affectûs apud te reſidet, da id meo ſuaſui, tempera tibi ab immoderato luſu, in quo fermè ſemper turbæ inter colluſores cieri ſolent: Nam ſi faventem fortunam habes, alter ſuam ſortem damnabit verbis indignatione turgidis. Sin adverſantem? tum tu ipſe mille impatientijs, & iracundiæ motibus agitaberis ſine ulla, quæ tamen in luſu quærenda eſt, recreatione: utere itaque luſu moderatè, ut animum recrees, & maſupio non noceas. Si ſecus feceris, vel tu vel ſocij animo perturbabuntur, & impatientiæ æſtu impetentur ſine ullo vel tuo, vel colludentium recreamento. Data ex ædibus.

Petitoria prima.

*Rudolphus petit ab ordinario suo titulum
Mense.*

HAude quidem ausus unquam fuisset
 citra præsumptuosæ temeritatis no-
 tam viliusculis chartis sublimem conspe-
 ctum tuum subire, Reverendissime ac Cel-
 sissime Princeps, nisi omnium benignissi-
 mum, beneficentissimúmque Principem te
 esse, qui velut sol ad infima quæque cle-
 mentix suæ radios deijcere dignatur, pro-
 bè compertum exploratúmque habuisset,
 unde factum, ut tentare vadum gratiarúm-
 que postes accedere non dubitaverim,
 quamquam alioquin summa celsitudo
 tua, & infima tenuitas mea procul acces-
 sum arcuissent. Itaque in poplites coram
 te Reverendissime ac Celsissime Princeps
 deijcior, ut voti compos felicius inde re-
 surgam. Precum mearum epitome hæc
 est: Cùm absolutis modò studijs ad sacer-
 dotium aspirem, ut in sacrationi hoc statu
 aliorum salutem indefesso conamine, pro-
 mo-

movere, meam verò operari eò certiùs de-
 inceptis possem, hinc titulum, quem men-
 sæ vocant, humillimè flagitare impræsen-
 tiarum volui. Ero summi beneficii me-
 mor in me indignissimum collati, quam-
 diu ad aram stetero, cœlestèque Numen,
 quâ precibus quâ sacrificijs indefinenter
 rogabo, ut gratiosissimam Celsitudinem
 diutissimè in prosperrimo Regimine salvâ
 protegere clementissimè dignetur, & post
 feros demum soles ad omnium cupedia ū
 cœlestem mensam ocyus vocare
 velit.

Petitoria secunda.

*Petitur dispensatio super tertio & quarto
 consanguinitatis gradu.*

**Admodum Rev. Prænobilis, clarissi-
 me ac Magnifice Domine.**

Impræsentiarum Admodum Rev. ac
 Magnificæ Dominationis Vestræ ocu-
 lis humillimè subijcitur supplex libellus
 honestorum oratorum Ursini Gigl & Sabi-
 næ Zörerin ex Parochia N. quod sponsa-
 lia medio abhinc anno ignorantes, ullo se-

se impedimento arceri, optima fide contraxerint: Conjunctionem verò impedit consanguinitas in tertio, & quarto gradu, quod impedimentum præter omnem expectationem detectum est. Quam obrem cum Oratores mutux promissioni satisfacere, & ad ipsum matrimonij contractum anhelent, humillimè hinc supplicant, ut singulari favore, ac gratia Admod. Rev. ac magnificæ Dominationis suæ apostolicam dispensationem desuper impetrare valeant à Reverendissimo ac Celsissimo Principe Domino Domino Ep. suo clementissimo.

Rationes pro faciliùs impetranda dispensatione afferunt has:

Prima.

Secunda.

Tertia. NB. *Hic ponuntur rationes quas devoti oratores pro se humiliter afferunt.*

Impedimentum verò Canon. exhibet adjectum schema.

Marcus Lang.

1.

Michael Lang
filius.

1.

Elifabetha Langin
filia.

2.

Catharina Langin
Neptis nupta Joanni
Gigl.

2.

Monica Langin Ne-
ptis nupta Mi-
chaëli Zörer.

3.

Ursinus Gigl pro
nepos.

3.

Marcus Zörer pro-
nepos.

4.

Sabina Zörerin ab-
neptis.

Sponsus & Sponsa.

Petitoria tertia.

Erasmus petit humiliter recipi ad monasterium Ettalense.

Reverendissime, ac Amplissime Abbas, Domine Domine perquam gratiose.

EX hac lacrymarum Valle, mundi que labyrintho mille mæandris, & nexibus implicito suspiro, & aspiro ad Vallem Marianis gratijs plenam, si non extra Mundum, certè extra Mundi discrimina positam. Multos jam annos secundum Deum sanctissimam Deiparam, ejusque in salutis negotio ductum exambivi, ut errabundum Theseum velut cœlestis Ariadnes è mundi labyrintho educeret. Cum ecce Reverendissime, ac Amplissime Antistes ad Gratosam Thaumaturgam ceu aureo filo manuducor, ut sub tuis posthac vexillis religiosæ virtutis stipendia mererer, & perennaturæ felicitatis præmia. Dignare devotissimè rogantem Clientem sacre familiæ tuæ adscribere, nihil aliud ardentissimis de-

desiderijs cupientem, quàm viam ingredi,
*quâ dilectus Domini Benedictus in Cælum
 ascendit.* Sacras functiones, ordinisque
 austeritates ad amissim amore Dei usque
 ad extremū vitæ halitum perlibenter ad-
 implebo, ut animam meam Deo lucrifaci-
 am. Commendo me demississimè.

Petitoria quarta.

*Bernardus recipi cupit ad sanctam Crucem
 in Polling.*

**Reverendissime, ac Amplissime Præ-
 sul, Domine Domine perquam Gra-
 tiose.**

Firmiter persuasum mihi habeo, tuas
 me fores haud casso ictu pulsaturum,
 cū non tam ab humano spiritu, quàm
 divino instinctu proficisci hi pulsus vi-
 deantur. Post longam, & maturam deli-
 berationem Dei servitium profiteri in tua
 Canonica mecum decrevi, ut divinæ inspi-
 rationi, quam nec sedare, nec repellere tu-
 tum est, ex æquo satisfacerem: Movet me
 ad hanc conclusionem ipsa infinita Serva-
 toris bonitas, quæ seposita cœli, & inferni

memoria meretur omnem cultum, amorē & reverentiam. Crucis viam adire cupio tametsi sit ardua, & confragosa, saxis aspera, & sentibus obducta, aut spinis aculeata, dummodo ad fortunatas denique Insulas æternæ felicitatis me deducat. Itaque Reverendissime ac Amplissime Præsul, suscipe me ad sacrum tuum cœtum, ut in S. Crucis semita, quæ brevissima ad cœlum via est, servus Deum, & discipulus magistrū sequi commodius valeam. Commendatum me devotissimè rogo, & gratiosum annutum utrinque à Reverendissima Dominatione Vestra, & à Venerabili Capitulo fidenter spero. Data idibus Augusti.

Petitoria quinta.

Udalricus recipi cupit ad monasterium Wessofontanum.

Cum nullum cuiquam tanti esse debeat negotium, ac salutis, meus hinc animus, Reverendissime ac Amplissime Antistes, divinis exæstuat flammis, & ferventibus ad sacrum ordinem tuum desiderijs, ut vocantis Dei voluntatem assequi, meam verò salutem tutò consequi valeam.

leam. Ad Welfsonis fontes haud aliter
 curro, atque cervus ad sonantes, & strepe-
 ros aquarum rivos odora canum vi per de-
 via, & invia agitatus, ut infernalis Cerberi
 rictus, quos in prædam hiat, & venantis
 Dæmonis retia effugiam. Conscientiæ
 meæ arbiter, cui sicut reliqua cordis arca-
 na, ita etiam hanc deliberationem credidi,
 ritè examinavit stimulum, an esset con-
 stans, serius, & non in speciem duntaxat
 bonus; examinavit præterea pro sua pru-
 dentia vires, quid nempe ferre queant la-
 certi, & quid ferre recusent, cùm in omni-
 bus me aptum judicasset, hinc supplex fio
 Reverendissimæ ac Amplissimæ Domina-
 tioni Vestræ, ut me pro Tyrone ad Religio-
 sum Coetum, & probationem Ordinis ve-
 stri recipere gratiosè dignetur. Cupio
 posthac non Mundo, sed Deo & æternita-
 ti vivere. Commendo me gratiosis Re-
 verendissimæ, ac Ampl. Dominatio-
 nis vestræ favoribus enixis-
 sissimè.

Petitoria sexta.

*Adrianus anhelat ad Canoniam Stain-
gadensem.*

CHarybdim inter & Scyllam navigat
Reverendissime ac Amplissime Præ-
sul, Domine Domine perquam Gratiose,
quisquis in mundo vitam agit, tot periculis
subjectus, quot cupiditatibus. Pauci sunt,
qui has syrtes præternavigant, plurimi sibi
fatales experiuntur, qui interitum vel non
considerant, vel contemnunt, homines in
via salutis cæci, & vanitatis idololatræ.
Reverendissime ac Amplissime Præsul de
vitæ statu deliberans meipsum consului nō
sospitem, qualis modò sum, sed in fatali
culcitra decumbentem, qualis certò ali-
quando post breve forsitan tempus futurus
sum. In hæc verba memet alloquebar :
dic sodes! quid elegisse optabis, cum in
mortuali lecto rotam ante te æternitatem
videbis? quid habebis de omnibus, quæ
modò delectant? Nihil: nisi gravatam
conscientiam. Heu nihil in omnibus! tum
enimvero conclusi mundo, & omni-
bus.

bus vanitatibus nuntium remittere, omnibus illecebris, nugis, & mundanis delicijs valedicere, ut animam, quam unam habeo, ab interitu in marinis fluctibus vindicare, & cœlo valeam in portu salutis asserere. Itaque Reverendissime ac Amplissime Antistes, ut in Dei servitio æternitati animam ego meam consecrem, & ut candor animi stet socius cum candore habitûs, assume supplicem Clientem ad tuam Canoniam ex Dei, & propriæ salutis amore id unice rogantem. Optima spe fretus singulariter gratiosis favoribus me commendo, & maneo &c.

Petitoria septima.

Valerius recipi cupit ad Canoniam Pollinganam.

Reverendissime, ac Amplissime Præsul
Domine Domine perquam Gratiose.

Quem Mundi fallaciæ advertunt, concatenatæ fraudes, & insidiæ, verum esse fatebitur, quod in monumento Pausaniæ olim, vel depictum, vel exsculptum videbatur. Erat illic venatio, in qua cane

venatici varij generis feras per ardua montium, & per lubrica vallium insequabantur, cum adjecta epigraphe: *Venatio.*

Reverendissime ac Ampl.Præsul, quid aliud est humana vita, quàm venatio? Præcipui Venatorum sunt Mundus suis cum illecebris: Caro cum sensuum titillatione, brutisque voluptatibus: Dæmon denique cum millenis, quas vafre struit, insidiis: Adhæc omnia vitia tanquam Orcini Venatoris Emissarii redemptis à Christo animabus insidiantur, ut prædas prædonibus in retia agant. Quid consilii? video ferocissimos canes, eosque omnes orcinos: Vomunt ex oculis ignem, diducunt dentibus rictum, & assultu animam impetere tentant. Reverendissime ac Amplissime Præsul, si cerva olim asylum ad sanctam Crucem in Polling invenit, ne canes nocerent, idem mihi Privilegium, & similem gratiam spondeo. Quocirca fac me infimum Clientem voti compotem, numerame inter tuos, ut effracto demum corporis ergastulo de hostibus triumphans canere possim: *Anima mea erepta est de laqueo venantium; laqueus contritus est: & nos liberati sumus.*
Com.

Commendo me devotissimè, & litteras
exspecto bonæ spei plenissimas. Datæ
decimo septimo cal. Augusti.

Petitoria octava.

*Bonifacius petit recipi ad ordinem Sera-
phicum.*

HAud ineptè Admodum Rev. in Chri-
sto Pater, Samius antiquus Philoso-
phus humanæ vitæ cursum Pithagoricæ lit-
teræ Y comparavit, cujus basis pueritia,
summum verò basis, ubi duo cornua oriri
incipiunt, auspiciū Adolescentiæ. Ea
istuc quidem de causa, quod quisque ho-
minum illud attingens dubius hæreat, in
utram sese partem vertat, dextramne an ve-
rò lævam vitæ agendæ viam teneat. Illa e-
rat virtutis semita, primo aditu ardua, &
confragosa, Sentibus & saxis aspera, sed
exitu amæna. Hæc verò vitiorum via :
primo accessu erat summopere jucunda,
sed ipso fine plena miseriæ, & calamitatis.
Admodum Reverendissime in Christo Pa-
ter, adolescentiam ingressus perveni ad Pi-
thagoricam litteram, ad virtutis, & volu-
ptatis bivium.

Con-

Consideravi dextram, quo virtus vocat, &
 sinistram, quò vitium. Attentè ruminavi,
 primam esse prorsus asperam: spinas & ve-
 pres calcandos: Clivos scandendos, & dif-
 ficiles calles, sed superata difficultate ad
 perpetuum Paradisum deducere: Alteram
 verò post brevia & fluxa gaudia ad æternæ
 damnationis barathrum. Heu quàm a-
 mens forem, si non ad dexteram me verte-
 rem, si non id modò eligerem, quod votis
 omnibus per totam æternitatem exopta-
 rem amplexū. Asperā sancti Francisci viam
 ingredi cupio, seraphicis alis armatus non
 alio igne accensus quàm amoris Dei, &
 propriæ salutis desiderio. Ad tuos pedes
 rogabundus devoluor Admodū Reveren-
 de in Christo Pater, ut humilibus votis
 præstes annutum, precibúsque
 meis clementer sub-
 scribas.

Petitoria nona.

Lactantius recipi cupit ad Ordinem Can.

Reg. in Rottenbuch.

IN Mundo versamur haud secus, atque in aliquo turbulento mari, ubi plurima sunt pereundi discrimina, & crebri scopuli naufragijs infames. Qui aliquandiu secundis in Mundo favonijs navigant, subito præter expectationem ad scyllæas pertrahuntur voragines Sirenum blandimentis, ubi vitæ naufragium faciunt, & animæ. Id dum attentius rumino, timorem incutit, & vitæ perfectioris propositum. Verùm quid agendum tartareos inter piratas? quorsum pandenda, ut ad portum felicitatis appellere liceat, vela? Reverendissime ac Ampl. Præsul, cum fluctibus fluctuanti incidit consilium. Nautas æmulabor, qui in procelloso mari Cynosuram spectant, quâ tandem ad littus evadere possint. Augustinus illud illustre fidus exhibet Cynosuram, ejus ductum sectabor ad perfectius vitæ genus aspirans, ut vivam post-

posthac periculorum securior, & felicitatis æternæ certior. Statui mecum diu notūque non jam *Tityri*, sed divini **Numinis** laudes cantare Rottenbuchij *sub tegmine fagi*. Neque verò volatico duntaxat spiritu id gravioris momenti negotium auspiciatus ego sum, sed cum animi mei moderatore longa deliberatione rem totam pertractavi: aperui genium, inclinationem, & animi stimulum: Conclufum est demum hunc locum pro Dei servitio eligere. Quocirca Reverendissimi ac Ampl. Præfulis gratiosum annutum, & RR. DD. Capitularium calculos humillimè efflagito, ut & meam, & aliorum animas Deo lucrari, ac salvas facere valeam. His utrinque optima spe fretus obnixissimè commendatum me rogo.

Petitoria decima.

*Hieronimus rogat Præceptorem Scholarum,
ut Ascanium suum erudiat.*

Filium habeo, venerande Moderator Juventæ, bonis moribus, & facili præditum ingenio, quem, quoniam magnum in liberales disciplinas amorem prodit

Mu

Musis addicere constitui, tuæque primùm
fidei ac curæ committere. Non sum du-
bious animi, quin suum ad amussin in om-
nibus facturus sit officium. Est flexilis, in-
dustrius, & officiosus, suo pte genio scien-
di cupidus. Majorum nutibus, quos re-
veretur, regi se finit non secus, atque ge-
nerosus equus umbra virgæ. Insto apud
te rogatibus, literatissime Vir, velis parvu-
lum hunc meum in virtutum, & litterarũ
præceptis tantisper informare, dum prima
Christiani dogmatis, & litterarum elemen-
ta perdiscat. Conatum & impensam o-
peram cum gratijs pensabo, nec non gra-
tus identidem agnoscam tua in Af-
canium meum beneficia.

Vale.

Petitoria undecima.

*Rogatur Praeses seminarij, ut Franciscum
inter alumnos scribat.*

TAmetsi Admodum Reverendam Pa-
ternitatem de facie non noverim,
veniam tamen merebitur scribentis auda-
cia indidem beneficium petentis, unde
subsidium opis indigo sperandum. Nepo-
tem

tem habeo, humili quidem loco, honestis
tamen parentibus natum: Artem musi-
cam perbellè doctus est, tam eam, quæ
constat vocibus, quàm, quæ fidibus. Mo-
dus, quem in cantando servat, est admo-
dum suavis, & auribus mirè acceptus. Ro-
gamus ego & parentes, velit Admodum
Rever. Paternitas puerum inter alumnos
scribere. Non erit dubitandum, quin be-
nè morati Juvenis, & periti Musici omnes
numeros sit expleturus. Ratio, cur hanc
gratiam petamus, alia non est, quàm ut bo-
nos mores, quos habet, vel conservet, vel
meliores condiscat. Commendo Fran-
ciscum de optima nota Reverentiæ
Vestræ, me verò sacrificijs
Missæ. Quarto nonas
Augusti.

Petitoria duodecima.

*Claudius Organædum desiderat priore de-
functo.*

SUB finem Mensis Maij Sergius Beer u-
triusque nostrum amantissimus è vivis
excessit. Quandoquidem ergo ad rem
divinam musicè celebrandam alio, eoque
pe-

perito Organædo opus habemus , mittes
 unum aliquem tuo iudicio idoneum. Sci-
 re forſitan ex me aves annuam mercedem,
 & conſuetos labores. Ad utrumque re-
 ſpondeo. Singulis diebus feſtis, & domi-
 nicis officium muſicis decantatur modulis:
 Idem fit diebus Sabbatinis in Veſperis, &
 precibus litaneuticis. Cæterum quando
 ſummæ incidunt feſtivities , quas primæ
 classi vocitare aſſuevimus, ſolenni tunc ri-
 tu ad ampliorem divini Numinis gloriam
 officium peragitur: Adhibentur tympa-
 na, tubæ tibiæ, cornua, & alia id genus mu-
 ſices instrumenta. Quod ad annuum ſti-
 pendium attinet, ter centum Philippici
 Organædo quotannis numerantur. Piacu-
 laria verò ſacra, quæ lugubri leſſo inter
 mæſtas cantiones fiunt , peculiariter ſolvi
 ſolent à defuncti proximis amicis: Ad hæc
 uſum fructum habet alicujus agri, neſcio
 tamen, quot pedes ſit longus, aut latus.
 Item octo lignorum Orgyias percipit à
 Primatibus Civitatis noſtræ. Ultimò tres
 vaccas ab ſubſidium melioris ſuſtentatio-
 nis in paſcua poteſt agere. Datæ
 ex ædibus.

Petitoria decima tertia.

Venantius rogat amicum, ut Columbano magistratum conferat.

A Moris erga me tui abundantiam abunde habeo exploratam, uti etiam opitulandi promptitudinem, idque ad rogandum mihi ansam præbet, ut Columbano Magistratum conferres, partim ut majorem agendorum peritiam acquireret, partim verò, ut familiam suam, quæ valde numerosa est, paulò commodius sustentaret. Est vir omni dignus commendatione: eâ id munus vigilantia administrabit, ut nec inimicus plus ab eo exigere ausurus sit. Rogo & obtestor, velis præclari, mihi que charissimi hominis suo tempore meminisse.

Petitoria decima quarta.

Rogatur Patronus Ecclesiæ, ut Valerio Parochiam conferat.

O Culos per litteras subire tuos Reverendissime ac Gratosè Domine, quod
non

non verear, hoc facit eximia animi tui demissio: Beneficium verò insuper petere, quòd ausim & impetrare sperem, ad hoc nativa allicit beneficentia tua. Tantus es Deo dante, ut benefacere non tam velis, quàm valeas. Jus patronatûs in Hôringen tibi competit Reverendissime ac Gratiose Domine. Cùm illa modò parochia suo sit viduata Pastore, aliùmque solertem ac vigilem Curionem exigat, qui accuratissima honestæ vitæ observantia, & boni exempli splendore suis ovibus præeat, rogare submissem volui, ut Valerio viro planè integerrimo, & scientijs egregiè exculto parochiâ gratiosè conferre dignareris. Miro id officium zelo obibat, nullis avidiùs inhiabit lucris, quàm animarum: Nihil denique ardentius desiderabit, quàm honorem Dei, & salutem proximi. Ante annos abhinc quatuor in publico disputationis conflictu Theologicas Theses strenuè defendit Salisbury, quod eum in finem memoro, ut etiam scientiæ legitimæ testimoniū afferrem. Id beneficium si impetraverit R.D. Valerius, erit Reverendissimo, ac gratioso Domino Patrono æternùm obstrictissimus.

Parem egomet grati animi jugem spondeo
memoriam, in cujus gratiosos favores hu-
millimè nos unà commendatos pre-
camur.

Petitoria decima quinta.

Carolus affectat officium aulicum.

Per illustris ac Gratiosæ Dominationis
Vestræ quotidianus ad aulam princi-
pis accessus, & præclara in rempublicam
merita non exiguam mihi spem faciunt
aulicum quodpiam obtinendi officium.
Cum serenissimus modò Princeps ex ca-
duca hac ad perennem, uti piè sperandùm,
vitam migraverit, eveniet haud dubiè ma-
gna scenæ mutatio, quando novus succe-
det suffectus ad clavum Regiminis. Quor-
sum ego jam spei anchoram jaciam? non
aliorum quàm in gratiosum Dominatio-
nis vestræ suffragium, ejusque promptam
ac propensam juvandi voluntatem, cujus
ea natura est, ut existere non possit, quin
benignitatis radios spargat cumulatè in a-
lios. Idque in spem impetrandi officium
me erigit, quod ea post modum sedulitate
administrabo cum perpetuæ gratitudinis
me-

memoria, ut nec indigno nec ingrato collatum fuisse fateri. testarique debeat. Cum verò gratiosa Dominatio alieni obsequij nec indiga sit, nec cupida, pro censu gratum animum rependam, quamdiu in vivis agam, ne conqueri jure debeat, beneficia cecidisse in hominem ingratum. Com-mendo me perillustri ac gratioso Patrono in Amplissimos favores, cui omnia fausta ex animo precor, & exopto.

Petitoria decima sexta.

*Casimirus petit licentiam à Reverendissimo
Vicario generali novam Ecclesiam
exstruendi.*

Parochialis Ecclesia nostra Reverendissime ac Gratiöse Domine ob vetustatem, & grandiusculas rimas, quibus sepulchrum intrantibus ante mortem minatur, parùm abesse videtur à ruinæ periculo: sunt in ea obscuri anguli, deformes parietes, de nulla recta partium Simetria: porro nimis est angusta, dominicis festisque diebus ægrè capit populi confluxum, præsertim, quando ob sacri Archi-confrater-

nitatem Rosarij plures aliunde ex vicinis Parochijs adventant. Ad novam exstruendam habemus septem millia florenorum in parata pecunia. Ipsimet insuper Parochiani sponte animi pollicentur convehere arenam, lapides, & è sylvis ligna cædua sine ulla mercede. Nihil jam deest, quàm gratiosus Reverendissimæ Dominationis Vestræ consensus ad novam exstruendam Ecclesiam, quæ sit aliquot pedes longior, & nonnihil spatiosior. Sub hæc humillimè cum profundissima subjectione & me, & meos parochianos commendatos enixè rogo.

Petitoria decima septima.

Nicodemus petit Ludimagistrum pro Juventute instruenda.

UT Ludimagistrum mitteres virum gravem, & industrium pro instruenda Juventute, jam binis te amicè litteris rogavi. Sanè nihil est reipublicæ, nihil teneræ ætati salubrius, quàm sedula in fidei, & litterarum rudimentis instructio, quâ primis statim annis ad probos mores, & virtutum flectatur semitam. Quotidie
ci-

civium aliqui civiliter ad me rogatum veniunt, ut pro suis liberis aptum & diligentem ludimagistrum constituerem, à quo discenda condiscerent. Requirimus autem in eo vitam exemplarem, peritiam musicam, & Arithmeticam. Item opus est, ut sciat elegantes characteres efformare. Talem si inveneris, quæso mitte eum ocyus ad nos.

Petitoria decima octava.

Malachias Musices Præfectus petit pro templo suo Musicos.

MUSICIS hac tempestate quinque opus habeo, qui sint pro templi nostri amplitudine robustæ vocis, & sonoræ. Quæres, cujuscumque vocibus instructi esse debeant? cursim respondeo. Duos cupio, qui gravem five infimam cantant vocem, unum, qui subgravem: duos itidem, qui acutum melos insonant: debent autem hi omnes esse in musica scientia quàm perfectissimi, alioquin cum pudore & erubescencia domum remittentur. Si tibi incommodum non est, mitte mihi citra cunctationem ejuscumque cantores. Vale.

Petitoria decima nona.

Pancratius petit mutuas pecunias.

A Micissime Rudolphe, tuam erga me benevolentiam ab eo expertus sum tempore, quo infantiles annos egressus eandem primùm noscere cœpi: Id tantum facit animi, ut centum Imperiales unum in annum mutuos ausim abs te petere. Fatalis necessitas, dura belli tempora, & multa, quæ patior, infortunia ad id rogandum me adigunt. Perdius & pernox laboro, tantillum tamen lucri vix acquiro, alendæ familiæ ut sufficiat: Quid enim in victum, vestitum, & mercedem servorum expendendum sit, quid in tributa, & alios usus diffluat, non ignorabis. Precibus igitur meis id unum ago, ut facili annutu supplicationi subscribere haud gravatè digneris. Ero gratâ memoriâ beneficentiæ memor, & contractum debitum cum fœnore post annum expungam.

Petitoria vigesima.

Adeodatus petit mutuas pecunias.

ANtiqua vina, vetustæ monetæ & amici veteres, ut vulgaris paroemia sonat, sunt omnium optimi, & hinc si qua penuria premit, ad eos confugio, qui possunt, & ex congenita clementia etiam volunt opitulari. Qui verò sunt illi? genuini & veteres amici. Quod possis, charissime Domine, alienæ opis, & misericordiæ indigentes juvare, id tuæ fortunæ & divitiæ testantur; Quòd verò insuper velis, id ab antiqua amicitia sinceritate satis superque habeo exploratum. Ea sunt modò tempora, quibus semper feritur, nunquam autem meretur. Quamquam rerum mearum cum primis sim satagens, & omnem industriam impendam, ut rem domesticam rectè administrem, prout decet gnavum patremfamilias, cavere tamen vix possum, ne fundos & prædia vel oppignerare, vel vendere cogar durissimis hisce temporibus. Cùm igitur necessitas me urgeat, tuam dehinc

opem inclamo, tuasque fores pulso, velis ad unum, alterumve annum citra gravamen centum florenos indigo dare mutuos. Nullum erit Solutionis periculum, existam datæ fidei tenax, & in promissis meis fidelis. De cætero, si aliqua in re usui & comodo esse valeam, mearum ego partium in quocunque negotiorum, vel obsequiorum genere nihil desiderari patiar.

Vale.

Petitoria vigesima prima.

Orisius petit pecunias mutuas.

IN Judicium exedris contra Conradum adversarium meum ob aliquod prædium, de quo lis est, actionem intentavi: Duobus jam annis, nî fallor, durat disceptatio, nec ulla tamen finiendæ litis apparet fiducia. Jus limpidû & liquidû à me stare, & nullâ de opposito prudentē formidinem dari posse, firmissimæ semper fui sententiæ. Veruntamen adversa pars nova & nova identidē producit instrumenta, quibus sua tueri, mea verò jura acriter evertere tentat. Si (quod superi avertant) causâ cecidero, omnes fortunæ, omnesque

que facultates meæ hastæ (quòd ajunt)
 subijciendæ erunt. Litem, ut prorogare,
 & causam in judicio ut defendere possim,
 alieno opus habeo subsidio. Rogo idcir-
 co valde humaniter, & vehementer, du-
 centos florenos mihi des mutuos. In se-
 curitatem debiti pignus apud te deponam,
 aut de summa mutuata idoneo tibi vade
 cavebo, qui solvendo sit, si qua fides
 mea deficeret.

Petitoria vigesima secunda.

*Vedastus rogat Jordanum, ut suum negotium
 expediat.*

UT negotium apud Principem cures
 tanto studio te rogo, ut majori vix
 quidquam flagitare queam : nôsti quàm sit
 arduum : mihi, posterisque proficuum, si
 ritè successerit : & hinc licet sciam quidẽ,
 in quantis quotidie occupationibus verse-
 ris, & quàm parùm decens sit virum multis
 curis & negotijs detentum interpellare, id
 tamen, ne facerem, cavere non potui, ne-
 cessitas ad hoc rogandum me impulit, cui
 pudor, & reverentia, quam exhibere me
 tibi æquum est, cedere meritò debuerunt :
 Si

Si hanc, quàm vehementer rogo, gratiam præstiteris, & meum istic negotium expediveris, ingentem cumulum addes ad pristinam meam erga te observantiam.

Vale.

Petitoria vigesima tertia.

Gerasimus petit ab Eutropio, ut filium recipiat.

PUlerum habeo excitata indole & præstanti ingenio, totum sese confert ad musicen, ad græcas, & latinas litteras, quas omnibus anteponit suavitatibus. Gratum mihi facies, quid scribo gratum? gratissimum apud me pones beneficium, si puerum inter tuos recipias, & ad communem mensam admittas, ut sua istic studia prosequatur, dum seipsum possit alere quæsito sustentationis subsidio. Omnia persolvam cum debita gratiarum actione, si non in pecuniis, certè in alio obsequiorum genere. Vale.

Petitoria vigesima tertia.

Dulcius petit plenarias indulgentias.

Visitatur apud nos in superiori Bavaria N. Augustissimæ Virginis statua crebris clara prodigijs, quibus Mariano cultui addictis maternam prodigiosè exhibet opem, & misericordiam : dehinc fit, ut plurimi hominum ad gratiosam Thaumaturgam nostram undequaque confluant, vel voti, vel religionis ergò. Præsentibus id unicè, & efflictim rogamus Reverendissimam, ac Gratosam Dominationem, dignari quò velit ad ampliorem divæ Virginis honorem, & ad majus peregrinantium solatium ab Apostolica sede plenarias nobis impetrare indulgentias, quas quivis semel lucrari possit quotannis, quocunque demum tempore devotionis causâ huc sese attulerit. Et maneo &c.

Variæ Responsoriae

Ad superiores litteras.

Responsoria prima.

Quandoquidem inter eos te amicos numerandum judico, qui nec fidem frangunt, nec ingrati existunt quidquid hinc obsequij, opis, & auxiliij à me rogas, petitioni tuæ in omnibus perlibenter gratificabor. Ducenti floreni, quos juxta petitum tibi mitto, à bajulo litterarum numerabuntur, solvere eosdem poteris ad libitum sive primo, sive secundo, sive demum tertio abhinc anno.

Vale.

Responsoria secunda.

Litteras nuper postæ commisi, quo errore factum sit, ut ad te amicissimum familiarem non pervenerint, id equidem non scio. Musici, quos non ita pridem misisti, placent omnes, exploravi vires omnium pro tanti amplitudine templi, & etiam artem musicam, inveni que eos non modò

modò fatis esse instructos, verùm etiam
vocis fat sonoræ & robustæ, Gaudeo tam
felicem ijs sortem obtigisse, quam alij mul-
tis precibus, & sollicitationibus non
consequuntur. Vale.

Tertia Responsoria.

USque & usque mittis petitorias, ut cre-
dere cogar in tuo calendario iden-
tidem esse *dies Rogationum*: Aures fatigas
& marsupium evacuas tot importunis lit-
teris. Posthac si sæpius ita redieris, idem
respondebo, quod olim Ludovicus II. Gal-
liarum Rex importuno supplicatori dixit:
verba ejus, ut sonant, admetiar:
Amice! ajebat, si tu non feceris petendi
finem, faciam ego negandi initium. Nôsti
jam plus fatis meam mentem, & quid re-
sponsi proximè accepturus à me sis
ad similes litteras.

Vale.

Con-

Consolatoria.

Hilarius Hartmannum consolatur parente orbatum.

EUndum, perdilecte Hartmanne, quo mortales abeunt universi, in uno eodemque itinere versamur. Antecessores nostros sequi debemus volentes & nolentes, quot quot vivimus. Mors est inexorabili ingenio, auribus & oculis caret, cæco impetū sine personarū respectu obvios quosque sternit, nec clamoribus flectitur nec lacrymis: ad preces velut durus Caucasus surdescit. Heu! defunctum parentem lamentaris, orphanus modò factus, condoleo tuæ miseriæ, partiamur inter nos luctum & mærorem, ne tu solus eidem sufferendo impar inveniaris: vel potiùs abijciamus ex utriusque nostrū cordibus omnem mæstitiam, quod enim vitari nequit malum, æquissimo sine luctu ferendū est animo, ne funus cum funere fiamus, & lætities nostras cum parentibus tumulemus. Maecte meliori animo, Pater oculos quidem in mortem clausit, sed aperiet illos

los ad vitam meliorem in cœlesti, quò omnes tendimus, patriâ: velut phœnix ex cineribus reviviscet. Deus, quos maximè diligit, ex humanis eximit miserijs, & ad se illos evocat, ne amplius posthac in terris peregrini sint, sed in cœlesti patria domestici Dei. Quid igitur contristaris? An parenti in paradiso voluptatis perennem vitam invides? Dic fodes, quid habemus in caduca hac vita? subire debemus assiduos labores, diurnas & nocturnas sollicitudines, morbos & fortunæ ludibria. Profectò nimis quàm luculenter verum est, quod Seneca pro indubitato habet dicens: nullus vitam accepisset, si scientibus daretur. Cur igitur dolore te maceras? Cur fletu & gemitu te conficis? Cùm tamen jure sit melior dies mortis, quàm Nativitatis, siquidem ille quietis initium est, hic verò miseriarum, & omnium calamitatum. Vale.

Consolatoria secunda.

*Isidorus consolatur Venantium in obitu
patris.*

Sunt, qui in discessu parentum nimium quantum lamentantur, ululant, genas dilacerant, & capillos vellicant. Hi fanè infani sunt cerebri, mericò amentibus & lymphaticis annumerandi: quæ enim in tanta infaniendi ratione utilitas? an fortè defunctum in vitam revocare poterunt? Minimè gentium. Sibi immodico fletu nocent, & mortuo nihil profunt. Noli nimium, charissime Venanti, ob immaturum patris obitum contristari: Parce lacrymis; cedendum est aliquando inexorabili fato, & ferreæ necessitati. Si magnanimo corde es, & animo forti, debes ad instar Olympi montis semper manere serenus; tametsi mors ingruat, parentes, vel necessarios diripiat. Committe omnia divinæ providentiæ. Deus, quod suum erat, repetijt, patrem tuum ex isto mortalitatis diversorio ad immortalitatem transtulit, ut post perbreve sensuum defectum ad vitam remearet; sicut enim sol, quando
intra

intra horizontem nostris se se oculis sub-
 ducit, protinus antipodis exoritur, ita tuus
 genitor, quando è nostris hîc oculis eva-
 nuit, in altero orbe cœlestis patriæ exorie-
 tur. Ad quid igitur cassi fletus? Ad quid
 suspiria & lamenta? hoc potius age, si for-
 tè parens nondum inter cælites agat, pre-
 ces jugiter funde pro lacrymis, ut brevî
 Deo fruatur & cœlo lucere incipiat, qui in
 terris lucere desijt. Vale.

Consolatoria tertia.

Geminianus consolatur Monicam viduam.

Mors ingens est monstrum, oblongam
 falcem, & fatale spiculum in omnes
 sine ullo discrimine creaturas vibrat: nec
 Pontifici, nec Regi, nec Principi parcit.
 Nobiles & plebeios, senes & Juvenes, vi-
 ros & fœminas indiscriminatim pro more
 suo tyrannico in sepulchrum conjicit.
 Maritum perdidisti, quid desolatus? genij
 delictum, thalami socium, & familiæ ful-
 crum, quid funestius? verùm cessa à luctu,
 & lacrymis. Fatis concedere debent om-
 nes, quicunque in lucem, & vitam sunt
 editi. Nec prudenter ploratur id, quod

evitari à nemine hominum potest. Per sepulchrum velut januam ad alteram migrandum est vitam. Deus miserorum consolator in hujus vitæ ærumnis non deseret viduam, non deseret pupillos. Erigite animum, & spem in Deum, qui animalia in sylvis & lustris, aves verò in aëre pascit, ille vos, credite fidenter, tuebitur, & enutriet. Valete.

Monitoria debiti.

Malachias monet Godefridum, ut promissa servet.

N Ec cogitanti, nec petenti annulare mihi horologium nuper es pollicitus, verum in hodiernum usque diem nihil est redditum. Itaque, cum promissum in debitum cadat, monere amicè volui, ut obligationem contractam tandem adimpleas, si secus feceris, accusaberis vel oblivionis, vel pœnitudinis, quod utrumque vitium tanto viro, quantus tu jure habearis, indignum est. Vale.

Monitoria secunda.

Wenceslaus monet Eberhardum, ut pia legata exequatur.

B Inis te litteris acriter sum nuper adhortatus, ut ultimam Udalrici voluntatem, & pia, ut vocant, legata exequeris, ad quæ exequenda non tantum charitatis lege, verum etiam titulo justitiæ constringeris. Quid tu ? nec litteris meis, nec tuæ respondisti obligationi. Surdus ad monita, & obliviosus amici proximi: ita quidem, ut suspicari merito debeam, in idem sepulchrum non tantum Udalrici exuvias verum etiam ejusce memoriam esse conjectam. Jam postrema hæc mea est admonitio, ut quod æquum est, exsolvas, alioquin proximè in jus vocabere, ut compellente Judicis potestate demum facias, quod suadente in defunctos pietate protervè exequi tergiverfaris. Vale.

Commendatoria prima.

*Ernestus commendat Eustachium Romani
Collegij Præsidi.*

Occasionem circumspicio Eustachio bonæ indolis, & magnæ spei Juveni ad severas Musas abeunti. Eâ in humanioribus litteris præclari ingenij laude, & indefessæ industriæ operâ sese semper impendit, ut non tantùm jure optimo inferiores absolverit scholas, verùm etiam inter præmiorum æmulos publicè omni anno sit lectus. Mores à sincera devotione & mentis candore junxit innocuos. Jam ad contentiosas musas sub peregrino cœlo addiscendasabit. Diu non fatis habui deliberatum, cui singulari patrono eum commendarem. Denique Amodum Reverendæ Paternitatis nomen fluxit in animũ, & in calamus: Quam obrem obnixè vehementerque rogo, ut Juvenem paterno amore in tutelam recipiat, & si qua occasio emerferit, ad Romanum Collegium promoveri dignetur, ut Philosophicum, & Theologicum istic studium absolvere sine im-

impensis valeat. Artem musicam doctus quidem est, perfectè tamen eandem nondum callet, quamquam levi, ut opinor, exercitio eò brevi deveniet, ut cuivis canendi artificio par esse possit. Commendo scitum, & ornatum Juvenem de optima nota Admodum Rever. ac clarissimæ Paternitati, ut loco filij eundem habero studeat. Deus benefacti Remunerator erit, & hanc gratiam mille gratijs compensabit.

Commeñdatoria secunda.

Crispinus commendat suo fratri Theodorum.

THeodorum amicissimum hominem ut meâ causâ tibi commendatum habeas, eique cùm consilijs tum opere benefacias, majorem in modum te rogo. Est vir equidem dignus non tuâ tantum benevolentia, sed etiam meliori fortuna. Quidquid in eum amoris, & beneficij contuleris, id in me abs te collatum existimabo. Vale.

Commendatoria tertia.

Sebaldus Sulpitio Musicum commendat.

Quandoquidem ad sacra Musicè celebranda opus habes cantore, qui simul Juventutem bonis litteris, moribus, & musicâ institueret. Hinc Terentium ad te mitto virum honestum, & meo Judicio ad trinum hoc munus idoneum. Laudem fert ab omnibus, ubi ubi se se detinuit. Voce concinit graviore. Juventutem non tantum primis elementis imbuunt, sed etiam latino fermone ad usque syntaxin. Qualem minerua pro annuo labore petiturus sit, coram ex eodem intelliges. Vale.

Commendatoria quarta.

Antonius commendat suo familiari Nicephorum artis pictoria gnarum.

Mitto ad te Nicephorum optimè moratum, & officiosum adolescentem tuâ dignum benevolentia. Sub peregrino cœli climate cupit is meliusculè artem picto-

pictoriam, dein etiam Italicam linguam addiscere, ut sensus aliorum percipere, proprios verò explicare valeat. In arte sua, quamquam nondum excellat, spes tamen non levis affulget, eum in præstantem aliquando virum evasurum, siquidem suo ipsius non defuerit ingenio & industriæ. Imagines, quas hætenus pinxit, eo jam elaboratæ sunt artificio, ut omnia corporum lineamenta ad vivū exprimantur. Quam ob rem amicè, humanitèrque te rogo, ut Nicephorum præstantissimo cuiquam pictori in disciplinam tradas, cujusmodi Romæ quàm plurimi sunt, ut artem, & idioma Italicum ritè, rectèque condiscat. Cæterum nihil scribendum restat, nisi, ut mea tibi obsequia humillimè deferam, & pristinæ me benevolentia impensè commendem.

Commendatoria quinta.

Adamus commendat Vito Lucium familiarem suum

Qui meas tibi litteras reddit, longa familiaritate, & arcta mihi necessitudine

dine junctus est. Amo eum summopere ob morū probitatem & præclaram rei œconomicæ peritiā: Tum etiā quia de te amantissimè loquitur & tuam erga se benignitatem, ac beneficentiam mirè dilaudat.

Rogo proin, habe hunc virum tuæ humanitati ulterius commendatum.

Hortatoria prima.

*Honorius excitatur ad alacrem studiorum
progressum.*

Scholasticus añus non ita pridem sumpsit initium, quin novus ad ingenuas artes fervor tuo similiter in animo sit ortus, extra omne dubium verfor; eam quippe naturæ indolem, eum animi vigorem, & in perdiscendis græcis, & latinis litteris alacritatem perspicio, ut nullis hortatibus, nullisque opus habere videaris calcaribus. Nihilo tamen minus pro mea in te cura & paterno quasi amore te hortor, precórque, ut nihil omittas diligentiae & singularis industriæ, sed toto, quod ajunt, pectore ad libros incumbas, atque ad virtutes animo inferen-

ferendas: Siquidem scientia & virtus duæ sunt gemmæ, quæ emicant ex annulo: duæ sunt alæ, quæ supra communem plebem nos in altum attollunt, virósque efficiunt spectabiles, qui dignitates non tam adipiscuntur, quàm merentur. Nunquid enim virtus & scientia varias dignitates conferunt? Nunquid evehunt ad sacras tiaras, ad Episcopale pedum, ad profana, & Ecclesiastica officia? Propterea, mi Honori, si aliquando è communi plebe emergere, si in eminentem virũ evadere, & ad præfecturas suo tempore promoveri cupias, tunc modò in litteraria sudandum est palæstra, omnisque labor, quamquã durus futuri spe præmij superandus. O quàm jucundum erit aliquando comparatum ex diligentia fructum percipere & in alto spectari! Si vis charissime Honori, ut honos aliquando te maneat, tunc fac, quod faciendum suadeo, & evenient, quæ ventura vaticinor.

Vale.

Hortatoria secunda.

Gerasimus commendat Cornelio virtutem.

Templum honoris situm olim erat apud Quirites penes templum Virtutis, nec potuit illud intrari, quin prius Virtutis accederetur. Inter omnia hominum decora majus non est, quàm quod à virtute nomen fortitur. Virtus ubique gentium splendet, & immortalem in terris famam parit, perennem verò in cœlis coronam: Hanc omnes summi & infimi venerantur, triumphales Pyramides ei, statuásque erigunt: huic soli primus ubique honor, prima ubique sedes defertur. Amantissime Corneli, si vis ad templum Honoris admitti, si famam, & perpetuam apud posteros memoriam desideras, virtutis curam gere: Nihil enim facit nomen adeo immortale ac Virtus: Hæc sola caret sepulchro & vel invitos sibi devincit. Ijs duntaxat patet templum honoris, qui virtute velut clave utuntur ad illud referandum. Vale.

Hor.

Hortatoria tertia.

Nicolaus hortatur Firminum ad scientiam.

INter cæteras causas, quæ charissimum te mihi faciunt, hæc adjecta est, quòd optimis artibus deditum te esse experiar. Perge in benè cœptis. Nihil, Menandro teste, possidetur pulchrius scientiâ. Fulgo-rem addit fumosis avorum imaginibus, & illustria stemmata clariora reddit. Si me audis, tibi que consultum vis, excole animû in omnibus; ut non solùm Natalibus, sed etiam scientijs clarescas, quæ tantum orna-menti afferunt humanis moribus, tantum gentilitijs ceris, quantum homini pulchri-tudo corporis, vel hortis venustas florum. Quid juvat perspicuus & pellucidus fontis latex, si profluentẽ inde rivum cloaca cõ-turbet? quid sanguis clarus, si scientiarum ignorantia profapiam avorum obscuret? Habes in parentibus præclarum, quod imi-teris, scientiarum paradigma. Pater, & avus ambo eruditione, & juridica faculta-te præstantes viri. Ambo præclara sena-torij ordinis ornamenta extiterunt. Se-
clare,

Etare, ni velis forti tuæ esse injurius, eorum
vestigia, ut omnium votis & calculis non
tantum maximis dignitatibus dignus ha-
bearis, verum etiam easdem, quas unice
apprecor, aliquando adipiscaris.

Vale.

Hortatoria quarta.

*Hermannus hortatur Ludimagistrum, ut
mitius pueros puniat.*

OMni laude, si ritè officium agant, dig-
ni sunt ludimagistri. Magnum præ-
stant gnava Juventutis institutione emolu-
mentum, quando litteras docent, vitia verò,
& crassos mores dedocent. In hoc tamen
multum non rarò exorbitant, quòd in cor-
reptionibus, noxarumque castigationibus
modum, & mensuram non servant. Sunt,
qui censoria severitate quodcunque vel
levissimum delictum plectunt. Et tenel-
lam ætatem ita perterrefaciunt, ut non tan-
tum litteras verum etiam litterarum magi-
stros aversetur: Hi profectò scire debent,
esse aliquid condonandum ætati teneræ:
esse ad vitia quædam connivente oculo
excutiendum, ne, dum tenella Juventus
omnia

omnia timet , ex desperatione nihil aufit aggredi condiscere. Meo iudicio est verissimum , quòd austerà correctio violento medicamini sit similis, quod plus crebrò nocumenti adfert ægroto, quàm ipse morbus : fiunt quippe discipuli ex assiduis ictibus pavidi, refractarij, tædiofi, & obstinati, ut nec minas denique, nec verberationes amplius curent, vel timeant. Si tuos, honorate Vir, indurari nolis, suavibus verbis utere. Quod si verberibus sit opus, moderatam castigationem adhibe. Ingenui libenti animo, si videant, paternè secum agi, correptionem admittent : Non tantùm docentem avidè audient, verùm etiam toto pectore diligent. Quod si verò aliqui duræ ad parendum cervicis sint, si nolint meliora monentem audire, fateor tunc, pro verbis utendum esse verberibus, ita tamen, ut semper castigatio ipso delicto sit minor, eo quòd Juventus ex inconsiderantia, & levitate potiùs peccare soleat, quàm ex malitia. Quod attinet ad Narcissum meum, id velim imposterum facias : Si quid piaculi contrahat, si scurriliter in scholis, aut plateis se gerat, si addiscenda neglectim

ar-

arripiat, aut in vitiosos furculos degeneret, delictum quantocyus ad parentes defer, egomet inobedientem filium ad officium compellam, ut paterna correptione, & modo mitiori noxas luat, nec non saniora doceatur. Vale.

Hortatoria quinta.

Nebridius hortatur Pontianum ad ampliorem profectum.

PLenam commereris laudem ex utraque virtutis, & scientiæ palæstra. Simulacrū audis scientiæ, & simulacrum virtutis. Macte animo ! nihil remitte de fervore, nihil de solertia. Scientia & virtus sunt prima hujus vitæ decora, tantum ornamentum conciliant hominibus, quantum cælo stellæ. Non te pæniteat impensī laboris : Dulce erit aliquando ex contracto in vultu pallore quæstum, & uberes fructus metere laboris ac industriæ. Perge alacriter in utroque virtutum, & scientiarū studio & studio, indefesso conatu, donec ad altissimum culmen pertingas.

Vale.

De

Dehortatoria.

*Clemens monet Godefridum, ut clementius
puniat filium.*

Semper eos parentes laudavi, & magna,
uti par est, reverentia suspexi, qui bonā
morum disciplinam aut plantant, aut plan-
tatam in ædibus conservant: Sicut enim in
incultis arboribus noxij succrescunt fur-
culi, nisi hortulani operā succidantur: Ita
pravi & petulantes mores in liberis, nisi
per vigilem patrem familias, cui virtus in
pretio, eradicentur. Verū duritiam,
& indiscretam austeritatem probare non
possum; quia assuetudine quadam indu-
rati evadunt filij, ut nec verba curent am-
plius, nec verbera.

Arcadica pecora, ut ab experientia sci-
mus, ita flagris assuescunt, ut verberationes
nihili denique faciant, sed mirentur, si uno
die sub clitellis incæsa evadant. In huma-
nis nemo est, qui delinquat nunquā, in hoc
tamen discrimen quodpiam intervenit,
quòd alij gravius; contra verò alij peccent
levius.

levius. Si Filius tuus levius peccet (uti probè scio, leves duntaxat eū noxas committere) tunc planè piaculi veniam meretur à dissimulante oculo. Sin gravius erret, nihilominus moderatè, & cum discretionè intra limites juris & æqui castigetur. Non autem semper (quoties similis error & lapsus committitur) puniendus, aut verberandus est, ne verbera assiduitate sua pondus amittant. Quid aliud ipsemet Ovidius insinuare voluit, quàm non toties, quoties crimina perpetrantur, punienda esse? quando ita cecinit:

Si quoties peccant homines sua fulmina mittat.

Juppiter, exiguo tempore inermis erit.

Pace tua hæc omnia scripserim, charissime Godefride, animus non est regulam præscribere, quomodo tui tractanti sint filij, quomodo ad meliora ducendi, solummodo mentem aperire placuit, quid nam ego vel faciendum sentiam, vel ipsemet facerem, si tuo loco essem,

Vale.

Moni-

Monitoria.

Gallus ad R. D. Parochum.

**Admodum R. in Christo Domine
Paroche.**

A Pud Lutheranae sectae civem una aliqua ancilla ex Reverentiae Vestrae parochia est in servitijs. Festis, & dominicis diebus raro ad audiendum sacrum admittitur, ad conciones vero rarissime. Periculum est, quod partim metuere possumus, partim prospicere, ne dicta Domi- cella à recta tandem fide deficiat. Quod eum in finem Admodum R. D. Parocho brevissime insinuare his volui, ut eam vel domum vocari jubeat, vel maturè ad Ca- tholica loca promoveri euret. Jam nihil restat scribendum, nisi ut obsequiosè, & humiliter in omnia me sacra, & pias precationes commendem.

Consolatoria prima.

*Hilarius seabaldum consolatur in suis
miserijs.*

Nihil te uno ærumnosius, nihil in orbe
miserius, aut infortunatius usquam
reperiri conquereris. Ipsam vitam, quâ
nihil dulcius, odiosam scribis reddi fini-
strorum multitudine casuum. Filium na-
tu majorem ob corruptos mores è scholis
ejectum, militiæ suum heri nomen dedis-
se. Uxorem verò, cujus sanitas tibi curæ,
& cordi est, in quartanam incidisse, & con-
sueti paroxifino malè torqueri.

Filiam ætate mediam longo, & medi-
corum judicio incurabili morbo decum-
bere, faciem, manus & pedes venenatis un-
dique papulis fœdum intumescere: Ocu-
los turbidos, colorem in vultu pallidum,
& vocem denique fieri raucam, haud se-
cus, atque si leprâ, vel alia id genus specie
foret infecta. Miseret me iniquæ sortis &
malæ conditionis tuæ. Cùm verò pro meo
in te amore juvamẽ, & in hoc misero statu
auxi-

auxilium ferre nequeam, saltem solatium, quale in simili eventu dari solet, impertiar. Ante omnia obfirmatum velim ad patientiam habeas animum, & in divinam voluntatem perfectè resignatum: Quod enim vitari nequit, patienter ferendum est, itaque non debes reluctari ejus imperio, in cujus potestate & arbitrato omnia versantur, sed sanctè parere, quamdiu, & quomodo divinæ bonitati placuerit. Si invicta patientia, & cum animæ proventu miseriā sustinueris, accipies aliquando cœleste præmium, & congruam mercedem, si verò cum murmure & impatientia, manebit te pœna: & sic duplici malo plectêris, uno in hac, altero verò in altera vita. Rectiùs igitur ages, si necessitatem in virtutem, & cruciamenta in solatium futuri spe præmij vertere conatus fueris, forti, invictòque pectore omnia sufferendo.

Consolatoria secunda.

Rupertus consolatur Carbonium.

Quid est, quòd adeo tua viscera lancinat, & animum deijcit, ut nullum amplius admittere velle videaris solatium?

inter malorum incurſus non eſt deſpon-
dendus animus, ſed in Deum erigendus,
qui malum, quod tantopere premit, ſolus
omnium optimè novit avertere, & mæro-
rem ex corde, lacrymas verò ex oculis ab-
ſtergere poteſt. Scribis, pleno agmine ca-
lamitates in caput tuum deſævire: hoſtem,
qui univerſam patriam depopulatus eſt,
omnia ſurripuiſſe, pecuniã, pecora, veſtes,
& quidquid fortunarum antea habueras,
in rapaces ejuſdem manus ceſſiſſe: ex ho-
neſta forte una clade ad incitas, & extre-
mam pauperiem redactum, atque devolu-
tum te eſſe. Non ſolùm te hortor, verùm
etiam vehementer rogo, ut immiſſas cala-
mitates pacata mente, & herioca reſigna-
tione perferas, ac curas fluxarũ rerum pe-
nitus ex animo eijcias: nam viro forti om-
nia æquo animo perferenda ſunt. Talis
debet iſe eſſe, qualis eſt ſtatus mundi ſupra
lunam poſitus, illic ſemper ſerenitas, mala-
cia, & ſumma tranquillitas: Nulli vento-
rum turbines, & nulla tempeſtas grandinea
infeſtant ſuperiorem illam Regionem: Ita
pariter omni adverſitate, omnibus miſerijs
ſit animus tuus ſuperior. Clementiſſimus

Deus

Deus vult, ut in forrunia, quæ subimus, sine
 Lydius lapis nostræ in calamitatibus virtu-
 tis, & constantiæ. De cætero non finet te
 mergi & suffocari tribulationum procellis
 nec pusillanimitate contabescere. Sudum
 post nebulas, & post iniquam sortem Dei
 postliminiò benedictio sequetur. Superest,
 ut animo generoso te & omnia tua divinæ
 providentiæ comittas, & spem non in ho-
 minum sed Dei auxilio colloques. Fac
 ut valeas.

Consolatoria tertia.

*Bernardus consolatur Vincentium ob im-
 maturum filij obitum tristem.*

Ad quid, mi Vincenti, tot melancholiæ
 nebulæ, tristitiæ nubes, & cassæ la-
 crymæ. Filium defles immatura morte
 defunctum, & omnium bonorum hæredẽ
 ex asse unicum? fateor grave vulnus pa-
 terno pectori inflictum est ex discessu filij.
 Veruntamen dic fodes! quale gaudium
 est sub sole, quid habet jucundum hæc
 vita misera? Subire debemus assiduos
 labores, diurnas & nocturnas sollicitudi-
 nes, & varios morbos; experiri oportet

fortunæ ludibria, & versipellem hominum
 vafritiem, quæ omne vobis malum inten-
 tat, & imprecatur. Felix, qui citò ex hu-
 manis eximitur, & relictis deterioribus
 ad meliora transit. Dices, Juvenis fuit flo-
 rentissimæ ætatis. Quid tum? Si ætas non
 fuit cœlo matura, fuit certè virtus quam ad
 canos perduxit, & tenerrimè semper co-
 luit, quamdiu in vivis agebat. Sed subin-
 fers, hæres erat omnium bonorum. Qua-
 lium? quæ cum labore acquiruntur, cum
 metu & anxietate conservantur, & cum
 mille pereundi periculis sunt juncta. Mo-
 do hæreditatem cœlestem adiit tuus filius,
 quæ nullis obnoxia discriminibus. Mors
 auspiciū fuit vitæ melioris, noli proin-
 macerare te luctu, & lacrymis, reprime
 prorumpentes ex oculis imbres, & profun-
 da ex imo corde suspiria. Filius vivit
 Deo, vivit felici, uti non dubitan-
 dum, æternitati. Vale.

Accusatoria.

*Adrianus accusat Christophorum alicujus
somnia in scribendo.*

CRebris, & humaniste litteris à multo tempore salutavimus, neque tamen certiores unquam fuimus facti, quid ageres, quâ fortunâ, aut valetudine utereris. Quid in causa sit, quod in scribendo tam rarus, aut potius somnolentus sis, conjectare non possumus. Fortè adeo magni momenti negotijs distentus, districtusque teneris, ut nihil temporis ad respondendum suffurari queas? sed hoc credibile, aut persuasibile nobis non est: quis enim toto anno nec quadrantem habeat ad amicos litteris invisendos? quis ita sit in alijs occupatus, ut nec modicas lineas efformare possit ad colendum fœdus amicitiae? certè nemo. Non multum aberraverim, si pigritiae & extremae somnolentiae te infimulavero, vel, quod pejus est, te nullam amplius nostri habere memoriam: omnes amicos, fratres & sorores ex animo effluxisse tuo; cum tamen propinquorum licet ab-

sentiū memoria nunquam omnino sit deponenda: nescitur, quando alter alterius ope & operâ indigeat. Imposterum crebrius velim, quamquam nihil rerum novarum habeas, ad nos scribere studeas, ut non tantū tuæ obligationi, sed etiam nostro desiderio ritè satisfacias.

Vale.

Responsoria.

Ad superiores litteras.

PRaudenti mihi cum matre & cognato tuo Friderico allatæ sunt abs te litteræ satis acerbæ, eò, quòd negligentia crimine suspectum me habeas, vel putes, in oblivionem te apud me venisse. Utrobique deciperis, perdilecte Adriane. Cur tanto tempore non scripserim, unica ratio fuit, quia nullum prorsus argumentum scribendi occurrebat, inanes verò litteras dare tædiosum mihi, atque molestum accidebat. De cætero gavisus sum mopere fui, quòd meas litteras tantopere expetas, & tam avidè scire cupias, quo loco sitæ sint res meæ, quī valeam, & quid denique agam, cū hæc litterarum mearum expo-
stu-

stulatio magnum tui erga me amoris argumentum fuerit. Nolim autem tibi falsò persuasum habeas, me tui tuorúmque penitus oblitum esse, aut pristinum animum mutasse, cùm amorem, quem primitus habui ad te, & cæteros amicos, etiamnum conservem, nec unquam apud me emori finem, potiùs vitam perditurus, quàm memoriam vestri. Valete.

Petitoria.

Blasius cupit à Sylvio litteras habere.

PEtii per frequenter, ut de patriæ statu, de publicis, & privatis, quæ istic aguntur, negotijs, certiore me faceres, tu verò longissimo jam tempore nihil prorsus respondes ad ea, quæ scire velle me non ignoras. Extam diuturno silentio haud parùm perturbor, causamque suspicandi capio, pristinam voluntatem esse immutatã, & cùm omnis scribendi consuetudo sublata sit, etiam amicitiam, & familiaritatem nostram desiisse, si vis hanc opinionem ex animo meo evellere, debes, ut antea consuevisti, sæpius scribere de rerũtuarum statu, ut in secundis unà tecum gaudeam, in
ad-

adversis verò lugeam, partémque doloris in me recipiam. Vale.

Accusatoria.

*Januarius accusat Jodocum amicum rare
scriptoris.*

SI vel unam aliquando epistolam ab te acciperem; miraculi loco equidem id ducerem, eò devenit in respondendo supina negligentia tua, ut labentibus tribus integris jam annis nec unam dares responso-riam. Si turpe factum, & inhumanitatem exprobro, mille excusationes, & elabendi titulos habes in promptu. Jam nullus tabellarius est ad manum, qui litteras perferat: Jam in multis occupationibus versaris, ut scribendi nullum otium relinquatur: Nunc ægrotas, nunc peregrè extra solum patrium migrandum. Si verus amicus es, qualem te judico, debes esse in scribendo paulò crebrior, ut mutua amicitiaë fœdera sanciantur. Hæc à me non temerè, nec malo scripta sunt animo. Vale.

Petitoria.

*Urbanus petit titulum Mensæ à suo
Mæcenate.*

Humana societas magnam toti universo præstat utilitatem, perillustris ac Gratiose Domine: Inveniuntur in ea opulenti, & egeni, docti & rudes, sani & ægroti: Unius indigentia fulcitur alterius subsidio. Ad Clerum aspiro, Dei nutu vocatum me putans ad animas suo Creatori reducendas; Titulum verò Mensæ cum nondum habeam, eò dehinc majori cum fiducia ad te beneficentissimum Patronum confugio, quò plura multis abhinc annis accepi beneficia ab optimè de me merito Mæcenate. Ab omni fortuna sum destitutus, ipso Iro egentior: Tu Cræso locupletior, & omnibus hominibus ad subveniendum benignior: Beneficia dispertis, ut sol suos radios: Et esse nequis, quin profis. Eapropter in mea necessitate ad te velut Nautæ ad anchoram confugio, velis titulum Mensæ, ut sacris
initia-

inītiari queam, benignè largiri; Jugiter apud omnipotentem Deum precibus instabo, ut grande hoc beneficium centuplo compenſet, & tot cœlestes favores largiatur, quot guttas ex benefico hoc fonte hausi. Ita precari jubent tua merita, & mea, quæ summa est, obligatio.

Increpatoria.

*Zenobius increpat filium suum temporis,
& pecuniarum dilapidatorem.*

MOnui tam crebrò, quàm acriter, ut pravorum societatem devitares, cùm nihil homini probò sit facilius, quàm inter malos fieri improbum, & flagitiosum. Quid tu? monita respuens cum malæ farinæ homuncionibus integros Dies, & noctes inter lusus, tripudia, & commestationes comburebas. Paternas opes unà cum tempore, cujus irreparabilis est jactura, prodigebas, Musas procul habens, collusores verò semper ad latus. Ita intra unius anni spatium deviaſti à virtutis semita, ut honestatem, & bonos mores cum maximo famæ tuæ nocumento exueres; ita inter corvos crocitare didicisti,

ut

ut parentibus, amicis, & toti familiæ sis probro. Heu miser! resipisce, convertete ad frugē, ne parentibus sis causa mortis, qui tibi fuerunt vitæ.

Vale.

Increpatoria.

Gabriel increpat Theonis maledicentiam.

INjuriam nulli hominum inferre soleo, illatam verò perferre, & decoquere supra vires mihi est. Hactenus Palladis ægidem pro justa nominis mei defensione obtendi; si in meam porro famam sine horrore & erubescencia latrocinari ausus fueris, pro scuto machæram in manus sumam. Deplumabo pavonicam superbiæ tuæ rotam. Amputabo mehercle tuæ dicacitatis, & maledicentiæ vitia, ut de te posthac humiliùs loqui discas, de alijs verò cautiùs.

Vale.

Cón.

Consilium Petentis.

*Sigefridus consulit R. D. Parochum, quid agat,
ut ades à spectris liberentur.*

Admodum Rev. ac colendissime
Domine Paroche.

DOmi nostræ à spectris horrendum in modum inquietamur. Non sumus pares ferendis diutius hujusmodi tumultibus : Metu, carentia somni, & quæ nos invadunt, terriculamentis penitus confirmur. Omnes januas sacris ceris, & varijs amuletis communivimus, ut si fortè atri spiritus forent, procul inde sacris arcerentur antidotis. Verùm nihil profecimus, omnis labor, & conatus adhibiti erant in cassum. Pios hinc manes esse credidimus, eum in finem comparentes, & adeo horrendè tumultuantes, ut nostra subsidia, precèsque impetrarent, ac suas pænas aliena ope delerent. Quid egimus? nuncupavimus vota, jvimus ad diversas statuas prodigijs claras supplicatum; curavimus piacularia sacra legi in eorundem solatium: sed nocturni hospites nondum quies-

quiescunt. Quam ob rem Admodum Rev. Dominum consulimus, quid hac in re facto opus esse percenseat, ut hi manes suis tormentis, & tantis nos deinceps molestijs liberemur. Sub hæc pristinæ benevolentia enixè nos unà omnes commendamus.

Consilium dantis.

Datur consilium, quomodo cum obstinatis procedendum.

CONqueritur Rev. Dominus, habere se suas inter oves malæ farinæ, & duræ cervicis homunciones, qui publica dant scandala palam patratis sceleribus, & ita etiam alijs possent affricare scabiem. Nihil roboris esse, ait, in admonitionibus, siue paternis & suavibus, siue acribus & minacibus: porro angere se animo, si ulterius conniveat, ne aliena crimina per dissimulationem faciat sua; cum non minus delictum sit, aliena scelera tacere, quàm propria committere: aut suas oves negligere, quàm semetipsum dare in præcipitium. Imprimis excuso meam in dandis consilijs incapacitatem, utpote, qui aptior

ad capeffenda, quàm danda ſum confilia. Quoniam verò Rev. Dominus non defiſtit urgere, ut edicerem, quid demum cum ultimis ejusmodi hominum quiſquilijs incipiendum putem: meam hinc mentem, quid hac in re ſentiam, pando. Ante omnia ſub miſſæ ſacrificio tam ſæpe, quàm ardentè tales Domino Deo commendarem, qui ſolus novit ſaxea corda tangere, & ad pietatem emollire. Deinde unumquemque ſeorſim ad me acciri curarem: Proponerem ſubmotis arbitris ſummi & infiniti Boni offenſam, peccati malitiam, & infelicem æternitatem, quam illi ingrediuntur, qui in vitijs lapideſcunt. Poſtremò paternis verbis in ſe tamen ponderoſis unum quempiam in hunc ferè modum alloquerer: Una ſodes! tibi eſt anima, quæ ſi aliquando perierit, uti mille modis perire poteſt, æternùm de te actum erit: Unum habes omnium actio- num tuarum Judicem, apud quem, ſi cauſa cecideris, ad alium ſuperiorem appellare non dabitur: ſi mala morte fueris aliquando mortuus, in æternis cruciatibus eris longè miſerrimus: Dabique ſcanda-
lorum

lorum tuorum pœnas, quamdiu durabit æternitas. Si ad similia non moveatur, & ne tum quidem saniora sectari statuat, Magistratum Civilẽ ad unumquemque horũ debitẽ coercendum adhiberem, ne plures pestilenti veneno inficiantur. Hæc sunt animi mei sensa, hæc mea opinio. Cæterum habeo gratias, quòd Reverentia Vestra consulere me dignata sit hominem ad danda consilia ineptum. Commendo me impensè sacrificijs missæ, & sacris precibus. Data ex ædibus quarto Cal. Majas.

Suasoria.

*Benno suadet Vito amico suo præ alijs
Auctoribus Ciceronem.*

IN litteris tuis uti plerumque soles verbis antiquarijs, & obsoletis, obscuris tropis & phrasibus. Si vis bonas efformare epistolas, debes ante omnia operam locare, ut sint breves, bimembrem periodũ non excedentes: Claræ, & puræ latinitatis. Præ omnibus auctoribus suadetur Cicero, velut absolutum exemplar eloquentiæ, & fons latinitatis uberrimus:

unus omnium post hominum memoriam
in omni genere disertissimus, illimis idem
& lectu suavissimus: Hunc tibi fac sedulâ
lectione familiarem, & brevî egre-
gium quid addisces.

Vale.

Suasoria.

*Petrus suadet Sylvestro, ut malorum homi-
num maledicentiam patienter
ferat.*

NUnquam mundo maledici homines
defuerunt, nec defuturos crede,
quamdiu stabit. Tot ostia sunt, quot ora
calumniatorum. Cùm famam tuam ali-
ter tueri nequeas, consultissimè hinc,
optimèquè facies, si æquo animo falsum
crimen, quod contra jus & æquum in te
sparsum fuit, sustinere heroicè fatagas.
Cessabunt mordaces hi canes latrare, si
desieris te defendere. Enim vero, inquires,
nimis grave accidit, iniquè ab alijs tradu-
ci. Malorum dicteria vorare, famam, &
bonam existimationem, cujus tamen ma-
xima ratio habenda, cum ingenti damno
deperdere. Ita est, non eo hoc inficias.
Sed

Sed cùm per defensionem illos solummodo magis ac magis ad contumeliosa verba lacerare videaris, hinc sapientiùs explicata fronte taces: Jam denique conticescent, ubi cuncta effutiverunt, quæ in animo habent, probra, scommata, & dicteria.

Homo magnanimus velut Marpesia cautes non concutitur, quamquam omnium adversitatum mala adversum se conspirent: ille solum magnanimus est, & strenuus, qui more magni cujuspiam molossi catulorũ latratus serena fronte, & invariato animo exaudit. Sperne inimicorum linguas, sperne tela, hebescent, cùm in ferreum pectus & adamantinum scopulum inciderint.

Vale.

Valedictoria.

Ambrosius valedicit Valerio familiari suo.

Dilectissimi Patris jussu extra solum patrium in exteras Regiones migrandum est, ut peregrinarum Regionum, & linguarum peritiam adipiscar, alios mores discam, aliòsque orbis incolas videam.

Antequam itineri me accingerem, & patriæ fines, ac duleia arva linquerem, volui officiosum tibi Vale perscribere, ut pote amico sincerissimo, quem unice semper & tenerrimè à primis usque annis amavi omnibúsque amicitiaë officijs colui. Amicitia, ut nôsti, est animorum conjunctio; tametsi ergo locorum intervallo ab invicem sejungamur, erimus tamen conjuncti animorum affectu, & vivaci memoriâ, quæ omni tempore, & omni loco te mihi præsentem sistet.

Vale.

Responsoria.

ERgo discedis à nobis inter charos charissime Ambrosi. Ex oculis quidem, non autem ex animo meo evanesces; tui memoriam nec tempus nec locorum, longinquitas mihi unquam eripient, hærebis semper meo pectori infixus. Tyrij olim obsidione pressi Herculis imaginem, ne à se abiret, aureis torquibus alligarunt; quàm vellem ego aureis te catenis vincire, ut ne latum quidem unguem è domo nedum ex patria hinc posses discedere:

Quo-

Quoniam verò parentum jussui obtemperandum, Deus eapropter profectionem hanc pro sua infinita clementia secundare dignetur, ut post aliquot annorum spatia variarum cognitione rerum præditus sospes ad nos revertaris.

Vale.

Responsoria secunda.

Quòd Ulysssem imitari cogites, non vitupero, sed summis laudibus extollo, cùm mihi persuadeam, te exteras terras lustraturum, ut sapientiâ, & multarũ rerũ cognitione instructus ad patrios demum lares revertaris, plurimùm reipublicæ profuturus. Paucos legimus, qui in viros præstantes & eruditione claros evaserint, nisi fuerint Ulyssis æmuli diversas regiones invisendo, ut ritus, mores, & consuetudines in alienis etiam terris viderent. Fieri quidem haud poterit, quin utriusque nostrũ animi vulnerentur ex mæstissimo hinc discessu, quum mutuo antea conspectu, & dulci familiaritate mirum semper in modum fuerimus exhilarati. Nihilominus præstat separari, & ab invicem auelli cū

utilitate, quàm mutuo diutius vivere sine fructu. Itaque proficiscere faustis avibus, quò prospera te fata vocant, utere virtute duce, & in omnibus rebus prudentia. Quod si feceris, facilè spero, omnia ex voto successura. Cæterum da creberrimas ad nos litteras, quibus certiores fiamus de omni statu, & fortuna tua, quam tibi faultricem, & benignam ubique matrem exopto, ut euntem in exitu, & reditu commitetur. Vale.

Commiseratoria.

Marianus dolet de morbo Jordani.

A Liena manu scribis, quòd tam longa quàm molesta invaletudine lecto attingaris, malique vis ac violentia semper magis invalescat, nec non maligni humores in totius corporis membra atrociùs indies acriùsque defæviant, ut vel vitam videantur eripere vel mentem. Mifere-
ret me tuæ fortis: nihil ardentius opto, quàm ut celerrimè opitulante Dei gratia convalescas, cùm mea plurimùm intersit, te recta corporis habitudine, & integra sanitateuti. Peto igitur per amicitiam nostram,

stram,

stram, ut prudentissimis Medici consilijs
diligenter in omnibus obtemperes; quod
si feceris, uti pro tua prudentia facturum
te confido, brevì novi vigoris incre-
menta senties. Vale.

Officiosa.

*Eberhardus acceptat excusationem invitati
amici.*

Humanissimam excusationem, qua in
proxima epistola usus es, de tuo ad
nos adventu, haud invitus admitto, cùm sa-
tis supérque pernoscam partim itineris
difficultatē, præsertim hyberno tempore,
partim, quàm imbecillo sis corpore ad su-
stinendum frigus, & ad perferendas cœli
injurias. Volo autem, ut verno tempore,
ubi mitior erit aëris temperies, & major iti-
neris faciendi commoditas, indubitato te
ad nos conferre digneris, sunt enim quæ-
dam mihi tecum commentanda, quæ, ut
scias, & tuâ & meâ permagni interest.
Vale.

Defensoria.

*Udalricus defendit sociorum suorum
famam.*

GRavem mihi provinciam imponis, mi Pater, quâ vis & jubes, ut socios, cum quibus familiaritatem inij, ad unum omnes illico ex ædibus amandem, & nullum deinceps amplius admittam neque sub aspectum, neque sub tectum; scriptum tibi fuit, illos malæ farinæ & furfuris lurcones esse, dissolutos & perditos homunciones, qui vitiorum suorum contagione alios innocentes facile possent contaminare. Amantissime Pater, liceat aliquid, antequam tua jussa exequar, in eorum justam nominis defensionem afferre. Socij, quorum consuetudine utor, sunt quidem liberioris generis, sed intra modestiæ cancellos, & cis crimen. Nihil constat, illos aliquid unquam commississe, quod piorum oculos posset lædere, vel aures; amant solummodo, quæ virtus est, Eutrapeliam, laxamentum animi, & honestas facetias. De Vitiorum contagio-

tagione, nihil est, quod metuas: Absit funestæ sortis augurium: Siquidem, si aliquid mali patrarent, scurrilibus dictis aures inficerent, aut incongruo tempore lusbis indulgerent, vel consortia disparis sexûs ambirent, id nec paterfamilias, cuius ædes incolo, pateretur, nec Pædagogus, qui vigilanter ad omnia, quæ fiunt, inter nos, attendere solet. Sub hæc colendissimo Patri, & suavissimæ matri omnia fausta ac longam sospitatem exopto, & maneo &c.

Gratiarum actoria.

Cletus gratias agit Bonifacio benefactori suo.

Qui se beneficijs noverunt obæratos, cùm aliud non possint, saltem grati animi censum suis benefactoribus persolvunt. Ita me tibi obstringis plurimis, ac maximis beneficijs tuis, ut amplius solvendo non sim. Cùm levia imò nulla sint mea obsequia. Quid igitur agam? Promptam in omnibus obsequendi voluntatem ex aſſe tibi confecro: quidquid mandaveris, ut faciam, quicquid obsequij, studij, & amoris petieris, id ita libenter faciam,

faciam, ut vix aliud quidquam libentius. Nutus pro mandato mihi erunt, & obsequia titulo obligationis debitæ percupidè præstabo, nec committam, ut benefactorum memoriam ulla unquam oblivio deleat, sed in id unicè ero intentus, ut cum debita gratitudine menti altè impressa retineam beneficia, & velut perpetuus buccinator, ac panegyrista ea extollam, atque divulgem apud omnes omnino homines. Vale.

Officiosa.

*Marcellinus ab amico petit crebriores litteras,
& ipse vicissim spondet frequentiores.*

Profectò non scio, uter nostrum majoris in scribendo negligentia sit accusandus, dubium mihi non est, quin malis me, quam te ipsum hujusmodi culpæ obnoxium existimari, quamquam de cætero nôris, eâ te non vacare. Ut ambo evadamus, causam jure merito tam diuturni silentij in bellicos tumultus, & excursiones militum conijciemus, cum ægrè ultro citroque scribendi data fuisset occasio. Meâ
quod

quod refert, quamquam litterarum parcus, antiqui tamen amoris fui constantissimus, ita quidem ut non amandi, sed scribendi duntaxat interruptio interea temporis sit facta: similem de te opinionem habeo. Posthac, cum ardentem te diligam tanquam virum animo, & virtute præstantem, creberrimas ad te epistolas mittam, tu vicissim fac idem, ut sciam, in quo statu positæ sint res tuæ, & quam bellè valeas cum universa familia tua, quorum omnium incolumitatem in præcipuis curis habeo: De me nihil est, quod cogites, rectissime valeo.

Epistola mixta.

Joannes de varijs scribit ad Constantium.

Post eas litteras, quas Mense Majo ad me dedisti, paulò post tuum hinc discessum, alias abs te nullas accepi, quamvis ternas à Junij initio ad te scripserim: quid in causa sit, divinare nequeo, summopere sum veritus cum magna anxietate quæ, de nocte somnum, de die verò animi quietem eripuit, ne quid fortè, quod nolim, adversi

acciderit vel ex prædonum insidijs, vel ex æstivi aëris insolito calore. Leva me proximis litteris hac animi sollicitudine. Hic loci nihil aliud auditur, quàm tubarum clangor, & tormentorum fragor, intestinis, externisque malis undique premimur, nec quidquam firmi auxiliij ulla ex parte cernimus. In vicinia ferro, & ignibus miscentur omnia, nec sexui parcitur nec ætati: Urbs Gengga in hostium potestatem venit, & quidem armata manu heri duabus horis ante ortum solis. Hostis haud secus in obvios quosque sævijt, quàm irritatæ tigrides in imbelle pecus. Multi in ipsis lectis vitam cum sanguine effuderunt, vel quia strepitum armorum non perceperunt, vel quia graviter ægroti sua membra in officio non habuerunt. Ita sunt cuncta luctuosa, ut non audeam, vel si auderem, non posse tamen omnia satis exprimere verbis. Con sanguineus tuus, cui Michaëli nomen, immedicabile vulnus accepit, cum fortiter hosti resisteret, hodie summo mane efflavit animam. Permulta adhuc essent scribenda, nisi temporis me excluderent angustia, & multiplicia negotia aliò me vocarent. Vale.

In-

Invitatoria prima.

Epimachus invitat Leontium ad celebrationem Natalis sui.

Incunda fuit mihi ex optima mente profecta gratulatio, & amicissimi desiderij plena voluntas, qua tam honorificè, & humaniter Natali meo applaufisti: ut verò cumulus lætitiæ accedat, cupio vehementer tuo hodie conspectu, & alloquio perfrui: Itaque si me amas, veni certò cum Hermanno fratre tuo ad prandium. Persæ diem Natalem agere assueverunt, si quemquam alium jucundè: Nobile & lautum pararunt prandium, scyphis & pateris mensam angustabant, & Philotesium craterem egregiè jubebant in circulum circumire. Sumptuosum ego prandium instituere non valeo, tenues fortunæ non sinunt magnum apparatus facere. Nihilominus si veneris (venies autem indubitato) sat erimus felices: supra cupedias, & pretiosas epulas sapient humanissimi amicorum discursus. Vale.

In-

Invitatoria secunda.

*Ernestus invitât Vitum ad festum Dedi-
cationis.*

Cum annua templi Dedicatio recurrat proximo die dominico, & antiquo more ad ejusmodi festivitates ritè, atque festivè agendas intimi amici convocari soleant, meas quoque amici hominis partes explere constitui. Unde etiam atque etiam gratissimum te hospitem, cujus consuetudine, Eutrapeliâ, & humanitate cum primis omnes oblectamur, perhumaniter invito. Singularis gratia fiet cum mihi, tum cæteris etiam amicis, si optata præsentia, aspectu & alloquio tuo perfrui licebit. Venies igitur ad memoratum diem certò rejectis omnibus impedimentis. Excusationes, quales communiter esse solent longitudo itineris, inclementia cœli, vel lutuosa tempestas, omnino nullas admitto. Quod apparatus mensæ concernit, non erit ille quidè lautus, & opiparus ab exquisitis rarisque epulis, honestus tamen & decens, quantum facultates meæ admittunt. De præ-

præstanti autem, & primæ notæ vino mihi prospiciam, ut inter facetos discursus jucundos nobis esse liceat. Id unum amicè rogatū te velim, ut solito temporiùs venias, ne diu te, cū jam accumbendum sit mensæ, expectare debeamus.

Vale.

Invitatoria tertia.

*Justinus Neomysta invitat Nicephorum
ad primum Missæ sacrificium.*

Totus in alium migravi hominem: mutavi statum, habitum, & mentem. Causam exigis? edico candidè, & strictim. Statum; quoniam sacerdotali caractere insignitus aliam vivendi normam & formam adoriri mecum statui. Habitum: quia pullo vestitu priori plurimū absimili incedo. Mentem denique mutavi, quum reliquum vitæ in solo Dei servitio insumere fixum firmūque habeam. Die Michaëli cœlesti Archistratego festā primum divino Numini sacrificium offerre mihi mens est eā, qua decet, devotione. Ad quod amicissimè te amicorum meorū intimum invito; & sanè, ni facerem, essem

Q

omnis

omnis humanitatis expers, & malè grati erga benefactores meos animi. Siquidem, si crebra beneficia, & paterna in me benevolentia argumenta spectem, nemo mihi conjunctior est ac tu, qui omnes reliquos largitate, & beneficentia superasti. Si sincerum sine fuko animum considerem, videris mihi similis crystallini, & illi mis cuiuspiam fontis, in quo versicolores ultimi in fundo lapilli conspiciuntur. Adeo semper eras mecum familiaris, adeo sincerus, limpidus & benevolus, ut omnia arcana, & abdita pectoris tui haud secus, atque lapillos in fonte conspicerem.

In communi proverbio dicitur: *Amicus usque ad aram.* Haftenus liberalitate, studio, & beneficentia per omnia amicum te probasti, dilecte Domine, & quidè usque ad aram. Hoc est: Donec primum Deo sacrificium obtulerim. Jam versa vice tuus ego ad aram amicus ero in quotidiano sacrificio. Supplicabo jugiter, ut clementissimus Deus & te, & uxorem, & liberos, totamque familiam in constanti sospitate inter fortunarum accessiones conservet, & diutissimè vivere sinat. Jubent
hoc

hoc precari beneficia, quæ benè multa, & ampla accepi, jubet hoc vovere mentis gratitudo, & summa, qua obstrictus tibi sum, obligatio. Ita voveo, sincerissimus amicus ad aram.

Invitatoria quarta.

Invitatur Maurus ad festa Paschalia.

HActenus non potui omnino tanquam parùm firmas reiicere excusationes tuas, cùm notæ mihi essent tam privatæ, quàm publicæ occupationes, quibus identidem arcebaris ab instituendis profectio- nibus. Nunc autem, cùm paschalia festa ante fores sint, quibus vacuus eris omnibus negotijs, humaniter ac amicè rogo, & aliqua etiam ex parte tibi mando, si tamen potestatem habeo in virum statu & dignitate superiorem, ut si nos ames, sine ullo colorato emanendi titulo ad nos tui salutandi cupidissimos conferre te ad dicta festa haud gravatè digneris.

Vale.

Commendatoria.

*Zacharias commendat Tobia Fridericum
consanguineum.*

QUamquam haud ignorem sine ulla commendatione meos consanguineos tibi in omni genere esse commendatissimos, nihilominus Fridericum, qui ad te venit cum litteris præsentibus ita tuæ humanitati commendo, ut nec meipsum quidem diligentius, & ex animo magis favori, ac gratijs tuis commendare queam. Quæ verò in re tuâ ei opera & auxilio sit opus, ex eodem latius cognosces. Cupit is apud serenissimum Principem vestrum pro aulico Musico, ut se commodius sustentare queat, recipi. Itaque obtempera ejus voluntati, tuumque ei suffragium præsta, ne frustra hoc itineris ab amico hoc meo susceptum esse videatur. Non sum nescius, quantum polleas apud Principem gratijs, quantum auctoritate, quantumve mea causa laborum, atque molestiarum in te suscipere nunquam non sis paratus. Cæterum
cura,

cura, ut ne diutius istic frustra expectare debeat. Vale.

Valedictoria.

Anianus valedicit Sulpitio tempore pestis.

Discedendum hinc est licet illibenter, ut grassantis pestilentiae sagittas, & minacia mortis tela evitem. Verum quorsum concedam, ut nostrum omnium sanitati sit consultum? In vicinis urbibus & pagis ubivis immanitas incrudescit: in dis-fita loca cum rebus familiaribus & supelle-ctili domestica migrare non videtur suasi-bile, praesertim si migrandum sit cum in-genti liberorum appendice. Discedam tamen, non quidem ex tuo animo, sed duntaxat ex tuo conspectu. Memoria ero tibi praesens immutato animo, licet mu-tato patriae caelo. Absens tibi loquar vel calamo, vel affectu, & loquen-tem quodammodo audiam; sic enim lenitur jucunda imagine mæror. Quod reliquum est, in hoc ero studiosè in-tentus, ut quàm celerrimè hinc abe-am, ne fugere velim, quando fugere amplius publico edicto non licebit. Ita-que vale, amicissime Vir, animi pars alte-

ra mei, cordisque delictum fingulare ac unicum. Vale.

Valedictoria.

Andreas valedicit Corbiniano amico suo.

Non est amplius diutius hic morandi locus : Fatalis necessitas suadet abitum, si obtemperare nolim, minatur obitum : nam pestifer morbus de die in diem sævit crudeliùs, Heri corripuit famulũ, deinde, quem unicum habui, adortus est filium, uterque sub matutinum hodie crepusculũ fatis, naturæque concessit. Id quod timorẽ incutit, ut aliò, ubi salubrior aëris clementia est, migrare constituerim. Cupio autem intra quartidũ in Angliã trajcere, ubi si honestam conditionem offendero, ulterius profecturus non sum ; si minus : In Galliam iter meum adornabo. Hæc tibi nota esse volui, ut si quid mecum communicandum habes, ante meum hinc discessum litteris maturè significes, post quatrimum frustra me quæsieris in his locis. Vale optime, atque optatissime amice. Carolo, & Conrado antiquis familiaribus meis nuntia humanissimam meo nomine

mine salutem, quibus similiter data hac occasione ultimum vale scribere lubet.

Datæ tertio Calendas Junias.

Suaforia.

Marcus suadet Fabiano probos mores.

Compone te, amantissime fili, ad probos & modestos mores, hi enim pulcherrimum in Juvene sunt cimelium, & præcipuum post virtutes ornamentum. Connitere, ut semper præteferas in vultu modestiam, in vestibus munditiem, in moribus denique urbanam gestû concinnitatem, & officiosam erga omnes humanitatem, quâ si præditus fueris, ubivis eris acceptus, & egregiè aliquando promoveberis: Nam morum civilitas ad aulæ officia & curiæ fasces aperit januam, efficit viros spectabiles & honoratos. Contra verò inurbana, quæ pagum redolet, rusticitas, ab omnium postibus proscribitur. Et quos mores modò indueris ut Juvenis, eos retinebis ut senex. Si fueris primis annis crassus aliquis Menalchas, eundem referes ætate virili, qui aptior videbitur ad porcos,

& fues pascendos quàm ad reipublicæ gubernacula destinandus. Vale.

Suasoria.

Vitus suadet Cyriaco linguam græcam.

Quemadmodum in latinis litteris profectum tuum magnopere laudo, ita hac epistola tibi auctor sum, ut etiam græcæ literaturæ des operam, nemo enim præstans evadit latinus, qui prorsus caret græca eruditione, plurima vocabula mutuare debemus à græcis ad explicanda animi sensa, & varias res proprio nomine compellandas. Putas fortè non esse de pane lucrando græcæ linguæ notitiam nôsse, cum nullus uspiam hac ætate illo idiomate utatur. Falleris opinione tua quàm plurimum: quomodo namque peregrina intelliges nomina, quæ à græcis sunt derivata, si nobilissimæ illius linguæ gnarus non sis? Quam ob rem sectare mea consilia, condisce græcam linguam, quæ apud omnes gentes summis laudibus celebratur, & in maximo ubique terrarum honore habetur, nulla, crede firmiter, pœnitudo subibit animum ob impensum laborem. Vale.

Pe.

Petitoria.

Cletus petit mutuas pecunias à Tiburtio.

Singulari tuam erga me humanitatem multis, & permagnis officiis tuis jam sæpe numero sum expertus. Id tantum facit animi, tantamque excitat apud me fiduciam, ut in omnibus rebus non secus utendum te putem, quam amicissimo viro, & optimo Mæcenate, qui antequam rogetur, succurrere paratus est.

Ædes oppidò ruinosas recens ædificare opus habeo, sufficiens verò cùm pecunia non suppetat, tuā hinc opem urbanè humanitèrque efflagito, ut centum florenos mutuos dare, & cædua ligna è sylvis advehere pro tua bonitate digneris. Hanc gratiam, si contuleris, uti collaturum te confido, immortalis beneficio me afficies. Vale.

Petitoria.

Adamus petit opem ab Arnolpho.

TAntæ sunt de me optimè meriti Patro-
nigratiæ, ut nec verbis explicari, nec
mente concipi, multò minùs referri à me
unquam possint. Bajulus, qui meas tibi
litteras reddit, fusiùs verbis explicabit, in
quantam per exortum nuper incendium
devolutus sim miseriam, & quàm vehe-
menter auxiliatrice manu in hoc statu fa-
cilè miserrimo opus habeam. Itaque, cùm
mihi constet, quanti me facias, & quàm
charus tibi semper fuerim, eapropter præ-
cipuam præ omnibus cæteris amicis fidu-
ciam in te colloco, supplexque tuas fores
pulso, ut pecuniam indigenti credas, & tres
scaphas frumenti. Pro novo hoc benefi-
cio ita me tibi per totam vitam habebis de-
vinctum, ita ad quælibet obsequia paratū,
ut ingenua mente fateri debeas, beneficia
hæc apud ingratum animum non fuisse
collocata. Vale.

Epi-

Epistola mixta.

Aloysius ad Humbertum scribit de varijs.

Hostis formidabili potentia Regnum Hungariæ, & Archiducatum Austriæ in suam potestatem redigere conatur, & omnia suæ tyrannidi subijcere: pleraque loca ferro & igne devastat. Timemus (in quo utinam fallamur) ne Christianæ Religionis ingens nocumentum causet, vel inter-
necione in illis locis eam deleat. Joannes Metellus gravissimorum senatorum calculis Viennæ superiori septimana in senatum est adlectus, quæ quidem res, etsi ob alias multas rationes, ob hanc verò præcipuè, quòd toti perhonestæ familiæ magno honori sit futurus, summopere me delectat. Tu pro tua auctoritate, quâ in eum polles, hortare cognatum, ut nullis nec vigilijs parcat, nec laboribus, sed omnes vires intendat, ut expectationem, quam de se apud universam florentissimam civitatem felici initio concitavit, non solum ad impleat, sed indies magis ac magis amplifi-
cet.

fiet. Nihil ad summam ei laudem defuturum credo, si diligentiam ingenio additurus est. Tuus hortatus facile in animum admittet, non enim facere detrectabit, quod ductu sanæ tationis faciendum cognoverit. Ferdinandus Alexius sumptuosum exstrui curat palatium, tota structura munificentiam loquitur, & majestatem: duo triclinia, quæ benè ampla sunt, & egregijs picturis exornata, respiciunt Orientem: Duo verò pro æstivo tempore Septentrionem, in conspectu habentur cultissimus hortus, amnes, campi, & nemora. Vale.

Petitoria.

*Joannes cupit certior fieri, quid Sigefridus
agat in peregrinis terris.*

Posteaquam ex patrio solo discessisti, nullas unquam accepimus litteras, quibus fieremus certiores, ubi terrarum versareris, & quomodo valeres. Si nos amas, uti antea consuevisti, noli nos tui amantes diutius teneri desiderio litterarum tuarum. Scribe pro tua prudentia, quæ arbitraris scribenda: Tua quippe fors pro-
spe-

spera est parentibus, fratribus & sororibus
in desiderijs. Vale.

Increpatoria.

*Josephus increpat Sulpitium ob certa qua-
dam vitia.*

IN aliquibus vitijs arguendus, culpandus-
que videris, antequam id faciam, unum
abs te humaniter petendum. Quid illud?
bona venia, ut ne ægrè feras, si lixivio, vel
novacula solito acriori usus fuero. Velim
verò, ut epistolâ meditatio lectâ in tuam
vivendi rationem tecum redeas, num vera
sint, quæ carpo, deinde ut mores in melius
corrigas, & aliam vivendi normam ordia-
ris. Primum vitium, quod in te cum ali-
qua deformitate notatur, est ebrietas. Pla-
nè hoc turpissimum est flagitium, facit ho-
mines bestijs quàm simillimos, privat illos
rationis usu, adimit omnem insuper mem-
brorum potestatem, ut nec caput, nec lin-
guam, nec pedes denique amplius habeant
in officio. Et talis profecto fuisti diebus
non adeo multis: ita fuisti ebrius (pudeat
te dedecoris) ut cum per scalas descensum
qua-

quæreret, præcipiti lapsu cum magno vitæ periculo in terram corrueris. Alterum vitium primo haud parùm abfimile est lusus. Apud lufores in noxiam te insinuasti familiaritatem, & ita vixisti in pravorum confortijs, ut parentibus ex oculis amaras lacrymas cum gemitu evocares: Ita continuatis etiamnum in seram usque noctem lusibus vacas, ita cæco & inconsulto impetu abripi te finis, ut tempus, paternas opes, & bonam deinceps mentem prodigas cum irreparabili damno Opus nunc est, ut tantum studij in sobrietatis virtutem, & immoderati lusûs horrorem non supervicaria opera impendas, quantû hactenus in lusû, ebrietatem, & nequitiaë exercitationes: id ni feceris, remis & velis ad inferos navigabis, & te, & alios perditum ibis, quos à pietatis, atque litterarum studijs avocâsti. Vale, & malos mores emenda.

Petitoria.

*Xenophon petit crebriores à Socrate
litteras.*

Nimium rarò abs te afferuntur mihi lit-
teræ: inter amicos enim utendum est
mutuo scribendi officio, ut, cùm videre se
invicem, & coram colloqui, locorum di-
stantijs disjuncti, non possint, istius modi
solatij genus ex crebris litteris quærant.
Itaque si me amas, id quod luce meridiana
est clarius, noli posthac committere, ut ali-
cujus somnolentiæ te infimulem, & litte-
ras multis petitionibus extor-
quere debeam.

Vale.

Increpatoria.

*Ausonius increpat Urbanum, quòd suas pre-
ces semper surdis auribus excipiat.*

VEteres credebant, Ventos esse Nun-
tios, qui hominum preces, & vota
ad Deorum aures perferant. Quando au-
tem vota secundum sententiam non eve-
ne-

nerunt , tum putârunt , ad Deos à ventis non esse perlata, sed dissipata, vel in regiones longinquasavecta : Meas ego preces non ad fictitia Numina , sed ad amicum direxi , in quem omnem hætenus fiduciam locavi , modò autem cùm non exaudiar , nec precum mearum fieri possim compos , quid aliud putem , quàm mea vota ab alatis ventis in finitima loca esse delata , quæ procul sunt habitatione hominum , vel , quod credibilius , te utraque aure surdescere ad amicorum preces . Posthac committam meam penuriam alijs ventis ad alia loca ferendam , ut aliquid impetrem . Faciliùs clavam Herculi è manibus , quàm è tuo marsupio florenum extorquere confiderem . Vale .

Hortatoria.

Anianus hortatur Liborium, ut in ultimo suo morbo terrenis valedicat.

VElis, nolis , mi Libori, fluctibus obsequendum est irati maris , de sperati & incurabiles morbi , qui te infestant , & circum circa doloribus obsepiunt, non finunt

nunt sperare sanitatis recuperationem. Itaque quære vitam tranquilliorẽ, eijce rerum caducarum curas ex animo : Nihil deinceps de uxore, de liberis, agris & fundis cogita, sed de anima solummodo, quomodo eam cœlo afferas. Infinita Dei bonitas vult, & sapientia potest teque tuosque tueri, ejus ductui te & sapientissimæ dispositioni penitus committe, nam nihil triste eveniet, qui Numini addictus est. Deinde sanctissimæ Genitrici, ac cœlestibus genijs animam tuam commenda, ut apud Christum tuam causam agere, & peccatorum condonationem impetrare dignentur. Vale.

Commendatoria.

Alexius commendat Procopio Sigefridum.

NEpotem habeo septem annos natum modò utroque parente orbatum & vel hinc duplici nomine miserum, primò quidem, quòd ob debilem rationis usum suam nondum satis pernoscat miseriam : Deinde quòd neminem habeat, à quo educetur, vestiatur, scientijs & moribus imbuatur. Planè miseret me ejusce sortis multo nomine infelicis. Est puer elegan-

R

ti

ti forma, facili ingenio, & bonis, quantum videre licet, moribus, culturæ patiens, & omnium artium avidus: atque exinde egregiam de se spem pollicetur, eum aliquando in virum haud vulgarem evasurū. Hunc itaque parvulum multis precibus, & omni possibili verborum humanitate tibi educandum commendo. Quæso te, recipere eum inter tuos, ut in litteris & morum præceptis ritè instituatur, ac venientibus annis ad opificium, vel ad artes liberales addiscendas applicari queat.

Vale.

Increpatoria.

Sylvanus Brutum ingratum hominem increpat.

NOn intendo præsentibus litteris tibi bilem movere, sed solummodo, cur pecunias petenti non mittam, veritatem dicere. Homo es perquam ingratus, gratias libenter accipis, nullas verò reddis tuis Mæcenatibus. Tempus pretiosum male collocas, & pravis socijs, quos ad latus habes, indissolubili nexu adhæres. Præ-
terea

terea omnē pecuniam in lusus, & crateres
prodigis. Posthac alium tibi Patronum
quære. Data ex ædibus,

Responsoria.

Ad Gratulatorias obtentæ dignitatis.

Litteræ tuæ, quibus novum honorem
mihi gratularis, non libenter modò,
sed etiam cupidissimè à me sunt lectæ.
Perspexi ex ijs partim tuum in rempubli-
cam obsequium, partim verò in me ipsum
veterem observantiam, & amorem haud
sanè vulgarem. Utinam pares sint lacerti
tanto oneri, parésque ingenij vires tanto
officio, tantæque dignitati, quæ non nisi
præstantissimos viros poscit. In metu sum,
ne fortè obruar negotiorum multitudine,
& mole, ac gravitate laborū, & ne quæ flo-
rentissimæ civitati in obtento officio satis-
facere non possim, quæ optimè de me fen-
tit, & majora exspectat, quàm virium mearū
exilitate præstare queam. Quoad hoc au-
tem in Deo, qui omnia potest, sperandum.
De cætero, si quid erit, in quo amplifica-
re tua commoda possim, vel tuam digni-

tatem augere, mea tibi obsequia libens polliceor, & pro omni tempore, quo ijs uti placuerit, parata defero.

Vale.

Officiosa.

*Carolus letatur de celeri & fausto adventu
Romani.*

Quod optatus potiùs, quàm speratus adventus meus lætitiā apud te excitaverit, & quòd absentis mei perpetua recordatione imaginem præ te tuleris, non possum equidem non lætari, luculentum quippe argumentum affers egregij cuiuspiam amoris in me tui, ostendisque amicum ex tuo nondum animo effluxisse. At ego quoque (ut verus amor est recipro-
cus) tui semper fui memor in discessu, nihil ardentius optavi, quàm ut sospes sospitē citò viderem, & humaniter salutare possem. Quamprimum facultas dabitur, velego ad te veniam (vel si mavis) tu adme : Magnam sanè voluptatem consequar ex tuâ præsentia, & valetudine.

Vale.

Nun-

Nunciatoria.

Plancus ad Didacum de suo morbo.

AUdiſſe te ſcribis, me incommodè valere Florentiæ. Ita equidem eſt, ut audiſti, nam ægra valetudo & corporis imbecillitas per menſem me in lectum conjecit. Tres dies in ſummis ſiniſtri lateris doloribus traduxi, & totidem noctes in amaris vigiliis. Quamquam modò quæ Dei infinita clementia eſt, liberiùs ſpirem, & conualeſcere nonnihil incipiam, corporis tamen imbecillitas tanta adhuc eſt, ut non niſi baculo nixus gradum trepidè promoverè auſim. Quam primum ex integro convaluero, cupio ocyus in patriam reverti, ſive pedibus, ſive vehiculo, prout faciliùs, & celeriùs id fieri poterit. Tui videndi & amicè ſalutandi mira cupidò me inceſſit. Cuperem plura pro meo in te affectu perſcribere, ſed capitis dolor, & vertigo inhibent calamum, ut in ſcribendo longior eſſe nequeam.

Vale.

R 3

Invi-

Invitatoria.

Solon invitat Faustum ad Nuptias.

Quandoquidem honoratissime Fauste tertio Calendas Majas ex divina, ut piè sperandum, dispositione matrimonio cum Anna Maria copulari desidero, post maturam consultationem, & diligentem voluntatis meæ explorationem, nuptiásque in hac civitate ad Nigram Aquilam adornare firmum habeo, eapropter ad instantem solennitatem & amoris, & sanguinis vinculo arctè te mihi junctum amicissimè invito, *invitatúmque* certò certius ad memoratum diem præstolor, ut magnæ Auctoritatis tuæ præsentia tum nuptiarum solennitatem, tum etiam amicorum gaudium, atque solatium augeas, quibus omnibus in magno es desiderio, & cupida exspectatione, ita quidem, ut conspectu & præsentia tua frui posse beneficij loco ducturi unà omnes nos simus, plurimùmque gavisuri.

Vale.

Mo.

Monitoria prima.

*Simon monet Adeodatum, ut sua promissa
servet.*

Multa in discessu hinc tuo pollicitus es mihi munera, primò quidem raræ artis horologium, cujusmodi in Gallia transalpina confici solent: Deinde annulum, ut semper tui memoriam haberem, postremò non tantum non roganti, sed ne cogitanti quidem pervenustas picturas ultro spondesti mittere te velle: Horum autem omnium in hunc usque diem nullis stetisti promissis. An oblivio, an verò promissionis pœnitudo te ceperit, ignoro, quidquid sit, parùm refert, ea modò præstare, quæ promissa sunt, non modò humanitatis, sed etiam obligationis tuæ erit, cùm promissum habetur loco debiti. Itaque pro mutua inter nos veteri consuetudine non tantùm te hortor, sed etiam vehementer rogo, ut denique facias, quod in habitu facturum te condixisti.

Vale.

Responsorio.

Putas, ut video, vel oblivione vel pœ-
 nitudine promissi factum esse, quòd
 ea nondum ad te jerint, quæ isthinc solvens
 in amicitiae nostræ memnosynon missurū
 me tibi nuper promisi, sed neutri profectò
 istiusmodi vitiorum ullus apud me est lo-
 cus: Nam & memoria valeo plurimū,
 & sum unus omnium diligentissimus in
 promissis servandis: Haftenus defuit oc-
 casio emendi, quæ promissa sunt, non verò
 promissa servandi voluntas: Studiosè da-
 bo operam, ut propediem meis partim pro-
 missis, & tuis partim petitis abunde satisfa-
 ciam, ita enim infixus hæres cordium me-
 dullis, ut nulla prorsus locorum intervalla
 te mihi unquam sint ereptura: Absens te-
 cum versor, & loquentem jucunda imagi-
 ne audio. Sic lenitur meum desiderium,
 sic fovetur familiaritas, & quam multis jam
 annis ad invicem habuimus, consuetudo
 nostra. Vale.

Mo-

Monitoria secunda.

Blasius monet Sorbanum, ut præstet, quæ exequi debuisset.

Cur hætenus executioni data non sint ea, quæ tuæ fidei sunt ante mensem commissa, conjectare, divinaréque nullo pacto possum. Si me amas, ut antea consuevisti, fac me citissimè per certum tabellarium certiozem, ne diutius sciendi desiderio torquear, quale impedimentum intervenerit, cur morem gerere in re tanti momenti voluntati meæ non potueris, in qua & meâ, & tuâ, & omnium denique amicorum plurimum interest.

Vale.

Excusatoria.

Hermannus excusat diuturni silentij rationem.

Delectatus magnopere fui tuis litteris, quæ me tui cupidissimum de omni statu tuo erudierunt, atque de tua tuorum-

R 5

que

que omnium bona valetudine, id, quod magnum solatiū fuit, certiores fecerunt. Cæterum conquestus es, causamque percontatus, cur à longissimo jam tempore nullas amplius litteras ad te miserim. Mi Plance, quòd nihil ad te scripserim post tanti temporis fluxum, meam nimirum à vobis abitionem, multiplicia negotia causam præstiterunt, quæ nec differre potui, nec abijcere. Itaque rogo humaniter, ut ignoscas, tibi que persuasum habeas, me unum esse, qui tanto te amore, studio, & benevolentia complector, ut alium ardentius teneriūsque neminem. De cætero, si quid in me, meisque rebus acceptū tibi est, id ita esse tuum existimato, ut meū magis esse non possit; Ita enim sonat vetus parœmia: Inter veros amicos omnia sunt communia.

Vale.

Officiosa.

Titus Ambrosio obsequia sua offert.

CUm Bernardus Italiam cogitaret, inhumaniter facturum me cogitabam, si vacuus meis litteris ad te, quem omnibus

bus semper officijs jure colui, proficisceretur; Plurimum enim ob singularem erga me humanitatem & beneficentiam tibi debeo. Præterea quàm maximè in te veneror naturæ tuæ nobilitatem, & urbanam morum tuorum suavitatem, quæ nescio quas illecebras, & amœnitates spirat, ut omnes homines fascinet, & velut Gallici Herculis catenâ sibi devinciat. Quam obrem tibi certò persuasum habeas, me in amore tui semper primas partes appetere, secundis haud esse contentum, meque unum esse, perpetuòque futurum, qui nec magnum nec parvum tuâ causâ recusaturus sit obsequium, honori ducturus, si pro debitæ observantiæ lege quacunque in re gratificari amicissimo tibi Viro poterò. Itaque abs te peto, velis opera mea & officijs pro libitu ad commodum tuum uti, quæ nullo non tempore ad nutum parata offero.

Vale.

Com-

Commendatoria.

Gregorius commendat patruo Fabium.

Qui meas tibi litteras reddit, coram,
 & oretenus explicabit, qualem abs
 te gratiam, qualéve beneficium pro Juve-
 ne hoc præsentem efflictim humanis, ac
 multis rogationibus petam, ut nempe edu-
 candum in tuas per triennium ædes eum re-
 cipias, Rudi penicillo studia, mores, &
 ingenium scitissimi Juvenis depingam.
 Ingenium habet acre, fœcundum, & acu-
 tum, memoriam excellentem, mores deni-
 que valde honestas: nihil, aut admodum
 rarò delinquit: in studijs, & speculationibus
 artiũ liberalium versatur continuò, spem-
 que de se in singulos dies majorem excitat
 apud universos amicos. Natura tanquam
 benignissima mater omnia largiter in eum
 dona contulit: Sola fortuna opes negavit
 & feliciorē fortem. Tu itaque, qui lo-
 cuples es, nutrito ingenium hunc meum
 cognatum, agnoscat cum gratitudine se-
 nex, quæ in se Adolescentem collata sint
 be-

benevolentiae argumenta. Esto, precor,
 ei in patrem, & ipse sit tibi in filium.
 Vale.

Consolatoria.

Odulphus consolatur Marcellianum.

QUod tuis ad me perhumaniter scri-
 ptis litteris adversum aulicos obtre-
 ctatores conquereris, id tuum nullatenus
 animum deijciat: qui enim in aulis Princi-
 pum versari cupit, malevolorum linguas,
 invidorūque morsus curare non debet.
 Si rectè vivas, tuoque Duci in omnibus,
 uti par est, fidelis existas, ad quid malorū
 verba cures? Non est nostri arbitrij, quid
 quisque loquatur, quidue de nobis mali
 sentiat. Inimici famam nostram, & bonam
 existimationem haud aliter conspurcant,
 ac vermes & scarabæi rosas. Moveant,
 quidquid Numinis permissu in te possunt,
 obstrepant tuo nomini, & omnia occæcati
 pravo judicio in pejorem partem interpre-
 tentur, id surdis auribus excipe, dummodo
 cor labe careat, & nullius tibi culpæ sis
 conscius. Nihil officient, sed potius, sicut
 palma incisa magis floret, & sicut acetum
 gem-

gemmis, quibus elegantia sua decessit, pristinum nitorem attribuit, ita malevoli tuam famam perpolient, eamque haud paulò clariorem reddent. Vale.

Dehortatoria iracundiæ.

Petrus ad Paulum.

Nihil ita grave tibi accidit, quàm exorbitantis iracundiæ impetum cohibere, veruntamen noveris omnia propè mala ex iracundia velut primigenio fonte manare, nihilque rectè fieri in primi furoris æstu; Pessima enim auctrix rerum gerendarum est iracundia, cæco fertur impetu, quocunque demum fertur, homines in bestias mutat, & rabidos canes vindicandi cupiditate accensos. Pro mea singulari in te benevolentia rogo atque oro, ut interfrænes animi impetus nihil amplius deinceps agas, nullumque plectas licet flagitiosissimū, donec sedatâ iracundiâ, vel ignoscas, vel mitiùs punias. Perperam namque fit, quid quid fit in iracundia. Vale.

Hor.

Hortatoria.

Conradus hortatur Solanum, ut homines genuinos in amicitiam admittat.

FAcis equidem laudabiliter, quòd amicos in consortium, & familiaritatem adsciscas, cum quibus possis consilia, animi secreta, curas & anxietates communicare: Erunt in calamitatibus solatio, in prosperis gaudio. Id verò fideliter te monitum volo, ut amicitiam cum nemine hominum ineas, priusquam exploraveris, quomodo prioribus amicis sit usus, talem in te experieris amicum, qualem se exhibuit erga alios. Difficulter profectò veri à fictis, falsisque amicis discernuntur, habent etenim ambo parem in vultu colorem, parem in verbis humanitatem: verba factis sunt componenda, ut symetria advertatur: fucati amici spondent operam, sinceri verò exhibent, manúmque auxiliatricẽ supponunt, si qua necessitas urget: veri tua commoda quærunt, ficti tuas divitias: veri manent constantes etiam in calamitatum decumaniis

nis fluctibus, quando dura, & aspera inci-
dunt tempora, dolosi verò avolabunt haud
secus, atque hirundines ingruente hyeme:
Hinc verissimè olim cecinit Ovidius:

Donec eris felix, multos numerabis
amicos,

Tempora si fuerint nubila, solus eris.

Itaque si dicto sis audiens, meaque
sectari velis consilia, admitte in familiarita-
tem, & amicitiam sinceros, & illes ho-
mines, antiqua fide cognitos, quibus nul-
lus in corde dolus est, nulla in animo vafri-
ties, qui solamen, & juvamen addunt, si af-
fligeris: & sanctè tecum congaudent, si
in prospero salus, & res tuæ sitæ sunt statu.

Tales si inveneris, thesaurum reperis.
se te cogita. Vale.

CALENDAR IUM ROMANUM.

Januarius habet Dies XXXI.

1.	C alendis Januarij.	
	2 Quarto.]	
3	Tertio.	Nonas Januarij.
4	Pridie,	
5	Nonis Januarij.	
6	Octavo.	idus Januarij.
7	Septimo,	
8	Sexto	
9	Quinto.	
10	Quarto,	
11	Tertio.	Calendas Februarij.
12	Pridie	
13	Idibus Januarij.	
14	Decimo nono.	
15	Decimo octavo.	
16	Decimo septimo	
17	Decimo sexto.	
18	Decimo quinto.]	
19	Decimo quarto]	

S

20 Dec.

20 Decimo tertio.
 21 Duodecimo.
 22 Undecimo.
 23 Decimo.
 24 Nono.
 25 Octavo.
 26 Septimo,
 27 Sexto.
 28 Quinto.
 29 Quarto.
 30 Tertio.
 31 Pridie.

Calendas Februarij.

Februarius habet Dies 28.

1 Calendis Februarij.
 2 Quarto.
 3 Tertio.
 4 Pridie.
 5 Nonis Februarij.
 6 Octavo.
 7 Septimo.
 8 Sexto.
 9 Quinto.
 10 Quarto.
 11 Tertio.
 12 Pridie.

Nonas Februarij.

Idus Februarij.

13 Idibus

13 Idibus Februarij.

14 Decimo sexto.

15 Decimo quinto.

16 Decimo quarto

17 Decimo tertio.

18 Duodecimo.

19 Undecimo.

20 Decimo.

21 Nono.

22 Octavo.

23 Septimo.

24 Sexto.

25 Quinto.

26 Quarto.

27 Tertio.

28 Pridie.

Calendas Martij.

Martius habet Dies 31.

1. Calendis Martij.

2 Sexto.

3 Quinto.

4 Quarto.

5 Tertio.

6 Pridie.

Nonas Martij.

S 2

7 No-

- 7 Nonis Martij.
- 8 Octavo.
- 9 Septimo.
- 10 Sexto.
- 11 Quinto.
- 12 Quarto.
- 13 Tertio.
- 14 Pridie.
- 15 Idibus Martij.
- 16 Decimo septimo.
- 17 Decimo sexto.
- 18 Decimo quinto.
- 19 Decimo quarto.
- 20 Decimo tertio.
- 21 Duodecimo.
- 22 Undecimo.
- 23 Decimo.
- 24 Nono.
- 25 Octavo.
- 26 Septimo.
- 27 Sexto.
- 28 Quinto.
- 29 Quaro.
- 30 Tertio.
- 31 Pridie.

Idus Martij.

Calendas Aprilis.

Aprilis

Aprilis habet Dies 30.

1	Calendis Aprilis.	
2	Quarto.	] Nonas Aprilis.
3	Tertio.	
4	Pridie.	
5	Nonis Aprilis.	
6	Octavo.	] idus Aprilis.
7	Septimo.	
8	Sexto.	
9	Quinto.	
10	Quarto.	] idus Aprilis.
11	Tertio.	
12	Pridie.	
13	Idibus Aprilis.	
14	Decimo octavo.	] idus Aprilis.
15	Decimo septimo.	
16	Decimo sexto.	
17	Decimo quinto.	
18	Decimo quarto.	] idus Aprilis.
19	Decimo tertio.	
20	Duodecimo.	
21	Undecimo.	
22	Decimo.	] idus Aprilis.
23	Nono.	
24	Octavo.	

25 Septimo.	} Calendas Maij.
26 Sexto.	
27 Quinto.	
28 Quarto.	
29 Tertio.	
30 Pridie.	

Majus habet Dies 31.

1. Calendis Maij.	} Nonas Maij.
2 Sexto.	
3 Quinto.	
4 Quarto.	
5 Tertio.	
6 Pridie.	
7 Nonis Maij.	} Idus Maij.
8 Octavo.	
9 Septimo	
10 Sexto.	
11 Quinto.	} Calendas Junij.
12 Quarto.	
13 Tertio.	
14 Pridie.	
15 Idibus Maij.	} Calendas Junij.
16 Decimo septimo	
17 Decimo sexto.	
18 Decimo quinto.	

19 Dec.

- 19 Decimo quarto.]
- 20 Decimo tertio.
- 21 Duodecimo.
- 22 Undecimo.
- 23 Decimo.
- 24 Nono.
- 25 Octavo.
- 26 Septimo.
- 27 Sexto.
- 28 Quinto.
- 29 Quarto.
- 30 Tertio.
- 31 Pridie.

Calendas Junij.

Junius habet Dies 30.

- 1 Calendis Junij.
- 2 Quarto.
- 3 Tertio.
- 4 Pridie.
- 5 Nonis Junij.
- 6 Octavo.
- 7 Septimo.
- 8 Sexto.
- 9 Quinto.
- 10 Quarto.
- 11 Tertio.
- 12 Pridie.

Nonas Junij.

Idus Junij.

13 Idi-

- 13 Idibus Junij.
- 14 Decimo octavo.
- 15 Decimo septimo.
- 16 Decimo sexto.
- 17 Decimo quinto.
- 18 Decimo quarto.
- 19 Decimo tertio.
- 20 Duodecimo.
- 21 Undecimo.
- 22 Decimo.
- 23 Nono.
- 24 Octavo.
- 25 Septimo.
- 26 Sexto.
- 27 Quinto.
- 28 Quarto.
- 29 Tertio.
- 30 Pridie.

Calendas Julij.

Julius habet Dies 31.

- 1 Calendis Julij.
- 2 Sexto.
- 3 Quinto.
- 4 Quarto.
- 5 Tertio.
- 6 Pridie.

Nonas Julij.

7 No.

- 7 Nonis Julij,
- 8 Octavo.
- 9 Septimo.
- 10 Sexto.
- 11 Quinto.
- 12 Quarto.
- 13 Tertio.
- 14 Pridie.
- 15 Idibus Julij.
- 16 Decimo septimo.
- 17 Decimo sexto.
- 18 Decimo quinto.
- 19 Decimo quarto.
- 20 Decimo tertio.
- 21 Duodecimo.
- 22 Undecimo.
- 23 Decimo.
- 24 Nono.
- 25 Octavo.
- 26 Septimo.
- 27 Sexto.
- 28 Quinto.
- 29 Quarto.
- 30 Tertio.
- 31 Pridie.

Idus Julij.

Calendas Augusti.

T

Augu-

Augustus habet Dies 31.

1	Calendis Augusti.	
2	Quarto.	] Nonas Augusti.
3	Tertio.	
4	Pridie.	
5	Nonis Augusti.	] idus Augusti.
6	Octavo.	
7	Septimo.	
8	Sexto.	] Calendas Septemb.
9	Quinto.	
10	Quarto.	
11	Tertio.	
12	Pridie.	
13	Idibus Augusti.	
14	Decimo nono.	
15	Decimo octavo.	
16	Decimo septimo.	
17	Decimo sexto.	
18	Decimo quinto.	
19	Decimo quarto.	
20	Decimo tertio.	
21	Duodecimo.	
22	Undecimo.	
23	Decimo.	
24	Nono.	

25	Octavo.	]	
26	Septimo.		
27	Sexto.		
28	Quinto.		Calendas Septemb.
29	Quarto.		
30	Tertio.		
31	Pridie.	]	

September habet Dies 30.

1	Calendis Septembris.	
2	Quarto.	]
3	Tertio.	
4	Pridie.	
5	Nonis Septembris.	
6	Octavo.	]
7	Septimo.	
8	Sexto.	
9	Quinto.	
10	Quarto.	
11	Tertio.	
12	Pridie.	]
13	Idibus Septembris.	
14	Decimo octavo.	]
15	Decimo septimo]	

Nonas Septembris.

Idus Septemb.

Calendas Octobris.

16 Decimo sexto.
 17 Decimo quinto.
 18 Decimo quarto
 19 Decimo tertio.
 20 Duodecimo.
 21 Undecimo.
 22 Decimo.
 23 Nono.
 24 Octavo.
 25 Septimo.
 26 Sexto.
 27 Quinto.
 28 Quarto.
 29 Tertio.
 30 Pridie.

Calendas Octobris.

October habet Dies 31.

1 Calendis Octobris.
 2 Sexto.
 3 Quinto.
 4 Quarto.
 5 Tertio.
 6 Pridie.
 7 Nonis Octob.

Nonas Octobris.

8 Octa-

- 8 Octavo.
- 9 Septimo.
- 10 Sexto.
- 11 Quinto.
- 12 Quarto.
- 13 Tertio.
- 14 Pridie.
- 15 Idibus Octobris.
- 16 Decimo septimo.
- 17 Decimo sexto.
- 18 Decimo quinto.
- 19 Decimo quarto.
- 20 Decimo tertio.
- 21 Duodecimo.
- 22 Undecimo.
- 23 Decimo.
- 24 Nono.
- 25 Octavo.
- 26 Septimo.
- 27 Sexto.
- 28 Quinto.
- 29 Quarto.
- 30 Tertio.
- 31 Pridie.

idus Octobris.

Calendas Novemb.

November habet Dies 30.

1.	Calendis Novembris.	
2	Quarto.	} Nonas Novembris.
3	Tertio.	
4	Pridie.	
5	Nonis Novembris.	
6	Octavo.	} idus Novembris.
7	Septimo.	
8	Sexto	
9	Quinto.	
10	Quarto.	} Calendas Decemb.
11	Tertio.	
12	Pridie	
13	Idibus Novembris.	
14	Decimo octavo.	
15	Decimo septimo.	
16	Decimo sexto.	
17	Decimo quinto.	
18	Decimo quarto.	
19	Decimo tertio.	
20	Duodecimo.	
21	Undecimo.	
22	Decimo.	
23	Nono.	
24	Octavo.	
25	Septimo.	

26 Sexto.

27 Quinto.

28 Quarto.

29 Tertio.

30 Pridie.

Calendas Decemb.

December habet Dies 31.

1. Calendis Decembris.

2 Quarto.

3 Tertio.

4 Pridie.

Nonas Decembris.

5 Nonis Decembris.

6 Octavo.

7 Septimo

8 Sexto.

9 Quinto.

Idus Decembris.

10 Quarto.

11 Tertio.

12 Pridie.

13 Idibus Decembris.

14 Decimo nono.

15 Decimo octavo.

15 Decimo Septimo.

17 Decimo sexto.

Calendas Januarij.

18 Decimo quinto.

19 Decimo quarto.

20 Decimo tertio.

21 Duo.

21 Duodecimo.	]
22 Undecimo.	
23 Decimo.	
24 Nono.	
25 Octavo.	
26 Septimo.	} Calendas Januarij.
27 Sexto.	
28 Quinto.	
29 Quarto.	
30 Tertio.	
31 Pridie.	]

Not. 1. *Nonæ* dicuntur in Martio, Majo, julio, & Octobri sex illi dies, qui primi sequuntur.

Not. 2. In Cæteris mensibus quatuor tantum illi dies vocantur *Nonæ*, qui primum sequuntur.

Not. 3. Idus dicuntur octo illi dies, qui in singulis mensibus *Nonas* sequuntur.

Pro memoria servit sequens
carmen.

Pincipium mensis cujusque vocato Calendas.
Majus sex Nonas, October, Julius & Mars,
Quatuor ac reliqui. Tenet idus quilibet octo
Inde dies alios dic omnes esse calendas
Quos retro numerans dices à Mense sequenti.

Omnia ad Majorem DEI,
Deiparæque gloriam.

anuari

ajo, jo
equun
c tar
quon
ui in

S

der
c l
c

1752

1752

1752

Schaur, Albert,

Alberti Schaur Methodus conscribendi epistolas

Augustae Vindelicorum 1709

Epist. 805

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10403888-9

VD18 14585839-001